

İLHAN ARSEL

Müslümanlık Sınavı

MÜSLÜMANLIK SINAVI

İLHAN ARSEL

KAYNAK YAYINLARI

2002

İnsanlarımızın büyük çoğunluğu, İslâm dini'nin en son, en mükemmel bir din olduğuna körü körüne inanmışlardır. Ağızlarından: "Elhamduli'llâh Müslümanım" şeklinde, kişilik kanıtlaması eksik olmaz; hemen her vesileyle bu sözleri tekrarlamak, ve her işe Allah'ın adıyla başlamak onlara rahatlık verir.

Bu rahatlığı mutluluğa dönüştürmek maksadıyla, yine her vesileyle, Muhammed'in adını ilâhiliğe bürüyüp, yüceltici sözcüklerle "Sallallahü teâlâ" (Allah onun şanını yüceltsin) ya da "Sevgili Peygamberimiz" diyerek mırıldanmaktan geri kalmazlar. Koyu bir dinsellik bilincine saplı olarak bugün hâlâ 7. yüzyıl zihniyetiyle yaşayıp gitmektedirler. İslâm'ın "hoşgörü" ve "barış" dini olduğunu söylerler ama, İslâm'dan başka din ve inanca yönelik olanları "kâfir" ve "cehennemlik" saymaktan, ya da İslâm Şeriâtı'nı eleştiri konusu yapanları dinsizlik'le, suçlamaktan geri kalmazlar. Akılcı eğitimden geçmedikleri için, onları bu kör inanışlardan ve davranışlardan kurtarma olasılığı pek yoktur. Akılcı eğitimden geçmiş olup da kendilerini "aydın" bilen sınıflara gelince, onların çoğunluğu da, İslâm Şeriât'ının akla ve vicdana ters verileri içeren özünden habersizdirler. Örneğin kendilerine: "İslâm'dan başka dinlere yönelenler sapıktırlar." ya da "Müşrikleri nerede görürseniz öldürün." , ya da "İslâm'dan çıkanları öldürün", ya da "Ey (Müslümanlar)! Yahudileri ve hristiyanları dost edinmeyin... İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır..." ya da "(Yahudiler'den, Hristiyanlar'dan) (İslâmi din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye (kafa parası) verene kadar savaşın", ya da "Yeryüzü İslâm olana kadar savaşın onlarla.", ya da "Kölelik Tanrısal bir kuruluştur.", ya da "Kadınlar aklen ve dînen dûn (eksik) yaratıklardır.", ya da "Namaz kılanın önünden eşek, köpek, kadın geçerse namaz bozulmuş olur.", ya da "Ölü insan ile, ya da hayvanla cinsî münasebette bulunan oruçlu kişinin kaza orucu tutması gerekir.", ya da "Tanrı, Müslüman kullarına cennette memeleri yeni sertleşmiş güzel kızlar verecektir." , ya da "(Ey Müslümanlar)... Küçük gözlü, kırmızı yüzlü, yayvan süratli Türklere karşı zaferler kazanılmadıkça hüküm günü gelmiş olmayacaktır.", şeklinde ya da benzer nice buyruk gösterilmiş olsa şaşıracaklardır; bunların hoşgörü anlayışıyla, ya da insan şahsiyetinin haysiyetiyle, ya da insanlar arası sevgi ilkesiyle bağdaşmaz şeyler olduğunu söyleyeceklerdir. Ama bunu yapmakla, hem Müslümanlık sınavından başarısız çıkacaklarını, ve hem de İslâm'ı inkâr etmek gibi tehlikeli bir işe girişmiş olacaklarını düşünemeyeceklerdir. Oysa bütün bu buyruklar, Muhammed'in Kur'ân ve Kur'ân olmayarak ortaya vurduğu İslâmî verilerden başka bir şey değildir. Daha başka bir deyimle, bu kişiler ciddî bir Müslümanlık sınavına çekilmiş olsalar, ne Müslümanlıklarından, ve ne de Tanrı'ya ve Muhammed'e bağlılıklarından eser kalmayacaktır. Elinizdeki bu küçük kitap (ki Müslüman kişinin günlük yaşamını düzenleyen şeriât verilerinden sadece bir demet'tir) bunun böyle olduğunu kanıtlamak maksadıyla hazırlandı. Eklemek isterim ki bu veriler, başta Diyânet İşleri Başkanlığı yayınları olmak üzere temel İslâm kaynaklardan alınmıştır.

Hurafe'ler, Bâtıl İnançlar, Masal'lar ve Akli Dışlayan Sorunlar Konusunda Bir Kaç Soru

İslâm Şeriât'i, insan aklını hurafelere, bâtıl inançlara, ve akli dışlayan ne varsa her şeye inandırmağa yararlı buyruklarla doludur. Çeşitli yayınlarımla (özellikle "Toplumsal Geriliklerimizin Sorumluları: Din Adamları" adli kitabımla) bunlardan birçoğunu sergilemiş bulunmaktayım. Kısaca anımsatmak maksadıyla şu girişi yapabilirim:

Muhammed'in getirdiği buyruklara göre, Müslüman kişi, sabahleyin, horozların öttüğünü işitir işitmez, derhal Tanrı'nın "fazl-u kerem"inden (cömertliğinden ve lütfun'dan) isteyerek yataktan kalkacaktır, çünkü horozlar melek gördükleri için ötmüşlerdir ve onu namaza çağırmaktadırlar. Fakat şunu da bilecektir ki, eğer bu arada eşeklerin anırmasını işitecek olursa, derhal Tanrı'ya sığınmak ve Muhammed'e salâvat getirmek gerekir, çünkü eşek, şeytan gördüğü için anırmıştır ve üstelik Kur'ân'da eşek sesinin "seslerin en çirkini" öldüğü anlatılmıştır (Lokman, 19).

Yine bunun gibi, Müslüman kişi yataktan kalkarken, sağ ayağıyla kalkmalı ve her işini sağ'a göre yapmalıdır; çünkü kendisine sağ'ın sola nazaran "fazlı" (üstünlüğü) olduğu anlatılmıştır. Yataktan çıktıktan sonra yapacağı ilk iş, burnundaki nesneyi çıkarmaktır; çünkü Muhammed'in söylemesine göre şeytan, uyuyanın genzinde gezmektedir; bu nedenle burnundaki nesneyi nefesiyle çıkarmalıdır.

Ancak bu işi, tek sayı esasına göre, daha doğrusu üç def'ada olmak üzere yapmalıdır, çünkü kendisine din diye belletilen o'dur ki Müslüman kişi'nin bütün işleri "Allah" ile "alâkalı" (ilgili) olmalıdır, "Allah" ise tek'tir. Allah'la alâkalı olduğu için tek, çift'ten daha iyidir. Bundan dolayıdır ki yapacağı işleri 3, 5, 7 vs... gibi, tek sayılara göre ayarlamalıdır: şu içerken bardağı sağ el ile tutup üç yudumda içmeli, hela'da abdestini yaptıktan sonra altını üç taş ile temizlemelidir. Nitekim Muhammed hep böyle yapmış ve Müslümanlara kendinden örnekler bırakmıştır.

Ve yine Müslüman kişi unutmamalıdır ki, tek sayılara göre iş görürken, bunu uğurlu sayılabilecek nesnelerle denk getirebilirse, bundan ayrıca yarar sağlamak mümkündür. Örneğin her gün sabah sabah aç karnına yedi tâne Açve hurması'ndan yiyecek olursa, bütün gün boyunca kendisine ne "sem ve ne de sihir" zarar vermeyecektir [Bu konuda benim: "Toplumsal Geriliklerimizin Sorumluları: Din Adamları" adli kitabıma bkz. Ayrıca bkz. Sahih-i Buharî Muhtasarı..., Diyânet İşleri Başkanlığı Yayınları, cilt 11, sh. 393).

Yemek yerken sağ eli ile yiyecek, ve yerken lokması elinden yere düşerse, onu yerde bırakmayıp midesine indirecektir, çünkü aksi takdirde şeytan gelip lokmayı kapıp götürecektir. Çorba içerken kase'nin ortasından değil fakat kenarından başlayacaktır, zira Tanrı'nın inâyetleri çorba'nın ortasında değil kenarındadır. Yemeğin/içeceğin içine sinek düşerse, sineğin dışarda kalan kanadını iyice batıracak ve sonra sineği alıp atacak ve yemesine, içmesine devam edecektir; zirâ sineğin iki kanadının birisinde günah hastalık, diğesinde ise sevap (şifa) vardır, ve sinek idrak sahibi olduğu için önce günah olan kanadını batırır. Bu nedenle eğer sineğin dışarıda kalan kanadı, yemeğin, içeceğin içine iyice batırılacak olursa sevap (şifa), günahı (hastalığı) gidermiş olacaktır. Bu işleri yaparken esnemesi gelirse, gücü yettiği kadar onu önlemeğe çalışacaktır, çünkü esnemek şeytandandır ve şeytan, esnerken "haaa!" diye ağzını açan kişiye sevincinden güler. Şeytan'ın birisine sevinçle gülmesi ise, kötü bir şeydir. Bu nedenle Tanrı esnemeyi "fena" görmüş ve önlenmesini istemiştir.

Fakat buna karşılık aksırığa "muhabbet" eder, yeter ki aksırma "sağlık ve rahatlama" eseri olsun. Bu da aksıran kişinin üç defa'dan fazla aksırmamasıyla anlaşılır. Eğer böyle ise aksıran kişi "El-hamduli'llâh" demelidir; böyle diyecek olursa artık bir daha göz ağrısı diye bir şey çekmeyeceği gibi, aksırdığını duyan Müslüman kişilerin kendisine "Yerhamukellah" (yâni "Tanrı sana merhamet etsin") diye mukabele etmelerine vesile yaratmış olur. Böylece aksırık sayesinde Müslüman kişi, Tanrı'nın merhametine sığınıp bir kısım günahlarından kurtulmuş olacaktır. Fakat eğer aksırma, "sağlıklı olmayan aksırık" niteliğinde ise (örneğin hastalık ve rahatsızlık yüzünden aksırma ise), bu takdirde "Yerhamukellah" sözcüğünün kullanılması şeriât'a aykırıdır. Aksırığın sağlıklı nitelikte olmadığına anlaşılması, aksırmanın sayısına bağlıdır. Eğer aksıran kişi üç defa'dan fazla aksırmış ise aksırığının "sağlıksız bir aksırık" olduğu anlaşılır, ve böyle bir halde o kişiye "Yerhamukellah" ("Tanrı sana merhamet etsin") demek câiz değildir. Neden değildir, belli değil. [Kendi kendinize: "Oysa asıl böyle bir halde kişiye Tanrı'nın merhametini dilemek gerekmez miydi?" diye sormayınız.]

Müslüman kişinin günlük işlerinin en önemlisi, beş vakit namazdır. Muhammed'in söylemesine göre Tanrı ilk önceleri günde 50 vakit namaz emretmiş iken, Musa'nın tavsiyesi ve Muhammed'in aracılığı ile bu sayıyı beş'e indirmiştir. Bu itibarla Müslüman kişi Muhammed'e minnettarlık duymalıdır; zirâ günde beş vakit namaz yerine 50 vakit namaz kılmak durumunda kalmış olsaydı, gününün 24 saatini, namaz kılmakla geçirme zorunda kalırdı: ne uykuya, ne yemek yemeğe, ne çalışmaya ne de eğlenmeğe vakit bulabilirdi. Günde beş vakit namaz bile çok olup, iş ve meşgalesi nedeniyle çoğu Müslüman kişiler İslâm'ın bu gereğini yerine getirememenin huzursuzluğu içerisindeyler.

Namaz kılmanın bir takım kuralları vardır ki, dikkat ve itina gerektirir. Bunların başında, Müslüman kişi'nin kible yönü'ne dönüp kendisiyle kible arasına "sütre" koymasıyla ilgili zorunluluk vardır. "Sütre" denen şey, perde, örtü, harbe vs gibi şeyler olabilir; çünkü sütresiz olarak namaz kılarken önünden eşek, köpek, domuz ya da kadın geçecek olursa, namazı bozulmuş sayılacaktır. Namaz sırasında sessiz ve kokusuz şekilde yellenmenin namazı bozan bir yönü yoktur. Fakat namazda iken kible'sine karşı tükürmeyecektir, çünkü kendisiyle kiblesi arasında Tanrı durmaktadır. Mutlaka tükürmek zorunda kalırsa sol yanına, ya da sağ ayağının altına, ya da ceketinin içine tükürecekler.

Bu listeyi sınırsıza dek uzatmak mümkün. Fakat geliniz biz, kısaca fikir edinmek üzere, İslâm Şeriâtı'nın bazı buyruklarını konu edinerek "Müslümanlık Sınavı" düzenleyelim, ve insanlarımızın İslâm'a bağlılıklarının derecesini öğrenelim.

Soru 1 -

"İslâm dini büyü ve sihre inanmaya, ya da üfürükçülük gibi şeylere (ve üfürükçülüğün tükürüklü ya da tükürüksüz uygulamasına) izin verir mi?"

Olasıdır ki böyle bir soruya: "Hayır, İslâm büyü ve üfürükçülük gibi ilkel şeylerle uğraşmaz, bunları bâtil inançlar olarak reddeder." şeklinde bir yanıt vereceksiniz. Ne var ki böyle bir yanıt verdiğiniz takdirde Müslümanlık sınavından sıfır almış olacaksınız. Çünkü Muhammed, gerek Kur'ân'a koyduğu âyet'lerle ve gerek kendi eylemleriyle üfürükçülüğün hem tükürüklü ve hem de tükürüksüz uygulamalarına, ve karşılığında ücret almağa izin vermiştir. Hemen ekleyelim ki Muhammed, her ne kadar bâtil inançlara karşı imiş gibi görünmüş ve örneğin Kur'ân'a:

"Hak geldi, bâtil'sa yıkılıp gitti. Kuşkusuz bâtil yıkılıp giden türdendir." (İsrâ sûresi, âyet 81) ya da:

"Tanrı bâtil'ı yok eder ve hak olanı sözleriyle yerleştirir..." (Şûrâ sûresi, âyet 24; ayrıca bkz. Sebe' sûresi, 49; Enbiyâ 18, Kehf 56; vb...)

Şeklinde âyetler koymuş ise de, her hususta olduğu gibi bu hususta da söylediklerinin tersi olan şeyleri yapmaktan geri kalmamıştır. Kâ'be'deki "Kara Taş'ı" (Hacer-i Esved'i) öpüp okşaması ve bu taş ilâh niteliğinde kılması ve Müslümanlar için tapınak yapmasından, ya da Mina dağı'nı sağ tarafına alarak "Cemre" mahallinde yedi çakıl taşı atmak sûretiyle şeytanları kaçırtmağa çalışmasından tutunuz da, hastalıkları tükürüklü ve tükürüksüz üfürük usûlleriyle tedavi yolunu seçmesi ve başkalarına da bu şekilde yapma iznini vermesi, Muhammed'in bâtil'a olan bağlılığının nice örneklerinden bazılarıdır. Konu'yu "Kur'ân'ın Eleştirisi 1" ve "Muhammed'in Bâtil'a inanmışlığı" başlığı altında ayrı bir yayın olarak ele almakla beraber burada, üfürükçülük konusunda getirdiklerine kısaca göz atacağız.

Her şeyden önce şunu belirtelim ki Muhammed, hastalık ve rahatsızlıkların "nefes", "büyü" ve "üfürük" usûlleriyle giderilebileceğini söyler, ve bu usûllerin, Tanrı tarafından kendisine özellikle Felak ve Nas sûreleri olarak bildirildiğini eklerdi. Felâk sûresi'nde şu yazılı:

"Ey Muhammed! De ki: Yarattığı şeylerin şerrinden, karanlığı çöktüğü zaman gecenin şerrinden, düğümlere üfleyip büyü yapan üfürükçülerin şerrinden, ve kiskandığı vakit kıskanç kişinin şerrinden sabahın Rabbine sığınırım." (Felâk sûresi, âyey 1-5).

Nâs sûresi'nde de şu var:

"Ey Muhammed! De ki: İnsanların kalplerine vesvese sokan, (insan Allah'ı andığında) pusuya çekilen cin ve şeytanın şerrinden insanların Rabbi'ne... sığınırım." (Nâs sûresi, âyet 1-6).

Kur'ân'daki bu iki sûre, "Muavvizeteyn sûreleri" diye bilinir ki "Koruyucu" anlamına gelir, ve genellikle şifa maksadıyla okunur. Böyle olmasının nedeni, Muhammed'in bu âyet'leri bu doğrultuda olmak üzere kendisi için uygulamış olmasıdır. [Bâzı kaynaklar buna "El-İhlâs" sûresi'ni de katarlar; bu sûre Tanrı'nın tek ve doğmamış ve doğurmamış olduğunu anlatmaktadır]. Ve yine İslâm

kaynaklarının bildirmesine göre Muhammed, bu üç sûre ile "nefes" edermiş; her gece yatarken, ve özellikle rahatsızlık hissettiği zamanlar, bu yukarıdaki sûreleri okur, okurken de ellerine üfler ve sonra ellerini, başından ve yüzünden başlayarak bütün vücudunu sıvarmış (mesh'edermiş) ve bunu üç kez arka arkaya tekrarlamış. Kendisini ölüme götürecekt hastalığa yakalandığı zaman, bu işi kendi başına yapamayınca, Ayşe'nin kendisine yardımcı olmasını ister olmuş. Daha başka bir deyimle Ayşe, Muhammed'in nefes ettiği bu Muavvize sûrelerini kendisine nefes eder, ve sonra hastalıktan kurtulması için onun eline üfleyip, yine onun kendi eliyle vücudunu sıvarmış (mesh'edermiş). Diyânet İşleri Başkanlığı'nın, İslâm kaynaklarına dayalı olarak insanlarımıza bellettiği şekliyle Ayşe'nin konuşması şöyle:

"...Resûlullâh her zaman hastalandığında Muavvize sûrelerini okuyup kendi (elleri)ne üflemek (ve ondan ifâkat için/hastalıktan kurtulmak için) eliyle vücûdunu sıvamak i'tiyadında (alışkanlığında) idi. Sebeb-i vefâtı olan hastalığa tutulunca Resûlullâh'ın nefes ettiği Muavvize sûreleriyle ben de kendisine nefes etmeğe (ve hastalıktan kurtulması niyetiyle) eline üfleyip kendi eliyle vücûdunu mesh'etmeğe başladım." [Bkz. Sahih-i Buharî Muhtasarı... (Diyânet Yayınları, Cilt 11, sh. 10 ve d. Hadîs no. 1664). Ayrıca benim "Kur'ân'ın Eleştirisi 1" adli kitabıma bakınız].

Hastalık ya da rahatsızlık gibi hallerden kurtulmak için Muhammed'in bulduğu bu üfürükçülük uygulamasına vesile olan olaylar, şaşkınlığımızı biraz daha arttıracak niteliktedir. Gerçekten de, İslâm kaynaklarından bir kısmına göre, güyâ Cibril, bir gün Muhammed'in yanına gelerek ona uyanık olmasını ve çünkü İfrî't'in (ki Çin'lerin en tehlikelisi olarak bilinir) kendisine kötülük yapacağını haber verir ve yatağa girdiği zaman Tanrı'ya sığınması için yukarıda değindiğimiz sûreleri okumasını söyler. Güyâ Muhammed, Cibril'in bu dediğini yapmak sûretiyle tehlikeden kurtulmuş olur.

İslâm kaynaklarından diğer bazılarına göre, söz konusu sûre'lerin inişine sebep olan olay, Yahudi'ler tarafından Muhammed'e büyü yapılmasıyla ilgilidir ki, kısaca şöyle özetlenebilir: Muhammed bir gün rahatsızlık hisseder; yemek yiyemez ve cinsî münasebette bulunamaz. Fakat az geçmeden Cibril ve Mikail adıyla bilinen iki melek gelip Muhammed'e, rahatsızlığının nedenini bildirirler; ve anlatırlar ki Yahudi'ler, Lebîd İbn-i A'sam adındaki bir büyücüye para vermişler ve Muhammed'i büyülemesini istemişlerdir. Ve onların bu isteği üzerine büyücü, bir ipe on bir düğüm atmış, ayrıca da saç ve sakal tarantisi ile erkek hurmanın kurumuş çiçek kapçığını koyarak bunu bir iple "Zervan" kuyusuna indirmiştir. Ve işte Muhammed'in yemek yiyemeyip, cinsî münasebette bulunamamasının nedeni, bu büyü'dür. Cibril ve Mikail bunu anlattıktan sonra Tanrı'nın kendisine şifa gönderdiğini bildirip giderler. Bir rivâyete göre güyâ Cibril, kuyu'daki ipin çıkartılmasını istediği için; Muhammed, Ali'ye emir verir ve ipi kuyudan çıkartıp düğümlerine çözdürtür; böylece büyü ve sihir bozulmuş olur. Bir başka rivâyete göre, yanına bir kaç kişiyi alarak kuyu'nun bulunduğu yere gider ve kuyuyu kapattırır [Bu konuda bkz. Sahih-i Buharî Muhtasarı... (Cilt VIII, sh; 471, Hadis no. 1312; ve Cilt 9 sh. 52, Hadis no. 1352); Ayrıca Benim "Kur'ân'ın Eleştirisi 1" adli kitabıma bakınız].

Şunu da ekleyelim ki Muhammed, ara sıra başında ağrı hisseder ve bu ağrı'nın kendisine yapılan sihir ve büyü'den geldiğini söylerdi. Baş ağrısını gidermek için, bir yandan yukarda değindiğimiz âyet'leri okur ve özellikle: "... düğümlere nefes eden büyücülerin şerrinden... Rabbime sığınırım" (Felâk sûresi, âyet 1-5) âyeti'ni tekrarlar, fakat diğer yandan da başından hacamat olurdu. Fakat bunu da yeterli bulmaz, bir de "avce hurması" diye bilinen meyve'den yerd. "Avce hurması" denen şey (ki Türkçe'de karşılığı "Balçık hurma" oluyor) Medine'de yetişen hurmaların en lezzetlisi olarak

biliniyor; güyâ Cennet'ten gelmedir. Muhammed'in söylemesine göre bu hurma ağacı'nın meyvesi, insanları sihir ve büyüden kurtarmağa yeterlidir. Bunu anlatmak için şöyle demiştir:

"Her kim sabahları aç karnına yedi tâne Avce hurması yerse, o gün içinde o kimseye ne sem (zehir), ne sihir zarar vermez." [Bkz. Diyânet yayınları, Sahih-i Buharî Muhtasarı... cilt 11, sh. 393. Hadis no. 1863]

Avce hurmasının insanları sihre karşı koruduğuna öylesine inanmıştı ki, bu hurmayı ağzında çiğnem yaptıktan sonra yeni doğan çocukların ağzına çalar ve bereket duâ'sında bulunurdu. Böylece o çocuğa büyü ve sihir gibi şeylerin tesir etmeyeceğini düşünürdü. Bundan dolayıdır ki kadınlar, yeni doğan çocuklarını Muhammed'e getirirler, ve o da çocuğu üfürür, ve ağzında çiğnediği hurmayı çocuğun ağzına tükürürdü. Diyânet yayınlarında, Esma adındaki bir kadının şöyle konuştuğu yazılı: "Ben Abdullah'ı (Medine'de) doğurdum. Sonra (çocuğu Resûlullâh'a) getirdim de kucağına koydum. Bunun üzerine Resûlullâh bir hurma istedi. Onu çiğneyip çocuğun ağzına tükürdü. Bu suretle oğlumun midesine ilk giren şey Resûlullâh'un tükürüğü oldu. Sonra Resûlullâh hurma çiğnemini çocuğun damağına koydu. En sonra çocuğa duâ buyurdu, bereket ve şahadet temenni eyledi." [Diyânet yayınları, "Sahih-i Buharî Muhtasarı..., cilt 10, sh. 116 hadis no. 1558]

Yine İslâm kaynaklarından öğrenmekteyiz ki Muhammed, çeşitli hastalık ve rahatsızlıkları okuyup üfürerek tedavi yollarına gider, "tükürüklü üfürük" ya da "tükürüksüz üfürük" usulleriyle iş görürdü. Tükürük kullanırken buna toprak karıştırdığı da olurdu. Toprak olarak Medine toprağını kullanırdı; çünkü Medine toprağının "şerefli" ve "bereketli" olduğunu söylerdi. Şöyle yapardı: Şahadet parmağına tükürür, sonra tükürüklü bu parmağını toprağa sokar, ve parmağına bulaştırdığı toprakla hastayı sıvardı [Bkz. Diyânet Yayınları, Sahih-i Buharî Muhtasarı... cilt 12, sh. 92].

Göz ağrısı gibi hastalıklar için, topraksız tükürüklü üfürük usullerine başvururdu. Örneğin Hayber seferinde Ali'nin, göz ağrısına yakalandığını öğrenince hemen yanına getirtmiş, ve gözlerine tükürmüştür. Kaynakların bildirmesine göre güyâ Ali'nin gözleri hemen iyileşmiştir [Bkz. Diyânet Yayınları, Sahih-i Buharî Muhtasarı... cilt 8, sh. 34, Hadis no. 1236].

Buna karşılık kulak ağrılarını, yaraları (özellikle kılıç yaralarını), kırıkları, ya da akrep, yılan, böcek sokmasından doğma zehirlenmeleri, göz değmesini, ve benzeri rahatsızlıkları, tükürüksüz üfürükle (nefes'le) ve okuyarak tedavi usûllerini getirmiştir. Örneğin Hayber seferinde bacağından vurulan Seleme'yi (Ekva Oğlu), üç kez üfleyip okumak sûretiyle iyileştirdiği söylenir! Sarılık belirtisi görülen kimseleri de okuyup üfleyerek tedavi ettiğini söylerdi. Ayşe'nin bildirmesine göre Muhammed: "göz değmesine karşı tedavi için okuyup üflemeyi" emretmiştir [Bu konuda Buharî, ya da Müslim gibi temel kaynaklar için bkz. Turan Dursun, "Tabu Can Çekişiyor: Din Bu", İstanbul, Kaynak Yayınları, 3.Baskı, sh. 134 vd.].

Üfürük'le tedavi usullerini Muhammed, sadece kendisine haşretmiş değildir. Başkalarına da, bu şekilde hareket edebilmeleri, hattâ bu sayede kazanç edinip geçimlerini sağlayabilmeleri için izin vermiştir. Üfürükçülükle uğraşanların kazancından kendisine pay aldığı olurdu. İslâm kaynaklarından alınma örneklerden biri şöyle:

Salt Oğlu Hârice'nin amcası olan İlâka adında biri Müslümanlığı kabul ettikten az sonra,

Muhammed'in yanına gelerek, deli ve cinnet getirmiş bir kişi'yi, Fatiha sûresi'ni okuyarak ve üfleterek tedavi ettiğini, ve karşılığında yüz deve aldığını söyler. Muhammed kendisine, deli'yi tedavi ederken Fatiha sûresi'nden başka bir şey okuyup okumadığını sorar. Ve ondan: "Hayır, Fatiha sûresi'nden başka bir şey okumadım." yanıtını alınca, bu şekilde üfürükle tedavinin ve üfürük karşılığında yüz koyun kazanç edinmenin hak ve helâl olduğunu, yeminler ederek bildirir; şöyle der: "Canım üstüne ant içerek söylerim ki sen hak olan bir üfürükle tedavinin karşılığını alıp yiyorsun." [Ebû Dâvut ve Ahmed İbn Hanbel gibi temel kaynaklardan alınma bu örnek için bkz. Turan Dursun, "Tabu Can Çekişiyor: Din Bu", İstanbul, Kaynak Yayınları, 3.Baskı, sh. 139-140].

Görülüyor ki Muhammed, Kur'ân'dan âyet'ler okuyarak üfürükçülük yapmanın ve bu yoldan kazanç sağlamanın İslâm'a uygun olduğunu söylemekte. Fakat bununla da kalmamış, bir de kendisi, bu şekilde kazanç sağlayanların kazancından pay almıştır. Bu konuda, yine Buharî ve Müslim kaynaklarından alınma şu örneğe göz atalım: Muhammed'in yakın arkadaşlarından Ebû Said Hudri, başında bulunduğu çetesiyle birlikte ganimet edinmek üzere yola çıkar. İlk konakladıkları yerde bir kabileye rastlarlar ki telaş ve üzüntü içerisinde bulunmaktadırlar. Çünkü Kabile'nin başkanını akrep sokmuştur, ve hiç kimse ne yapılması gerektiğini bilememektedir. Durumu gören Ebû Said, kabile başkanını tedavi edebileceğini, fakat bunu ücret karşılığında yapacağını söyler. Pazarlığa girerler ve bir koyun sürüsü bedel üzerinde anlaşılır. Bunun üzerine Ebû Said, kabile başkanını karşısına alır, ve Kur'ân'dan Fatiha sûresi'ni okuyup üfürmeğe başlar. Güyâ kabile başkanı iyileşmiş olur. Bu işin karşılığı olarak Ebû Said, antlaşma gereğince bir koca koyun sürüsünü alıp arkadaşlarıyla birlikte yola koyulur. Fakat çete mensupları, köyün sürüsünün bir an önce aralarında paylaştırılmasını isterler. Ne var ki paylaşım konusunda aralarında sorun çıkar. Anlaşmazlığa çözüm bulmak üzere Muhammed'e başvurulur. Olan bitenleri dinledikten sonra Muhammed, akrep sokması yüzünden hastalanan kabile başkanının üfürük usûlleriyle tedavi edilmesini çok yerinde bulur, ve bu tedavi karşılığında ücret olarak alınmış olan koyunların, bölüştürülmesine karar verir, fakat kendisine de bir pay ayrılmasını ister. Şöyle der: "(Bu tedavi ve ücret işinde) Çok iyi etmişsiniz. Koyunları şimdi paylaşırın ve benim payımı da ayırın..." (Buharî'nin e's-Sahih, Kitabu't-Tıbb, ve Müslim'in e's-Sahih, Kıyabu's-Selâm da bulunan bu hadisler, ve yukarıdaki alıntı için bkz. Turan Dursun, "Tabu Can Çekişiyor: Din Bu", İstanbul, Kaynak Yayınları, 3.Baskı, sh. 136].

Yukarıya aldığımız bir kaç örnekten anlaşılacağı gibi Muhammed, üfürükçülüğün çeşitli uygulamalarına kendinden örnekler verdikten gayri, ücret karşılığında üfürükçülük yapılmasına izin vermiştir: yeter ki üfürükçülük Kur'ân'dan âyet'ler (özellikle Fatiha sûresi) okunarak yapılmış olsun. Daha başka bir deyimle, eğer hastalığı tedavi için, Kur'ân'dan okuyup üfleme usûlu uygulanacak olursa, bu caiz'dir; bunu karşılığında ücret alınabilir. Yok eğer üfürükçülük Kur'ân'dan başka bir şey okunarak yapılırsa geçersizdir, ve böyle bir tedavi bâtil bir tedavi sayılır. Şunu da ekleyelim ki Muhammed, üfürüklü tedavi usûllerini "asılı hayvanın zehrinden nefes edilerek" yapılmasına da izin vermiştir. Nitekim Muhammed'in karılarından Ayşe şöyle demiştir: "Nebî... her asılı hayvanın zehrinden nefes edilerek Şifâ dileğine müsaade buyurdu." [Bkz. Diyânet Yayınları, Sahih-i Buharî Muhtasarı..., Cilt 12, sh. 87 Hadis no. 1929; ve sh. 91 Hadis no. 1934].

Soru 2 -

"Oruçlu bir kimsenin, ölü insan vücudu ile, ya da hayvanla, ya da uyumakta olan bir kadınla (onu uyandırmadan) cinsî münasebette bulunması konusunda İslâm ne gibi buyruklar getirmiştir?"

Eğer bu soruyu yadırgar ve: "Bu nasıl iştir? Hiç böyle bir din hükmü olabilir mi, İslâm'da böyle bir şey yoktur!" şeklinde bir yanıt verecek olursanız, Müslümanlık sınavından sıfır alır, kâfirler arasında yerinizi bulursunuz! Yok eğer: "Evet bunları Muhammed'in buyrukları olarak benimsiyorum, çünkü başta Diyânet İşleri Başkanlığı'nın yayınları olmak üzere tüm İslâm kaynaklarında bunun böyle olduğunu bildirilmekte." dersiniz, siz tam bir Müslüman sayılırsınız. Çünkü gerçekten de Diyânet İşleri Başkanlığı'nın ve din adamlarımızın, Muhammed'in buyrukları olarak insanlarımıza bellettiği din verilerine göre oruçlu kişi, hayvanla, ya da ölü insan vücudu ile cinsel ilişkide bulunacak olursa, orucu bozulmuş sayılır; bu gibi hallerde kişinin "kaza orucu" tutması gerekmektedir (Bu tür hadîs'ler için Diyânet'in yayınladığı Diyânet Dergisi'nin, Cilt 11, sayı 6, sh. 340 bakınız). Yorumculardan bir kısmına göre, ölü insan vücudu ile ya da hayvanla yapılan cinsî münasebet "zina" niteliğindedir; ve bu nedenle kişiye zinâ için öngörülen cezâ uygulanmalıdır. Fakat bir kısım yorumculara göre bu iş zinâ sayılmayıp çirkin bir eylemdir, bu nedenle bu eylemde bulunan kişiye zinâ cezası değil "ta'zir" (azarlama) cezâsı uygulanmak gerekir. Diyânet'te görev almış din adamlarımızdan bazılarının açıklamalarına göre İslâm Şeriatı, oruçlu kişinin hayvan ile cinsî münasebette bulunması halinde ölüm cezasına çarptırılmasını uygun bulmuştur; ayrıca, cinsî münasebette bulunulan hayvan, o kişinin malı ise, hayvan da öldürülmelidir; başkasının malı ise hayvanın öldürülmesi gerekmez; çünkü "Hayvanı öldürmenin amacı, bu suçun çağrışım yapılmasını ve fâili hakkında ileri geri konuşulmasını engellemektir." ["Hukûk-u İslâmiyye ve İstilâhât-i Fikhiyye Kamusu" ile İbn Mâce'nin "Ter. ve Şerhi"nden alınma bu hususlar için bkz.: Ali Rıza Demircan, İslâm'a Göre Cinsel Hayat, Eymen Yayınları, İstanbul 1986, Cilt 2, sh. 168 ve d. Ayrıca benim "Toplumsal Geriliklerimizin Sorumluları: Din Adamları" adlı kitabıma bakınız).

Uyumakta olan bir kadınla cinsî münasebette bulunan oruçlu kişinin durumuna gelince: söylemeye gerek yoktur ki, uyuyan bir kadınla cinsî münasebette bulunmak ve bulunurken onu uyandırmamak, büyük bir ustalık, ve uzmanlık işidir. Bunu becerebilen kişiyi kutlamak gerekir. Bundan dolayıdır ki Muhammed, oruçlu iken bu işi gören Müslüman kişiyi sadece kaza orucu tutmakla sorumlu kılmıştır. Oysa oruçlu iken az tuz yemek sûretiyle orucu bozulan Müslüman kişilere hem kaza ve hem de kefaret orucu tutmak gibi ağır zorluklar yüklemiştir (Bu hususlar Diyânet Başkanlığı'nın yayınlarında yer alıyor. Bkz. Diyânet Dergisi, Cilt XI, sayı 6, sh. 339-340).

Ve işte bütün bunlara inanıyorsanız, iyi bir Müslüman olarak "Müslümanlık sınavı"ndan en yüksek notu almaya hak kazanmışsınız demektir. Aksi takdirde "kâfir" sayılmanız gerekiyor!

Soru 3 -

Size deseler: "Yemek yediğin çanağın ya da şu içtiğin bardağın içine sinek düştüğü zaman sineğin her tarafını batır, sonra çıkar at, ve yemeğine ya da içmene devam et. Çünkü sineğin iki kanadının birisinde hastalık, diğerinde de şifa vardır. Sinek idrak ve ilâhî ilham sahibi olduğu

için, önce zehirli olan kanadını sokar, devâ olan kanadını dışarıda bırakır. Eğer sineğin dışarıda kalan "şifa" kanadını yemeğin (ya da içeceğin) içine batıracak olursan, şifa, hastalığı gidermiş olur,". Bunu söyleyene karşı ne yanıt verirdiniz?

Görüldüğü gibi, yukarıdaki anlatıma göre sinek, idrak ve ilâhî ilham sahibi olduğu için insanların sağlığını düşünerek önce zehirli ve hastalıklı kanadını yemeğin (ya da içecek şeyin) içine daldırıyor.

Şifa kanadını dışarıda bırakıyor, ki kişi onu da yemeğin içine batırsın da hasta olmasın!

Eğer bu şekilde konuşanlara karşı siz, kalkıp da: "Aklınızı mı kaçırdınız? Deli misiniz? Bir sineğin iki kanadında nasıl olur da hem hastalık ve hem de şifa olan iki zıt hassasiyet bir arada toplanabilir! Ve sonra hakir bir sinek, nasıl olur da yiyecek ya da içecek içine önce zehirli kanadını sokmayı, ve devâ olan kanadını geri bırakmayı bilebilir!" diye konuşacak olursanız, Müslümanlık sınavından sıfır alır ve "kara cahil" olmakla damgalanırsınız. Şu nedenle ki, bu şekilde konuşan kişi Muhammed'i inkâr etmiş sayılır, çünkü Diyânet'in açıklamalarına göre Muhammed aynen şöyle demiştir:

"Sizden birinizin içeceği (ve yiyeceği) içine sinek düştüğü zaman, o kişi onun her tarafını batırsın, sonra çıkarsın (atsın). Çünkü sineğin iki kanadının birisinde hastalık, diğerinde de şifa vardır..."

Hemen ekleyelim ki Muhammed'in bu sözleri, Buharî'nin Ebû Hüreyre'den rivâyeti olarak, ve ayrıca da Hattâbî gibi ünlü yorumcuların açıklamalarıyla birlikte insanlarımıza Diyânet İşleri Başkanlığı tarafından belletilmektedir. Buna inanmayanları, Diyânet, "Cahil" olarak damgalamaktadır! [Bunun böyle olduğunu anlamak için bkz. Sahih-i Buharî Muhtasarı... (Diyânet Yayınları, Cilt 9, sh. 70 ve d. Hadîs no. 1365)]

Soru 4 -

"Balık'ların insanları baştan çıkarmak üzere bir takım oyunlara başvurduğunu belleten dinsel kurallara inanır mısınız?"

Biraz önce gördüğümüz gibi, İslâmcı'ların, sinek konusunda Muhammed'den gelme olduğunu söyledikleri buyruk, Diyânet'in açıklamasına göre sineklerin "idrak ve ilâhî ilham sahibi " olduklarını ortaya vurmakta. Şimdi bunu öğrendikten sonra kendi kendinize:"Sinek idrak ve ilhâm sahibi olur da balık olmaz mı?" diye soracak olursanız, işte size Kur'ân'ın Bakara ve A'raf Sûre'lerinden alınma bir örnek:

Vaktiyle Davud "Peygamber" zamanında, Kızıldeniz kıyılarındaki kasabalardan birinde, balıkçılıkla uğraşan bir Yahudi kabilesi varmış. Bu kabile geçimini bununla sağlarmış. Ne var ki balıklar, her Cumartesi günü akın akın bu kıyılara gelip ertesi güne kadar beklerler ve ertesi gün, yani pazar günü hep birlikte kalkar giderlermiş. Ve haftanın diğer günlerinde bu kıyılara hiç gelmezlermiş. Bu şekilde yapmalarının sebebi Yahudilere oyun oynamak, onları baştan çıkarmak imiş. Çünkü "idrak" sahibi bu kurnaz balıklar, bilirlermiş ki Tanrı, Cumartesi günleri avlanmayı Yahudilere yasaklamıştır. Balık'lar bunu bildikleri için yukarıdaki şekilde Yahudilere oyun oynarlarmış. Ne var ki, böyle bir yasağa

boyun eğmek, Yahudi'ler için aç kalmak demek olurdu. Çünkü Cumartesi yasağına uyacak olurlarsa, balıklar diğer günler kıyıya gelmedikleri için, aç ve sefil kalacaklardı. Bu nedenle, Tanrı'nın yasağına uymayıp Cumartesi günleri avlanmaya başlarlar. Bunu duyan Davud "Peygamber" Yahudi'lere bedduâ eder. Onun bedduâ'sını işiten Tanrı gazaba gelir ve bu kasabadaki Yahudi'lerin tümünü maymun'a dönüştürür.

Şimdi yukarıdaki masal ile ilgili olarak size sorsalar: "İnanıyor musun bunlara?". Ne dersiniz? Eğer akılcı eğitimle yetiştirilmiş bir kimse iseniz, vereceğiniz yanıt elbette ki şu tür'den olacaktır: "Hayır! Böyle şeylere inanmam; velev ki bunlar mucize niteliğinde şeyler sayılsa bile. Çünkü gerçek aydın bir kişinin mucizelere inanması olası değildir; meğerki çılgın olsun". Fakat bunu söylediğiniz an Kur'ân'ı inkâr etmiş, ve dolayısıyla kâfir durumuna düşmüş olursunuz. Çünkü bu masal, Kur'ân'ın Bakara ve A'raf sûrelerinde yer almış olup, Muhammed'in söylemesine göre, Tanrı sözleri olarak şöyle ifâde edilmiştir:

"(Ey Muhammed!) Onlara, deniz kıyısında bulunan şehir halkının durumunu sor. Hani onlar Cumartesi gününe saygısızlık gösterip haddi aşıyorlardı. Çünkü Cumartesi tatili yaptıkları gün, balıklar meydana çıkarak akın akın onlara gelirdi; Cumartesi tatili yapmadıkları gün de gelmezlerdi. İşte böylece biz, yoldan çıkmalarından dolayı onları sınamaktaydık..." (K. A'raf sûresi, âyet 163)

Burada geçen "onlar" sözcüğü, yukarda söz konusu edilen Yahudi kabilesidir. Güyâ Tanrı, bu kabile'nin Cumartesi yasağına uyup uymadıklarını denemek için onları böyle bir sınava sokmuş, ve görmüştür ki onlar kendilerine yasak edilen şeylerden vazgeçmeyecek kadar kibirlidirler! Ve işte bu nedenle Tanrı onları maymun haline sokmuştur. Bunun böyle olduğu Kur'ân'da şöyle belirtilmekte:

"Kibirlenip de kendilerine yasak edilen şeylerden vazgeçmeyince onlara: -'aşağılık maymunlar olun'- dedik..." (A'râf sûresi, âyet 166; ayrıca bkz. Bakara sûresi, âyet 65).

Hemen ekleyelim ki Muhammed bu masalı, "Tanrı ve Peygamber buyruklarına uymayanların kötü bir akıbeta uğrayacaklarını" anlatmak, ve dolayısıyla Arap'ları kendisine baş eğdirtmek maksadıyla kullanmıştır. Düşünmemiştir ki bu tür masallarla eğitilen insanlar, akıl rehberliğinden yoksun kalıp fikirsel gelişme olasılığını yitirirler.

Soru 5 -

"Fâre'lerin deve sütü içmeyi ancak koyun sütü içtiğine, ve çünkü vaktiyle deve sütü içmeyen Yahudi kavimlerinden birinin, Tanrı tarafından fare cinsine dönüştürüldüğüne dair İslâmî inanc'a katılır mısınız?"

Böyle bir soru karşısında, muhtemelen şöyle diyeceksinizdir: "Hayır katılamam! İslâm'da böyle şeylerin olduğuna da inanmam. Çünkü insanları bu tür inançlarla yetiştirmek, onları beyinsiz kılmak demektir". Ne var ki bunu dediğiniz takdirde Muhammed'in söylediklerini inkâr etmiş, ve Müslümanlık sınavında başarısız kalmış olursunuz. Şu nedenle ki, Muhammed'in söylemesine göre Tanrı yasaklarına uymayan, günahkâr kavimler, Tanrı tarafından maymun ya da fâre gibi hayvan

şekline dönüştürülmüşlerdir. Ve işte Tanrı, vaktiyle Benî İsrail 'e (yâni Yahudilere) deve'nin eti ile sütü'nü haram kılmış idi. Bu yüzden Benî İsrail kesinlikle deve sütü içmezlerdi. Böyle olduğu halde, Benî İsrail'den bir kavim, bu yasağa aldırış etmediği için Tanrı tarafından fâre şekline sokulmuştur. Başta Diyânet İşleri Başkanlığı yayınları olmak üzere temel İslâm kaynaklarına göre Muhammed'in konuşması aynen şöyle:

Beni İsrail'den bir kavim (mesh olup) beşer tarihinden silindi, yok oldu. Bilinmez ki, o kavim ne (fenalık) işlemiştir. Ben zannetmem ki, o ümmet fare'den başka bir şeye mesh ve tahvil edilmiş olsun. Çünkü fâre (içsin) diye (bir yere) deve sütü konulursa, onu içmez de koyun sütü konulursa onu içer" [Muhammed'in bu sözleri, Diyânet yayınlarından alınmadır. Bkz. . Sahih-i Buharî Muhtasarı... Cilt 9, sh. 68, Hadis no. 1364; ayrıca benim Şeriât'tan Kıssa'lar 1 adlı kitabıma bakınız]

Soru 6 -

"Ev fâre'lerinin, yangın çıkarmak bakımından pek usta olduklarına, ve onları bunu yapmağa şeytanların zorladıklarına ve bu nedenle mutlaka öldürülmeleri gerektiğine dâir İslâmî buyruklara uyar mısınız?"

Vereceğiniz yanıt, muhtemelen yine şöyle olacaktır: "Hayır! Bu gibi hurafelere inanmam. Fâre pis ve zararlı bir hayvandır, ve belki bu nedenle öldürülmesi gerekir ama, yangın çıkarmak bakımından Şeytan tarafından baştan çıkarıldığını düşünmek, hurafeye inanmak olur!"

Böyle konuştuğunuz takdirde Muhammed'in sözleriyle alay etmiş olursunuz ki, cezası en azından cehennemlik olmaktır; kuşkusuz bu arada Müslümanlık sınavından da kötü not alacaksınız. Çünkü Muhammed'in söylemesine göre Şeytan, "füveysika" (fâsıkcagız) denen ev faresini yangın çıkarmağa sürükler. Gerçekten de Diyânet İşleri Başkanlığı'nın yayınlarında ve diğer İslâm kaynaklarında anlatılanlar şöyle:

Muhammed, bir gün uykudan uyandığında görür ki, seccâdesinin el kadar bir kısmı yanmıştır. Bir de bakar ki, küçücük bir ev fâresi, orada bulunan kandilin fitilini yakalamış evi ateşe vermek üzeredir. Hemen kalkar ve fâre'yi öldürür. Ve sonra halka şöyle der:

"Siz uyumak istediğinizde kandilinizi söndürünüz. Çünkü şeytan bunun gibi hayvanları yangın cinâyetine sevk eder" [Bkz. Sahih-i Buharî Muhtasarı, cilt 9 sh. 70)

Şimdi diyeceksinizdir ki Muhammed bunu, uykuya yatılacağı zaman, kandilin söndürülmesi ve böylece yangınların önlenmesi için yapmıştır. Evet ama insanları, akılcı usullerle eğitmek varken şeytanlar, ya da fâreler ilmiyle yetiştirecek olursanız, onları beyni işlemez yaratıklar haline sokmuş olmaz mısınız!

Soru 7 -

"Horoz'ların melek gördükleri zaman öttüklerine ve öttükleri zaman müslümanlar için Tanrı'nın "kereminden" dilekte bulunmak gerektiğine dâir bir hükmü Tanrı ve "Peygamber" buyruğu olarak kabul ediyor musunuz?" Yine bunun gibi: "Eşeklerin şeytan gördükleri zaman anırdıklarını, ve anırdıkları zaman -'Eûzu bi'llâhi mine's-şeytânî'r-racîm'- deyip Tanrı'ya sığınmanın müslüman kişi bakımından zorunluk olduğuna inanıyor musunuz?"

Eğer bu sorulara: "Hayır, olmaz böyle şey! Bunlar Tanrı'dan ya da Peygamber'den gelmiş olamaz. Bu gibi sözleri Tanrı'ya ve Muhammed'e yamamak, Tanrı'yı ve elçisini alaya almak olur" şeklinde bir yanıt verecek olursanız Müslümanlık iddiâniz tehlikeye girmiş olur. Ve hele bir de bu söylediklerinizi açıklamak üzere, kendi kendinize: "Bunlar akıl dışı şeyler! Neden horoz melek gördüğünde ötsün de eşek şeytan gördüğünde anırsın! Eşek melek görmez mi! Gördüğünde ne yapar! Ya da horoz şeytan görmez mi! Gördüğünde ne yapar! Nedir Tanrı'nın ya da Muhammed'in eşek'lere karşı husumeti ki zavallı hayvanı, şeytandan başka bir şey görmez diye tanımlarlar ve onun anırdığını görenleri Tanrı'ya sığınmaya çalışırlar!" şeklinde akılcı bir yanıtı yönelecek olursanız, haliniz fena. Çünkü böyle bir şey söylediğiniz zaman İslâm şeriatını inkâr etmiş sayılır ve kâfir'lerden olarak cehennemi boylarsınız.

Yok eğer bu yukarıdaki sorulara "Evet bunların Tanrı ve Peygamber sözleri olduğunu kabul ederim!" diye yanıt verecek olursanız, Müslümanlık sınavını başarıyla atlatmış, ve "imanı tam" bir Müslüman olarak övünmeye hak kazanmış olursunuz. Şu bakımdan ki Muhammed, horozları, Müslümanları namaza uyandıran yaratıklar olarak övgüye lâyık bulur, onlara sövülmemesini isterdi; örneğin şöyle derdi:

"Horoza sövmeyin. Çünkü o namaza uyandırır" [Ebû Dâvud'un "Kitab'ül-Edeb"inde yer alan bu Hadîs için bkz. İmam Nevevî, age , Cilt 3, sh. 328]. Yine bunun gibi Muhammed, horozların melek gördükleri zaman öttüklerine ve eşeklerin şeytan gördükleri zaman anırdıklarına da inanmıştı; şöyle derdi:

"Horozların öttüğünü işittiğinizde (dileklerinizi) Allâh'ın fazl-u kereminden isteyiniz. Zirâ horozlar melek görmüşler (de öyle ötmüşler)dir. Merkebin anırmasını işittiğinizde de şeytan(ın şerrin)den Allâh'a sığınınız (ve: Eûzu bi'llâhi mine's-şeytânî'r-racîm, deyiniz). Çünkü merkep şeytan görmüş de (öyle anırmış) dır". [Bkz. Diyânet'in "Sahih-i Buharî Muhtasarı ..." adlı yayınlarının 9.cu cildinin 66-67 sayfasında yer alan 1363 sayılı hüküm].

Diyânet'in belletmesine göre Muhammed, bu sözleri söyledikten sonra şöyle eklemiştir:

"Merkep, şeytan görmedikçe anırmaz. Merkep anırınca siz Allahü Teâlâ'yi zikredin, bana da salâvat getiriniz" (Diyânet yayınları, Sahih-i Buharî Muhtasarı.... Cilt IX, sh. 68).

Dikkat edileceği gibi merkep anırması, kişiye Tanrı'nın adını anıp Muhammed'e salâvat getirmek (duâ etmek) gibi bir zorunluluk yüklemekte. Böyle bir zorunluluğun kutsal duygularla nasıl bağdaşabileceğini düşünmek kuşkusuz ki kolay değil. Bu yukarıdaki veriler, Diyânet yayınlarıyla insanlarımıza belletilmekte. Ne var ki horoz'ların melek gördükleri zaman öttüklerini, ya da merkeplerin şeytan gördükleri zaman anırdıklarını söyleyen bu aynı Diyânet, halk arasındaki "Karakarga kimin evinde öterse o haneden cenaze çıkar." şeklindeki inançları hurafeden sayar. Daha başka bir deyimle, her hangi bir kimsenin evinde karakarga'nın ötmesiyle cenaze çıkar olduğuna dâir

olan inancı hurafe olarak kabul ettiği halde, merkebin şeytan gördüğü için anırması üzerine Tanrı'ya sığınmak gerektiğine dair hükmü hurafeden saymaz! Ya da, karga'nın ötmesinin cenaze ile ilişkisini hurafe diye tanımlar, ama horozun ötmesini meleklerden ve merkebin anırmasını şeytandan bilip aynı nitelikteki bir hurafe'yi, başka şekiller altında halkımıza sokuşturarmaktan geri kalmaz. Ve işte insanlarımızın dinsel eğitimi, bu zihniyetteki bir Diyânet'e ve onun emrindeki din adamlarına terk edilmiş bulunmakta!

Soru 8 -

"Rüzgâr Estiği Zaman Ona Sövmemek Gerektiğine Dâir Olan Şeriât Buyruğuna İnanır mısınız?"

Bu soruya: "Hayır, inanmam böyle saçma şeylere!" diyecek olursanız Muhammed'in sözlerini inkâr etmiş olacağınız için, kuşkusuz ki Müslümanlık sınavından yine kocaman bir sıfır alacaksınız. Çünkü Muhammed, horozlara sövülmesini yasakladığı gibi, rüzgâr'a sövülmesini de yasaklamıştır. Sebeb olarak da rüzgâr'ın "Allah'ın rahmeti" demek olduğunu bildirmiştir. Güyâ Tanrı, rüzgâr göndermek sûretiyle Müslüman kul'larına rahmet ya da azâb hazırlar. Rüzgâr estiği zaman Müslümanlar, Tanrı'dan yalvarıp bu rüzgârı "hayırlı" kılmasını dilemelidirler. Muhammed'in söylemesi aynen şöyle:

"Rüzgâr Allah'ın rahmetindendir. O ya rahmet veya azab getirir. Onu gördüğünüzde sövmeyiniz. Allah'tan hayrını isteyin, şerrinden de Allah'a sığının" [Bu ve buna benzer Hadîs'ler için bkz. İmam Nevevî, age, Cilt 3, sh. 326 ve d.]

Soru 9 -

Size deseler: "Öküz, kendi sırtına binilmesinden hoşlanmadığını, ve çünkü gururlu bir hayvan olduğunu söyler. Çünkü o, sadece tarla sürmek için yaratılmış bir hayvan olduğunu kabul eder, ve bunu kendi ağzıyla Yahudilere bildirmiştir, Muhammed de öküzün bu şekilde konuştuğuna inandığını söylemiştir". Bunu söyleyene karşı ne dersiniz?

Eğer kalkıp da: "Sen benimle alay mı ediyorsun! Ne öküz böyle konuşur ve ne de Muhammed böyle bir şey söyleyebilir" şeklinde konuşacak olursanız, Muhammed'i yalanlamış olur ve dolayısıyla Müslümanlık sınavından sıfır alırsınız. Çünkü başta Diyânet İşleri Başkanlığının yayınları olmak üzere, en sağlam İslâm kaynaklarına göre Muhammed, öküzlerin binek hayvanı olmayıp, tarla sürmek için yaratıldıklarını, ve şu hâle göre onları merkep gibi kullanmanın isabetsiz olduğunu, ve daha doğrusu çiftçilerin öküz kullanmak sûretiyle tarlalarını sürebilmelerinin câiz olduğunu bildirmek üzere halka şu hikâyeyi anlatır:

"(Benî İsrâil zamânında) bir kimse öküz üzerine binmişti. Bu sırada hayvan o kimseye yüzünü çevirip

bakarak: -'Ben bunun için yaratılmadım! Ben tarla sürmek için halk olundum'- demiştir".

Anlaşılan o ki öküz, merkep gibi sırtına binilmesinden hoşlanmayan, bunu gururuna yediremeyen bir hayvandır; çünkü Tanrı onu sırtına binilsin için değil, tarla'ya sürülsün için yaratmıştır.

Yukarıdaki hikâyeyi anlattıktan sonra Muhammed, öküzün bu şekilde konuştuğuna kendisinin de inandığını kanıtlamak üzere şunu ekler:

"Ben, hayvanın böyle söylediğine inandım".

Fakat bunu yeterli bulmaz; halkı bu söylediklerine biraz daha inandırabilmek için Ebû Bekr ile Ömer b. Hattâb'ı kendisine destekçi olarak gösterir ve öküzün bu şekilde konuştuğuna onların da tanık olup inandıklarını belirtir (Bkz. Sahih-i..., Cilt VII, sh. 143, Hadîs no. 1049. Aynı rivâyet Müslim'in Fazâil'inde ve Tirmizî'nin Menâkib'ında bulunmakta).

Dikkat edileceği gibi bütün sorun, öküzün binek hayvanı olarak değil fakat çiftçilikte tarla hayvanı olarak kullanılması ile ilgilidir. Bunu anlatmak için Muhammed'in yaptığı şey, öküzü konuşuyormuş gibi gösterip mucizevî bir olayı dile getirmek oluyor. Getirirken de kişileri, mucize'den başka bir usul ile (örneğin akılcılık yolu ile) eğitilemezmiş gibi bir duruma sokmuş oluyor. Oysa: "Tarlalarınızı öküz kullanmak sûretiyle sürebilirsiniz" şeklinde bir şeyler söylemiş olsa mesele kalmayacaktır.

Soru 10 -

"Kurt denen vahşi hayvanın, insanlarla konuştuğuna ve gelecekte haber verdiğine dair din verilerine inanır mısınız?"

Bunu söyleyene karşı tutumunuz, muhtemelen yine aynı olacak ve yine Müslümanlık sınavından başarısız çıkmış olacaksınız. Şu nedenle ki, Muhammed'in, "gururlu öküz"le ilgili olarak yukarıda belirttiğimiz sözlerinin devamı kurt denen vahşi hayvanı, hani sanki ileri görüşlü imiş gibi gösterir niteliktedir! Buhârî'nin Ebû Hüreyre'den rivâyetine göre Muhammed, bir gün halk'a şöyle der:

"...Bir kere de bir koyunu bir kurt kapmıştı. Çoban kurdu peşi sıra takip etti (ve koyunu bıraktırdı); bunun üzerine kurt, çobana hitâb ederek: -'Elbette yırtıcı hayvan(ların sürüye saldırdığı bir gün gelir.

O fitne) gününde koyunun benden başka çobanı bulunmayacaktır. (Bakalım o gün) koyunu benden kim kurtarır!- dedi"

Bunu anlattıktan sonra yine halkı inandırmak umuduyla ekler:

"Ben, kurdun böyle söylediğine de inandım; Ebû Bekir'le Ömer de inandı" (Bkz. Diyânet yayınlarından: Sahih-i Buhârî Muhtasarı..., Cilt VII, sh. 144. hadîs no. 1049).

Muhammed'in açıklamasına göre kurt, Medîne şehrinin bir gün gelip orada oturanlar tarafından terk edileceğini, vahşi hayvanların, kurtların ve kuşların istilasına uğrayacağını haber vermiş, böylece ileri görüşlülüğünü ortaya vurmuştur. "Neden dolayı Muhammed, Medîne'nin böyle bir hâle düşeceğini anlatmak için kurt hikâyesine başvurmuştur!" diye sorulacak olursa, verilecek yanıt muhtemelen şu olsa gerekir:

Kurtubî ve İbnü'l Arabî ve Kâdî İyâz gibi kaynakların bildirmesine göre Muhammed, bir gün gelip Medîne içinde bir takım fitnelerin ve müsibetlerin olacağını, Bedevî Arab'ların gelip şehre yayılacaklarını, ve orada öteden beri oturanları yerlerinden edeceklerini haber vermiştir (Bkz. Diyânet yayınlarından: Sahih-i Buhârî Muhtasarı... Cilt VI. sh. 234-236, Hadîs no. 885). Pek muhtemelen bu söylediklerini pekiştirmek içindir ki yukarıdaki kurt hikâyesini anlatma ihtiyacını duymuş olmalıdır. Hikâyeyi anlatmakla, Medîne'nin önemini vurgulamak istemiştir. Ne var ki bütün bu felâketlerin Medîne'nin başına ne zaman geleceği hakkında bilgi vermemiştir. Bundan dolayıdır ki İslâm yazarlarından bazıları bu olayın Emevî'ler ve Abbâsî'ler döneminde oluştuğunu söylemişlerdir. Bazıları da kıyâmet saatinin yaklaştığı bir zamanda oluşacağını öne sürmüşlerdir (Kurtubî'nin, ve İbnü'l Arabî'nin ve Nevevî'nin görüşleri için bkz. Diyânet yayınlarından: Sahih-i Buhârî Muhtasarı... Cilt VI. sh. 234-236, Hadîs no. 885; ve Cilt VII. sh. 143-147, Hadîs no. 1049).

Soru 11 -

"Abdestinizi yaptıktan sonra altınızı (pisliğinizi) temizlerken tek sayıda taş, ya da tek sayıda kerpiç kullanmak gerektiğine, ve bu sayıların bir, üç, beş, yedi vs... gibi tek olmasının önemli bulunduğu ve bunun gibi her 'hayırlı' işin tek sayılara göre yapılmasının Tanrı ve Peygamber emri olduğuna inanıyor musunuz! Buna inanmanın, Tanrı'nın tek olduğu inancıyla bağlantılı bulunduğunu kabul ediyor musunuz!"

Eğer bu soruya: "Hayır olmaz böyle şey; Tanrı'nın tekliğini kanıtlamak için insan pisliğinin tek sayıdaki taş ya da kerpiçle temizlenmesini öngören bir buyruk Tanrı ve peygamber buyruğu olamaz!" der iseniz Müslümanlığınız şüphe götürüyor demektir. Sınav'da sıfır almanız için bu şüphe yeterlidir.

Yok eğer yukarıdaki sorulara "Evet bunlara inanıyorum" der ve abdestinizi yaptıktan sonra tek sayıdaki taşla altınızı temizlemeyi âdet edindiğinizi bildirirseniz, ya da su içerken tek sayıda yudumlayarak içerseniz, hurma ve zerdali gibi meyveleri yerken bunların sayısını tek tutarsanız, ya da genellikle her işinizi tek sayı esasına göre yaparsanız iyi bir Müslüman olmakla övünebilirsiniz. Çünkü bu şekilde davranmakla, Tanrı'nın ve Muhammed'in buyruklarına uymuş olmaktadır. Muhammed'in bu konudaki buyruklarından bir kaç örnek şöyle:

"... Her kim istinca için taş istimal ederse, adedini tek yapsın (Hiç olmazsa üç taş kullansın)..." [Bkz. Sahih-i Buharî Muhtasarı... (Diyânet İşleri Başkanlığı Yayınları, Cilt I, sh. 148, hadîs no. 130)]

"Abdu'llâh b. Mes'ûd... şöyle demiştir: Nebiyy-i Mükerrerem... (bir kere) kazâ-yı hâcete gitti: 'üç taş getir' diye bana emretti..." [Sahih-i Buharî Muhtasarı... (Diyânet İşleri Başkanlığı Yayınları), Cilt I., sh 142, Hadis no. 124)]

"... Allah tek'tir, tek olan şeyi sever..." [Bkz. Ebû Dâvud ve Tirmizî, Kitab'ul-Edeb, Kitab'us-Salât, 1416; Tirmizî, Kitab'us-Salât 453; İmam Nevevî, Riyâz'üs Sâlihîn Tercümesi, [Merve Yayınları, İstanbul 1992, Cilt 2, sh. 396, H. no. 1132]]

"... (Kişi) Hurma, zerdâli gibi sayılabilen şey'ler yediği zaman tek yemelidir; yedi, onbir veya yirmibir gibi. Böylece bütün işleri, Allahu Teâlâ ile ilgili olmalıdır. Çünkü o Tek'tir, çift değildir..." [Bkz. Gazali, Kimyâ-yi Saâdet sh. 162 (Bedir Yayınevi, İstanbul 1979, sh.162)]

Ne ilginçtir ki Diyânet İşleri Başkanlığı, "Tuvalet taşına ters oturarak büyük abdest yapmak nazarı keser" şeklindeki halk inançlarının hurafe olduğunu söylemekte. Ne var ki bu aynı Diyânet, yukarda kısaca değindiğimiz gibi, halkımıza, abdest yaptıktan sonra temizlenmek için tek sayıda taş (örneğin üç taş) kullanmak gerektiğini, çift sayıda taş kullanmanın dine aykırı düştüğünü belletmekle meşguldür. Anlaşılan o ki Diyânet, Tanrı'nın tek oluşu fikrinden hareketle her işin tek sayı esasına göre yapılmasını uygun bulduğu içindir ki böyle bir şeriât hükmüne önem vermektedir. Fakat tuvalet taşına ters oturmak gibi bir eylem ile, tuvalette iken ille de tek sayıda taş kullanmak eylemi arasında pek fark bulunmadığına (hattâ bu ikinci halde Tanrı fikrini zedelemek söz konusu olduğuna) göre Diyânet, savaşıyor görüldüğü bir hurafeyi bir başka şekil altında satmakla sürdürmüş olmuyor mu!

Soru 12 -

"Aksırmanın Tanrı'dan gelme olduğuna, ve çünkü Tanrı'nın aksırmağa muhabbet ettiğine, buna karşılık esnemenin şeytan'dan olduğuna, ve esnemek üzere "ha" diye ağzını ayıran kişiye şeytanın güldüğüne inanır mısınız!"

Eğer bu soruyu soran kişiye kızar ve "Haydi be sende! Böyle saçma şey olmaz." der iseniz, Muhammed'i yalancı durumuna düşürmüş olur Müslümanlık sınavından sıfır alırsınız. Çünkü bu sözler, Muhammed'in ağzından çıkma şeyler olarak Müslümanlara öğretilmektedir. Gerçekten de Diyânet'in, İslâm kaynaklarından naklen bildirmesine göre Muhammed şöyle konuşmuştur:

"...Aksırığa Allah muhabbet eder... Esnemeyi de fenâ görür. Ey müminler! Sizin biriniz aksırıp Allah'a hamd ederse, onun Elhamdü li'llâh dediğini işiten her Müslüman Yerhamük'llâh diye mukâbele etmek, aksıran mümin için hak olur. Esnemeğe gelince, şüphesiz o şeytandandır. Biriniz esnemek hali geldiğinde gücü yettiği derecede onu gidermeğe çalışsın. Çünkü biriniz esneyip (ha) diye ağzını ayırınca onun gafletine şeytan güler" (Muhammed'in bu sözleri için bkz. Diyânet yayınlarından Sahih-i Buharî Muhtasarı... Cilt 12, sh. 165, hadis no. 2014)

Bu buyruğu okurken, ilk söyleyeceğiniz şey, muhtemelen şu olacaktır: "Neden Tanrı aksırmağa muhabbet etsin de esnemeyi kötü bilsin! Tanrı'nın uğraşacak başka bir işi kalmadı mı! Aksırmak ya da esnemek doğal ve bedensel şeyler değil mi!"

Böyle konuştuğunuz takdirde, karşınızda yine Diyânet'i ya da din adamlarını bulacaksınız. Şu bakımdan ki, Diyânet'in açıklamasına göre, eğer aksırma, sağlıklı ve kişiyi rahatlatır nitelikte bir aksırma ise, bu takdirde aksıran kişi Elhamdü li'llâh demelidir. Bunu yapacak olursa artık bir daha göz ağrısı diye bir şey çekmez. Öte yandan Elhamdü li'llâh demek sûretiyle, aksırdığını işiten müslüman kişilerin kendisine Yerhamükellâh diye karşılık vermelerini (yâni "Allah sana merhamet etsin" demelerini) sağlamış olur. Yok eğer aksırma, soğuk algınlığı, ya da nezle gibi bir rahatsızlık nedeniyle, yâni sağlıklı olmayan cinsten bir aksırma ise, bu takdirde onun aksırdığını işitenler için "Yerhamükellâh" demek gerekmez!

Esnemeye gelince: Yukarda değindiğimiz gibi Muhammed, esnemesi gelen kişilerin, bütün güçleriyle bunu önlemeleri gerektiğini aksi takdirde şeytanların kendilerine güleceğini bildirmiştir.

Söylemeye gerek yoktur ki, akılcı eğitim görmüş kimseler için bütün bu yukarda belirttiğimiz buyruklar hurafe ile uğraşmak demektir. Ve işte eğer siz, İslâm şeriâtı'nın bu mantığını benimsemekten kaçınıyor iseniz, İslâm'a karşı gelmiş olursunuz (Bu konuda benim "Toplumsal Geriliklerimizin Sorumluları: Din adamları" adlı kitabıma bakınız).

Tekrar edelim ki yukarıya aldığımız örnekler, insan aklını dumura uğratar nitelikteki benzeri örneklerden sadece bir kaçıdır.

Soru 13 -

"Hırsızlık, zinâ vb... gibi suçları işleyen kişilerin, ölmenden önce 'Lâ ilâhe illa'llâh' (Allah'tan

başka tapacak yoktur) demek sûretiyle her türlü gûnahtan kurtulup doğruca Cennet'e gideceklerini kabul edebilir misiniz!"

Eğer akılcı düşünce insanı iseniz, ve dolayısıyla müspet hukuk ve müspet ahlak anlayışından yana iseniz, elbette ki böyle bir soruyu yadırgayacak ve "Hayır kabul edemem" diyeceksinizdir. Çünkü akılcı düşünceye göre suç'un karşılığı cezâ'dır. Suçlu olan kişi, suç ile orantılı bir cezâ'ya çarptırılır. Bu cezâ, haksız bir davranışın karşılığıdır; fakat aynı zamanda suç işlenmesini önlemek için başkalarına da bir uyarı'dır. Bu nedenle mutlaka uygulanmalıdır. Her ne kadar çeşitli nedenlerle suç'un bağışlanması, ya da cezâ'nın azaltılması, şart'lara bağlanabilirse de bu şartlar, kişilerin belli çıkarlarını sağlama amacına yönelik olamaz; olacak olursa hukuk'a, adâlet duygusu'na, ve ahlâkiliğe aykırı demektir. Bundan dolayıdır ki akılcı ahlâk sisteminde, suç işleyen, örneğin hırsızlık eden bir kimse'nin, namaz kılmak, oruç tutmak ya da hacc etmek gibi ibâdet yanında "Lâ ilâhe illa'llâh" (yâni "Allah'tan başka tapacak yoktur") demek sûretiyle suçtan kurtulmak gibi özel çıkarlarıyla ilgili bir sonuca yönelmesi söz konusu olamaz. Ne var ki bu şekilde düşündüğünüz ve yukarıdaki yanıtı verdiğiniz takdirde, müslümanlık sınavından not alamayacaksınız. Çünkü İslâm seriât'ı, kişi'ye, "Lâ ilâhe illa'llâh" diyerek, yâni Tanrı'nın tek'liğini ve Muhammed'in "peygamber'liğini" kabul etmek gibi en "sade" ve kolay usûllerle, en iğrenç günahlardan kurtulup Cennet'e girme olasılığını sağlamakta, ve böylece onu, nasıl olsa afolunacağı inancı içinde günah işleme alışkanlığına sürüklemektedir. Şöyle ki:

İslâm seriâtı'nın bellettiği "ahlâk" ve "adâlet" anlayışına göre Tanrı, müslüman kişilerin günâhlarını bağışlayacaktır. Muhammed'in Tanrı'sı şöyle diyor:

"...Ey kendi nefisleri aleyhine haddi aşan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin. Çünkü Allah bütün günahları bağışlar..." (Bkz. 39 Zume sûresi âyet, 53-56).

Her ne kadar İslâmcı'lar, "Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin" anlamına gelen bu âyet'in, günah işlemeye devam olasılığını vermediğini söylerlerse de doğru değildir. Çünkü bir kere Muhammed, işlenen suç'u adâlet terazisine değil fakat din terazisine göre ölçeğe vurmuştur. Bundan dolayıdır ki, kişilerin Müslüman olmadan önceki günahlarının tümüyle af olunduğunu bildirmek üzere şöyle demiştir:

"İslâm, kendisinden evvel vaki olmuş cürümlerin hükmünü iptal eder" [Diyânet Yayınları: Sahih-i Buharî Muhtasarı... Cilt 11, sh. 923].

Böylece, adam öldürmek, hırsızlık, zinâ vb... gibi en ağır suçları işlemiş olan kimselerin dahi, İslâm olmak sûretiyle gûnahtan kurtulmuş olarak doğruca cennet'e gideceklerini söylemiştir [Bkz. [Diyânet Yayınları: Sahih-i Buharî Muhtasarı... Cilt 8, sh. 283, H. 1192].

Öte yandan, Müslüman kişiler, dağlar gibi günahlarla Tanrı'nın önüne gitseler bile, günahları af olunacaklardır, yeter ki "şirk" yapmamış, yâni Tanrı'ya ortak koşmamış olsunlar (Bkz. Nisa sûresi, âyet, 48), İslâm'dan çıkmasınlar (yâni "inandıktan" sonra inkâr'da bulunmasınlar) (Bkz.. Nisa 137), ve "kâfir"

olmasınlar [Bkz. Nisa 168-169. Ayrıca bkz. İmam Nevevî, Riyâzu's Salihin____(İst. 1992) cilt I, sh. 395)]

Bunun dışında ne yaparlarsa yapsınlar, ne kadar büyük günah işlerlerse işlesinler, ibâdet'lerinde kusur etmemek şartıyla bütün günahları bağışlanacaktır. "İbâdet" derken, anlaşılması gereken şey "abdest" almaktan tutunuz da namaz kılmaya, oruç tutmaya, "Beyt-i _erifi" (Kâ'be'yi) ziyâret etmeye varıncaya kadar, ve fakat bütün bunlar yanında bir de asıl Tanrı'nın tek olduğuna ve Muhammed'in de onun elçisi bulunduğuna dâir sözleri ölüm anında dahi tekrar etmek gibi şeriât'ın öngördüğü her şeyi yapmaktır.

Gerçekten de şeriât kaynaklarında (örneğin Diyânet yayınlarında) yazılanlara göre Muhammed, bir gün Harre tarafında dolaşırken Cebrail ile karşılaşır. Cebrail kendisine şöyle der:

"Ümmetine müjdele, kim Allah'a şirk koşmadan ölürse, Cennet'e girecektir".

Cebrâil'in bu güzel haberine sevinen Muhammed sorar:

"Zinâ eder, hırsızlık ederse de Cennet'e girer mi?".

Cebrâil: "Evet" der. Ve bu sözünü üç kez arka arkaya:

"Evet zinâ etse de, hırsızlık etse de Cennet'e girer" diyerek, söylediklerini pekiştirir. Ve hemen arkasından ekler:

"İçki içse de yine girer" (Bkz. Buharî'nin Kitâbu't-Tevhîd'inden naklen Diyânet'in yayınladığı Sahih-i Buharî Muhtasarı... Cilt 4. sh. 268).

Bir başka rivâyete göre Muhammed'in dediği şöyle:

"Bana Cibril geldi. Ve müjde verdi ki: -Her kim Allah'a şirketmeden ölürse, Cennet'e dâhil olur. Cibril'e: -'Sirkat etse de, zinâ etse de mi?-' dedim (Evet sirkat etse de, zinâ etse de) diye cevap verdi" [Bkz. Buharî'nin Kitâbu't-Tevhîd'inden naklen Diyânet'in yayınladığı Sahih-i Buharî Muhtasarı... Cilt 4. sh. 268).

Burada geçen "şirk etmeden ölürse" sözleri "Allah'a ortak koşmadan" anlamınadır. "Sirkat" sözcüğü "hırsızlık", "zinâ" sözcüğü de "yasa'sız çiftleşme" demektir. Ve işte Muhammed'in söylemesine göre bu gibi suçlardan dolayı günahkâr olanlar "Tanrı'dan başka Tanrı yoktur, Muhammed onun elçisidir" demek sûretiyle bu günahlardan kurtulmuş olarak Cennet'e girerler.

Bu konuda Ebû Zerr(-i Gifârî) nin rivâyeti şöyle:

"... Resûlüllâh: 'Bana rabbim tarafından (şefâretle) gelen Cibrîl (bir kere daha) gelmiş ve: - Ümmetimden her kim Allâhu Teâlâ'ya hiç bir şey'i (ülûhiyette ve havass-ı rubûbiyette) ortak tanımayarak ölürse, o kimse Cennet'e girer- diye haber verdi- buyurdu. Ben: -('Yâ Resûla'llâh) O adam zinâ ettiği ve sirkat eylediği halde (yine Cennet'e girer)mi? - diye sordum. Resûl-i Ekrem: - (Evet) zinâ ve sirkat eylediği halde de (Cennet'e girer) diye cevâb verdi". (Bkz. Diyânet yayınları, Sahih-i Buharî Muhtasarı... Cilt 4. sh. 263, hadîs no. 617).

Bir başka rivâyet şöyle: Savaş maksadıyla çıkmış olduğu seferlerden birinde Muhammed, yanındaki merkebin terkişinde bulunan Muâz İbn-i Cebel'e, bir aralık:

"Yâ Müâz!" diye seslenir. Müâz:

"Emir buyurunuz yâ Resûla'llâh! Emrinize itâate, hizmetinizi yerine getirmeye bütün mevcûdiyetimle hâzırım" diye yanıt verir. Fakat Muhammed duymazlıktan gelir ve:

"Yâ Müâz!" diye tekrar seslenir. Müâz yine:

"Emir buyurunuz yâ Resûla'llâh" der. Muhammed yine duymamış gibi davranır ve üçüncü kez:

"Yâ Müâz!" diye çağırır. Müâz'dan aynı şekilde yanıt alınca, nihâyet söylemek niyetinde olduğu şeyi ağzından çıkarır:

"Hiç bir kimse yoktur ki, kalben tasdik ederek Allah'dan başka Allah' olmadığına ve Muhammed' salla'llâhu aleyhi ve sellem'in Resûlullâh olduğuna şehâdet etsin de Allah onu Cehennem'e haram etmesin (her halde haram eder)" (Buharî'nin Kitâb-i İlm'inden naklen Diyânet'in yayınladığı Sahih-i Buharî Muhtasarı..., Cilt IV, sh. 271).

Bir başka rivâyete göre şöyle demiştir:

"Ey Muâz! Halka müjdele ki: Her kim '-Lâ ilâhe illa'llâh-' derse Cennet'e dahil olur" (Bkz. Müsedded'in Müsned'inden naklen, Sahih-i..., Cilt 4. sh. 265).

Bu doğrultuda olmak üzere bir başka rivâyete göre şöyle konuşmuştur:

"Kim ki 'Lâ ilâhe illa'llâh-' diye Allah'ın varlığına ve birliğine şehâdet ederse, Cennet'e dâhil olur" (Ebû Ya'lâ Mûsilî'nin Müsned'inde Ebû Harb'den rivâyet için bkz. Sahih-i..., Cilt 4, sh. 265).

Bir başka vesileyle de şöyle demiştir:

"Kimin son sözü: '-Lâ ilâhe illa'llâh-' olursa Cennet'e girer..." [Ebû Dâvud ve Ahmed b. Hanbel, ve Müslim, ve Tirmizî gibi kaynaklar için bkz. İmam Nevevî, Riyâz'üs Sâlihîn Tercümesi, (Merve Yayınları, İstanbul, 1992, Cilt 2, sh. 259)]

Tekrar anımsatalım ki "Lâ ilâhe illa'llâh" şeklindeki sözler "Tek Tanrı", ya da "Bir tek Tanrı'dan başka Tanrı yoktur" anlamına gelir.

Yine bunun gibi Müslim'in naklettiği bir rivâyete göre Muhammed, kendisinin "peygamber olduğuna tanıklık eden kimselerin asla cehenneme girmeyeceklerini anlatmak üzere şöyle demiştir:

"Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in O'nun peygamberi olduğuna şahadetlik yapana, Allah cehennemi haram kılar" [Müslim'in "Kitab'ül-İman" adli yapıtında yer alan bu hadîs için bkz. Riyâz'üs Sâlihîn Tercümesi, İstanbul 1992, Merve Yayınları, Cilt I. sh 382, H. no. 412)]

Muhammed'in söylemesine göre "Lâ ilâhe illa'llâh" şeklindeki sözler Cennet'in "miftâh" ıdır, yâni Cennet'in anahtarlarıdır. Ve Cennet'in kapısı önüne "dişli anahtar"la gitmek gerekir; aksi takdirde Cennet'in kapısı açılmaz. "Dişli anahtar"dan maksak müslüman kişi'nin ibâdetinde kusur etmemesidir. Daha başka bir deyimle ibâdet görevini yerine getirmek ve öleceği an "Lâ ilâhe illa'llâh" demek

sûretiyle kişi, yaşamı boyunca ne kadar büyük günah işlerse işlesin, doğruca Cennet'in nimetlerine ve hürî'lerine kavuşacaktır.

Öyle anlaşılıyor ki Muhammed'in söylediği bu sözleri "şüphe" ile karşılamak, ya da bunlara inanmamak müslüman kişi'nin "hor'luğunu" ve 'hâkır'lığını" ortaya vurur. şu bakımdan ki, yine kaynakların (örneğin Diyânet'in) belletmesine göre Muhammed, bir defasında Ebû Zerr'e şöyle der:

"Hiç bir kul yoktur ki -Lâ ilâhe ila'llâh- desin, sonra bu tevhîd akidesi üzerine olsun da Cennet'e girmesin; muhakkak ki Cennet'e girer".

Bunun üzerine Ebû Zerr sorar:

"Zinâ etse de, şirkat etse de mi?" .

Onun bu sorusuna Muhammed şöyle karşılık verir:

"(Evet) zinâ etse de, şirkat etse de girer".

Fakat Ebû Zerr, bu tür suçları işleyen kimselerin böylesine kolay yollardan günahsız kalıp Cennet'e girebileceklerine akıl erdiremediği için sorusunu tekrarlar:

"Zinâ etse de, şirkat etse de girer mi?" .

Muhammed cevap verir:

"(Evet) zinâ etse de. Şirkat etse de girer".

Ebû Zerr yine inanmaz ve sorusunu üçüncü kez tekrarlar. Onun bu ısrarı üzerine Muhammed kızar ve onu âdeta küstahlıkla damgalayarak şöyle der:

"(Evet) Ebû Zerrin horluğuna, hakirliğine rağmen o kul zinâ etse de, şirkat etse de muhakkak Cennet'e girer". [Bkz. Buharî'nin Kitab-ı Libâs'ında yer alan bu hususlar için Diyânet'in yayınladığı Sahih-i Buharî Muhtasarı... Cilt 4. sh. 268-9)]

Her ne kadar Muhammed, Ebû Zerr'in bu soruyu arka arkaya üç kez tekrarlamasına öfkelenmekle beraber, kendisi de, biraz yukarıda gördüğümüz gibi, Cibril'in getirdiği habere inanmamış görünerek üç kez:

"Zinâ eder, hırsızlık ederse de Cennet'e girer mi?" diye sormuştur (Bkz. Sahih-i Buharî Muhtasarı... Cilt IV. sh. 268).

Muhammed'in söylemesine göre Müslüman kişi, "dağlar" gibi günahlarla Tanrı'nın önüne gitmiş olsa dahi: "Ey Tanrım, senden başka tapılacak yoktur" şeklinde konuşmakla günahlarından kurtulacaktır. Örneğin, Müslim'in Ebû Mûsa'dan rivâyetine göre Muhammed şöyle demiş:

"Müslümanlar kıyamet günü dağlar gibi günahlarla huzura gelirler de Allah günahlarını bağışlar" (Bkz. İmam Nevevî, Riyâzu's Sâlihîn Tercümesi, Merve Yayınları, İstanbul, 1992, cilt I, sh. 395,

Hadîs no.432).

Günahlardan kurtulmuş olarak Cennet'e girmenin en kesin yollarından biri de, Allah'a ve Muhammed'e iman etmek yanında, bir de Allah yolunda savaşmaktır. Savaş meydanında şehid ve gazi olan kişi, işlediği günahlar ne olursa olsun, doğruca Cennet'e gider, çünkü Tanrı, müslüman kişinin canını ve malını satın almıştır. Bunun karşılığını ona Cennet'te verecektir:

"Allah, cennet karşılığında mü'minlerin canlarını ve mallarını satın almıştır..." (Bkz. Tevbe sûresi, âyet 111)

Ve bu bakımdan Tanrı yolunda savaşmak, Müslüman kişiyi azaptan kurtaracak nitelikte bir ticâret'dir. Kur'ân'da şöyle yazılı:

"Ey mu'minler! Size acı azaptan kurtulmanızı sağlayacak bir ticâret göstereyim mi? Allah'a ve O'nun Resûlune iman eder; Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edersiniz. Eğer bilerseniz bu sizin için hayırlıdır, O zaman Allah günahlarınızı bağışlayarak, sizi altından nehirler akan Cennetlere ve Adn cennetindeki çok güzel evlere koyar. İşte büyük başarı budur. Bunun seveceğiniz başka bir sonucu, Allah'ın yardımı ile yakın vadeli zaferdir; mü'minlere müjdele" (Bkz. Saff sûresi, âyet 10-13)

Öte yandan Allah yolunda bir deve sağlayacak kadar savaşmak bile Müslüman kişinin günahlardan sıyrılmış olarak Cennet'e alınmasına yetecektir, çünkü Muhammed şöyle demiştir:

"Müslüman bir kimse, Allah yolunda, bir deve sağlayacak kadar cihad ederse, o kimse cennet'i hak eder. Kim Allah yolunda yaralanır ya da başka bir musibete uğrarsa, yarasının kanı her zamankinden daha fazla olarak mahşere gelir; kanının rengi za'feran rengidir ve kokusu da misk kokusu gibidir"

(Bkz. Ebû Dâvud ile Tirmizî gibi kaynaklardan alınma bu tür hadîsler için bkz. İmam Nevevî, age. cilt 3.sh. 12; bu konudaki diğer buyruklar için bkz. sh. 5-37]

Fakat iş bununla bitmiş değildir; Müslüman olmanın, günahlardan kurtulma bakımından, sağladığı kolaylıklar sınırsızdır. Ve asıl akıl almaz olan şey şudur ki Tanrı, Müslüman kişinin günahlarının gizli kalmasına bizzat yardımcı olup, sonra bunların tümünü bağışlamaktan geri kalmaz. Böylece yaşamı boyunca günah işleyen ve bu günahlarını Tanrı'nın yardımı sayesinde gizlemesini bilen Müslüman kişileri dahi Tanrı bağrına basar. Çünkü Tanrı, Müslüman kişi'nin günahlarını, hiç kimselerin keşfedemeyecekleri şekilde gizli tutmuştur. İbn Ömer'in rivâyetine göre Muhammed şöyle demiştir:

"Kıyamet günü mü'min Allah'a o kadar yaklaşır ki, Allah onu tüm insanlardan gizler ve günahlarını ikrar ettirir ve şöyle buyurur: - Filan günahını hatırlıyor musun? Filan günahını hatırladın mı? . Kul da: -Yâ Rabbi! Biliyorum- der. Cenab-ı Hak da: -Bu günahlarını dünyada iken gizlediğim gibi, bugün de affediyorum- buyurur ve kul'a, iyiliklerinin yazıldığı defter verilir" (Buhârî'nin "Kitab'ut-Tefsir", ve Müslim'in "Kitab'ut-Tevbe" adlı yapıtlarında yer alan bu hadîs için bkz. Riyâzu's- Sâlihîn Tercümesi, İstanbul, 1992, Cilt I. sh. 396, Hadîs 433)

Soru 14 -

"Kur'ân'daki 'Ayetu'l-kürsî' diye bilinen 255. âyeti okuyan kişinin evine Tanrı tarafından melek gönderileceğine ve bu meleğin o kişi için 'hasenât' (iyilikler/sevap) yazacağına, ve o kişinin içinde oturduğu eve kırk gün sihir ve sihirbaz girmeyeceğine, ve şeytanın, otuz gün boyunca o evi terkedip gideceğine inanır mısınız?"

Böyle bir şeye inanmıyorsanız, Müslümanlık sınavından yine kocaman bir sıfır aldınız demektir. İnanıyor iseniz, günahlardan sıyrılmış olarak Cennete gideceksinizdir. Çünkü Muhammed, Kur'ân'ın bazı âyet'lerinin okunmasına, ya da namazların kılınmasına özellikle önem vermiş ve bu âyet'leri okuyan, ya da bu namazları kılanların özel mukâfatlara erişeceklerini müjdelemiştir. Bu âyet'lerden biri, Bakara sûresi'nin "Ayetu'l-kursî" diye bilinen âyeti'dir, ki Tanrı'nın "yüce" niteliklerini ve kudretini dile getirir, ve şu satırları içerir:

"Allah, O'ndan başka Tanrı yoktur. O, hayydir, kayyûmdur. Kendisine ne uyku gelir ne uyuklama. Göklerde ve yerlerdeki her şey O'nundur. İzni olmadan O'nun katında kim şefaath edebilir? O, kullarının yaptıklarını, yapacaklarını bilir (O'na hiçbir şey gizli kalmaz). O'nun bildirdiklerinin dışında insanlar, O'nun ilminden hiçbir şeyi tam olarak bilemezler. O'nun kürsüsü gökleri ve yeri içine alır, onları koruyup gözetmek kendisine zor gelmez. O yücedir, büyüktür" (K. Bakara sûresi, âyet 255).

Tanrı'nın "hayy" (yâni devamlı, kesintiye uğramaksızın canlı, "ezelî ve ebedî" var olduğunu), ve "kayyûm" (yâni bütün yarattıklarının yönetimini üstlenen ve hepsini hesaba çeken nitelikte) bulunduğunu belirten bu âyet'e "Ayetu'l-kursî" adı verilmiştir, çünkü içinde "kursi" sözü geçmektedir. Her ne kadar Kur'ân'ın pek çok âyet'lerinde Tanrı'nın "yüceliği" ve "sınırsız kudreti" dile getirilmiş olmakla beraber her ne hikmetse Bakara sûresi'nin bu 255ci âyet'ine özel bir yer verilmiştir. Çünkü Muhammed Bakara sûresi'ni Kur'ân'ın en önemli sûresi olarak kabul etmiş, ve bu sûre'nin 255ci âyet'ini de en "büyük" âyeti olarak ilân etmiştir. Ederken de şöyle demiştir:

"Günlerin önemlisi cum'a, sözlerin üstünü Kur'ân, Kur'ân'ın en önemli sûresi el-Bakara, Bakara'nın en büyük âyeti de Ayetu'l-kursî'dir".

Buradaki "Kursî" sözcüğüne böylesine önem vermesi bir yana, fakat yine her ne hikmetse, bu âyet'in okunmasına da büyük bir önem vermiş, ve okuyan kimselere Tanrı tarafından melekler gönderileceğini, bu meleklerin o kişiye güzel ve iyi şeyler kazandıracağını, ve üstelik o kişinin evindeki şeytanların evi terkedip 30 gün bir daha artık oraya uğramayacaklarını, ve nihâyet 40 gün boyunca da o eve sihir ve sihirbaz denen şeylerin giremeyeceğini bildirmiştir. İslâm kaynaklarında yazılanlara göre Muhammed bunu, damadı Ali ile olan bir konuşması sırasında söylemiş, şöyle demiştir:

"Kur'ân'da en büyük âyet, Ayetu'l-Kursî'dir. Onu okuyana Allah bir melek gönderir, onun hasenâtını yazar. İçinde oturduğu evi, şeytan otuz gün terkeder. O eve kırk gün sihir ve sihirbaz giremez. Yâ Ali! Bunu evlâdına, ailene ve komşularına öğret". (Bkz. Diyanet Vakfı çevirisinde, Bakara sûresi'nin 255ci âyeti'nin yorumu).

Söylemeye gerek yoktur ki bu âyet'i okuyan Müslüman kişiye böylesine sevap yazan bir Tanrı, sevap karşılığında onun nice günahlarını affetmiş olacaktır. Ve işte siz, eğer bunlara inanmıyor iseniz, hem Müslümanlık sınavından kötü not alacak ve hem de Cehennemi boylayacaksınız.

Soru 15 -

"Günde yüz kez -'Allah'tan başka yoktur tapacak, yalnız Allah vardır. O'nun eşi, ortağı yoktur. Mülk O'nundur. O övülür. Ve onun, her şeyi yapmaya ve yaratmaya gücü yeter'- diye duâ edecek olursanız, size yüz sevap yazılacağına, ve yüz günahınızın bağışlanacağına, ayrıca da o günün akşamına kadar şeytan'ın şerrinden kurtulacağınıza inanır mısınız?" "Hayır inanmıyorum" der iseniz, Müslümanlık sınavından sıfır aldınız demektir. Çünkü yukarıdaki sözler Muhammed'in ağzından çıkmış şeylerdir. İslâm kaynaklarının bildirmesine göre Muhammed, yukarıdaki şekilde günde yüz kez duâ eden müslüman kişinin, günahlardan olduğu kadar şeytan'ın şerrinden de (hiç değilse o gün) kurtulabileceğini söylemiş, şöyle demiştir:

"Her kim, bir günde yüz defa -'Lâ ilhahe illâ'llahü vahdedu, lâ serike leh, lehu'l-mülkü ve lehu'l-hamdu ve hüve alâ külli şey'in kadîr'- derse o kimse on köle azadlamışçasına me'çur olur. Ve ona yüz sevap yazılır; yüz günahı bağışlanır; ve bu duâ o mu'mine, duâ ettiği günde, o günün akşamına kadar şeytan şerrinden emin bir kale olur". [Bkz. Diyânet yayınları, Sahih-i. Buharî Muhtasarı... Cilt 9, sh. 59].

Bu vesileyle anımsatalım ki şeytan (yine Muhammed'in söylemesine göre) kişinin her işine burnunu sokar; örneğin Hastalıkların en kötüsünü getiren o'dur; kişi uykuda iken onun genzinde gezinen o'dur; kişi esnemek üzere ağzını açtığı zaman onun karşısına geçip sevincinden gülen o'dur; kişi'ye uykuda iken kötü rüyâ gösteren o'dur; cinsî münasebette bulunan karı koca'yı rahatsız eden o'dur; fazla yemek yiyen, fazla içen, fazla uyuyan kişilerin kanına hulül eden o'dur. Listeyi uzatmak mümkün. Ve işte Muhammed, bütün bu hallerde şeytan'ın şerrinden kurtulmanın nasıl mümkün olacağını bildirmiştir. Örneğin hastalık konusunda söylediği şudur ki, her ne kadar hastalık Tanrı'dan gelme bir şey ise de "zatülcenb" gibi hastalıkların en kötüsünü insanlara musallat eden şeytandır. Guyâ şeytan, Tanrı'ya saygısız olanlara bu hastalığı getirir; yâni Tanrı'ya saygılı olanlar, bu hastalıklara yakalanmazlar [Bu hususlar, Taberî, İbn İshak ve İmam Gazalî gibi kaynaklarda yer alıyor].

Esnek konusunda Muhammed'in söylediği şöyle:

"Esnek şeytandandır. Sizden biriniz esneyeceği zaman gücü yettiği kadar onu karşılasın. çünkü sizin biriniz (esnerken...) -'haaa'- deyince şeytan sevincinden güler" (Bkz. Diyânet Yayınları. Sahih-i Buharî Muhtasarı... Cilt 9, sh. 58, Hadis no. 1357). Kötü rü'yâ konusunda Muhammed, yine ise şeytani karıştırır, ve kötü rü'yâ görenlere şu tavsiyede bulunur:

"Güzel rü'yâ Allah'tandır; fenâ rü'yâ da şeytandandır. Biriniz korkunç, yâni karışık rü'yâ gördüğünde hemen sol tarafına tükürüp, üflesin, ve o rü'yânın şerrinden Allah'a sığınsın, 'Eûzu bi'llâhi mine'seytani'r-racîm' desin. Bu sûretle o rü'yâ, gören kimseye zarar vermez" (Bkz. Diyânet Yayınları. Sahih-i. Buharî Muhtasarı... Cilt 9, sh. 58, Hadis no. 1358)

Görüyorsunuz ki kötü bir rü'yâ gördüğünüz zaman, hemen uyanıp yukarıdaki duâ'yı edeceksiniz, ve ederken sol tarafınıza tükürüp üfleyeceksiniz ve Allah'a sığınacaksınız! Günahlardan kurtulmak için bundan daha kolay ne olabilir ki!

Yine Muhammed'in söylemesine göre, şeytan uyuyan kişinin genzinde gecelemeaktadır. Bu nedenle Muhammed şöyle yapılmasını emrediyor:

"Sizin biriniz uykusundan uyanıp da abdest aldığında burnundaki nesneyi nefesiyle üç def'a dışarı çıkarsın. Çünkü şeytan, uyuyanın genzinde geceler" (Diyânet Yayınları. Sahih-i. Buharî Muhtasarı... Cilt 9, sh. 59, Hadis no. 1359)

Bilmem, bütün bunlara siz ne dersiniz ama, ne derseniz deyiniz, insanları bu gibi din verileriyle akıllı yapmanız olası değil.

Soru 16 -

"Namaz kılmakla her türlü günah'tan kolaylıkla kurtulma olasılığına inanır mısınız?"

Bu soruya: "Hayır inanmam! Çünkü namaz kılmakla her türlü günden kurtulma olasılığına inanan insan, bu güvence içerisinde günah işlemekten asla geri kalmaz. Ama onun aklını ve vicdanını, insan sevgisiyle, ve sorumluluk duygusuyla eğitirsek, ancak o zaman günah işleme olasılığını önlemiş oluruz" şeklinde bir şeyler dersanız, müslümanlık sınavından sıfır alırsınız. Ama "Evet inanıyorum" dersanız, iyi bir müslüman olduğunuzu kanıtlamış olursunuz. Çünkü Muhammed, namaz kılmanın "iyilik" demek olduğunu, ve iyiliklerin ise günahları giderir nitelikte bulunduğunu bildirmiştir. Cezalandırılması gereken bir günah işleyen kişilerin, toplu kılınan namazlara katılmakla günah'tan kurtulabileceklerini söylemekten geri kalmazdı. Buharî ve Müslim gibi kaynakların verdikleri örneklerden biri şöyle: Bir gün adamın biri Muhammed'in yanına gelerek:

"Ya Rasûlallah! Cezalandırılması gereken bir kusur işledim, beni cezalandır" diye sorar. Sorduğu sırada namaz vakti gelmiş olduğu için Muhammed'le birlikte namaza durur. Sonra tekrar sorar:

"Ya Rasûlullah! Cezalandırılması gereken bir günah işledim. Allah'ın kitabında cezam ne ise bana uygula".

Bunun üzerine Muhammed sorar:

"Bizimle birlikte şimdi namaz kıldın mı?".

Adam "evet" diye cevap verir. Muhammed de kendisine şöyle der:

"O halde günahın affedilmiştir" (Bkz. Enes'in rivâyeti olarak Buharî'nin "Kitab'ül- Mühâribîn", ile Müslim'in "Kitab'ut-Tevbe" adlı yapıtlarında yer alan bu hadîs için Bkz. İmam Nevevî, Riyâz'üs Sâlihîn Tercümesi, İstanbul 1992, Merve Yayınları, cilt I. sh. 397, Hadis no. 435).

Görülüyor ki Muhammed, işlenen suçun niteliğini bilmeden ve sorgu / sual dahi etmeden, suç işleyen kişi'yi, sırf namaz kıldığı için, affedilmiş saymıştır.

Öte yandan namaz kılmanın "iyilik" (iyi işlerden) olduğunu, ve bu tür bir iyiliğin, işlenmiş suçları günah olmaktan çıkardığını anlatmak maksadiyle Kur'ân'a âyet'ler koymuştur. Bunlardan biri, Hûd sûresi'nin 114. âyeti, diğeri ise İsrâ sûresi'nin 78.ci âyeti'dir. Hûd sûresi'ndeki âyet'le beş vakit namaz kılan müslümanların günahlardan arınacaklarını, İsrâ sûresi'ndeki âyet'le de, sabah namazı'nın "sahidli" nitelikte olduğunu ve dolayısıyla günah gidereceğini bildirmiştir. Söylemeye gerek yoktur ki her iki âyet de kişilere, namaz sayesinde günahlardan kurtulmanın mümkün olduğu (ve daha doğrusu günah işlemenin cezaî bir sonuç yaratmayacağı) inancını aşılama bakımından sakıncalıdır. Şöyleki:

Hûd sûresi'nin 114. âyet'inde şu yazılı:

"Gündüzün iki ucunda, gecenin de ilk saatlerinde namaz kıl. Çünkü iyilikler kötülükleri (günahları) giderir...." (K. 11 Hûd sûresi, âyet, 114).

Yorumcuların açıklamalarına göre burada geçen "Gündüzün iki ucunda... " deyimini sabah, öğle ve ikindi namazlarını, "gecenin de ilk saatlerinde" deyimini de akşam ve yatsı namazlarını içerir. Bu şekliyle âyet, beş vakit namazdan her birinin günah giderici nitelikte bir "iyilik" anlamına geldiğini bildirmektedir. Nitekim bu konuda Muhammed, bir gün müslümanları karşısına alarak sorar:

"Ne dersiniz, sizden birisinin kapısı önünde bir ırmak bulunsa da, her gün beş defa onda yıkansa kendisinde kir namına bir şey kalır mı?".

Onun bu sorusuna halktan kişiler: "Hayır" deyince, Muhammed devam eder:

"İşte beş vakit namaz da bunun gibidir ki, Allah o sayede bütün hataları arıtır" (Bkz. Diyânet Vakfı'nın Kur'ân çevirisinde, Hûd 114 âyeti'nin yorumu).

İslâm kaynaklarından öğrenmekteyiz ki, namaz kılmanın günah giderici nitelikte olduğunu anlatan bu âyet, müslüman bir kişinin bir kadını öpmesi üzerine "inmiştir". İbn Mes'ûd'un rivâyeti şöyle:

"Biri bir kadını öpmüş, sonra da Resulullah'a gelerek olanı ona haber vermişti. Bunun üzerine şu âyet indirildi: - <Gündüzün iki tarafında, gecenin gündüze yakın saatlerinde namaz kıl. Şüphesiz ki iyi işler, kötü işleri silip götürür>-(Hûd 114). Adam: -Bu hüküm yalnız bana mı âittir- diye sorunca Resûlullah: -Tüm ümmetim için geçerlidir- buyurdu". (Buhârî'nin "Mevâkit-iş- Salât" ında, ve Müslim'in "Kitab'ut Tevbe" sinde yer alan bu hadîs için bkz. İmam Nevevî, Rüyâz'üs-Sâlihîn Tercümesi, İstanbul, 1992 cilt I. sh. 396, Hadîs no. 434)

Yine bunun gibi İsrâ sûresi'nde, beş vakit namaz içerisinde sabah namazının özelliğini dile getiren bir âyet vardır ki, günahlardan kurtulma güvenliğini sağlamak bakımından müslüman kişiye biraz daha rahatlık sağlar. Ayet şöyle:

"Gündüzün güneş dönüp gecenin karanlığı bastırıncaya kadar (belli vakitlerde) namaz kıl; bir de sabah namazını. Çünkü sabah namazı şahitlidir" (K. 17, İsrâ sûresi, âyet 78).

Yorumculara göre, bu âyet'le Müslümanlara beş vakit namaz emrolunmuştur, ve bunlar, güneşin zeval

vaktinden sonra kılınmak gereken öğle ve ikinci namazları ile güneşin batmasından sonra akşam ve yatsı namazları, ve bir de sabah namazı'dır. Fakat, âyet'de açıkça işâret edildiği gibi, sabah namazının özelliği ayrıca zikredilmiş ve bu namazın "şahitli" olduğu eklenmiştir. Çünkü yine yorumcuların söylemesine göre, "gece melekleri" ile "gündüz melekleri", sabah namazında buluşurlar, ve hep birlikte bu namazın kılındığına şahit olurlar. Şahit olduktan sonra gündüz melekleri kalır ve gece melekleri semaya yükselirler (Bkz. Diyânet Vakfı çevirisinde, İsrâ 78 âyeti'nin açıklanması). Anlaşılan o ki, gündüz ve gece meleklerinin sabah namazı "şahidliğinde" birleşmiş olmaları, Müslüman kişi'nin hayınadır ve kimbilir onu nice günahlardan kurtarmış olacaktır.

Öte yandan müezzinin sesini ısıtıp da cemaat namazında hazır bulunan kişi'ye 25 namaz yazılır ve onun iki namaz arasındaki tüm günahları bağışlanır. Ve müezzin, sırf Tanrı'nın "mağfireti'ne" (bağışlamasına) layık olabilmek için, sesini mümkün olduğu kadar uzak yerlere ıstırtırmağa çalışır.

Böyle yapacak olursa, Tanrı'nın yarattığı her şey, onun lehine olacak şekilde şahâdette bulunur. Muhammed'in söylemesi şöyle:

"Müezzine sesinin yettiği yer nisbetinde mağfiret olunur. Ratb ü yâbis her şey de ona hüs-n-i şahâdette bulunur. Dâ'vet ettiği cemâat namazına hâzır olana da yirmi beş namaz yazılır. Ve iki namaz arasındaki günahları bağışlanır".

[Burada geçen "Ratb ü yâbis" deyimini Tanrı'nın yarattığı her şey'dir: yâni ağaç, taş, cin, insan vb... gibi her şeydir. Muhammed'in söylemesine göre bunlar, sesini yüksek tutan müezzin lehine şahâdette bulunacaklardır. Bu hadîs için Ebû Dâvud'un Sünen-i' ne bakınız. Ayrıca Diyânet yayınlarından Sahih-i Buharî Muhtasarı... Cilt 2, sh. 565]

Yine Muhammed'in söylemesine göre, müslümanlardan ölen bir kimsenin oluşu üzerine cemaatla birlikte namaz kılacak olursa, o kişinin günahlarının Tanrı tarafından bağışlanmasını sağlamış olur. Kaynakların bildirmesine göre namaz kılanların sayısının 40 ilâ 100 arasında olması yeterlidir. Bir rivâyete göre Muhammed'in konuşması şöyle:

"Erkek olsun, kadın olsun, müslümanlardan ölen bir kimse yoktur ki, onun ölüsü üzerine müslümanlardan yüz kişiye bâliğ olan bir zümre namaz kılıp hakkında hayır dilekte bulunursa, bu meyyit (ölü kişi) hakkındaki şefâatleri muhakkak kâbul olunur".

[Bu konudaki hadîs'ler için bkz. Diyânet Yayınları. Sahih-i Buharî Muhtasarı... Cilt 4, sh. 468-469]

Görülüyor ki Muhammed, kendi taraftarlarını, zinâ, hırsızlık, içki içmek, kumar oynamak vb... gibi en büyük suçlar vesilesiyle günahsız kılmanın çeşitli yollarını bulmuştur. Bununla beraber, günah saydığı bir kaç hal var ki, kişi'yi Tanrı'nın bağışlamasından uzak kılar; kişi, bu gibi hallerde doğruca Cehennem'i boylamış olur, çünkü Tanrı, bu tür günahları bağışlamayacağını bildirmiştir. Bu hal'lerden biri, biraz yukarda değindiğimiz gibi, "şirk etmektir", yâni Tanrı'ya ortak koşmaktır, ki Kur'ân'ın Nisâ Sûresi'nde şöyle belirtilmiştir:

"Allah, kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz; bundan başkasını (günahları) dilediği kimse için bağışlar. Allah'a ortak koşan kimse, büyük bir günah (ile) iftira etmiş olur" (K. 4 Nisa 48).

Her ne kadar burada Tanrı'nın, "şirk koşmak" dışındaki günahları dilediği kimselere bağışlayacağı yazılı ise de durum böyle değil. Çünkü yine Nisâ sûresi'nde, inkâr edenlerin, ya da İslâm'a inanıp da sonra inkâr ederek kâfirlikte ya da münafıklıkta karar kılan kişilerin dahi Tanrı tarafından asla bağışlanmayacakları yazılıdır, Nisâ sûresi'nin 137. âyet'i şöyle:

"İman edip sonra inkâr edenleri, sonra yine iman edip tekrar inkâr edenleri, sonra da inkârlarını arttıranları Allah ne bağışlayacak, ne de onları doğru yola iletecektir". (K. 4 Nisâ 137)

Nisâ sûresinin 168.ci âyet'i de şöyle:

"İnkâr edip zulmedenleri Allah asla bağışlayacak değildir. Onları (başka) bir yola iletecek değildir" (K. Nisa 168)

Görölüyor ki Muhammed'in Tanrısı, inkâr edenleri (yâni kâfir'leri), ve İslâm'dan çıkanları ne bağışlıyor ve ne de doğru yola iletiyor. Çünkü bu kişileri, "inkar" ile "iman" arasında kararsız kalıp ömür tüketen, ve en sonunda kâfirliği ya da münafıklığı tercih eden kimseler olarak görüyor ve affetmiyor.

Ne var ki Muhammed'in Kur'ân'a koyduğu hükümlere göre Tanrı'nın bu şekilde davranması biraz adâletsiz olmaktadır, çünkü Kur'ân'a göre Tanrı, dilediğini "imanlı" (yâni "müslüman") ve dilediğini de "imansız" (yâni "kâfir") yapandır (Örneğin Bkz. En'âm sûresi, âyet, 125). Üstelik "kayyûm"dur (K. Bakara 255); bütün yarattıklarının "idâresini" bizzat yürüten ve hepsini hesaba çekendir. şu durumda Muhammed'in Tanrısı, hem kul'larını imansız kılıp hem de "imansızdırlar" diye cezalandırmak sûretiyle adâletsizliğin temsilciliğini yapmış olmuyor mu!

Öte yandan Muhammed'in Tanrısı, hırsızlık, zinâ, katil gibi en bayağı ve en korkunç suçları işleyenlerin günahlarını bağışladığı halde, "müşrik'leri" (yâni Tannrı'ya eş koşanları), ya da Kur'ân'a inanmayanları, ya da Muhammed'i inkâr edenleri, ya da İslâm'dan çıkanları, yâni "fikir" suçu diyebileceğimiz eylemde bulunanları, asla bağışlamayıp doğruca cehenneme atmakta! Hani sanki bu eylemler, hırsızlık zinâ, vb... gibi gerçekten büyük günah saydığı günahlardan daha da büyük görmekte ve hiçbir şekilde bağışlamamaktadır. Oysaki toplum düzeni ve insan varlığının gelişmesi bakımından birinciler, ikincilere oranla çok daha zararlı şeylerdir.

Bununla beraber Muhammed, Tanrı'ya ortak koşmak vb... gibi büyük günahlar yüzünden Cehennem'e gitmiş olan Müslümanların dahi, orada biraz olsun cezâ'larını gördükten sonra, eğer "Lâ ilâhe illa'llâh" diyecek olurlarsa, ve kalplerinde bir arpa, bir buğday, bir zerre kadar hayır ve îmân bulunduğunu ortaya vururlarsa, mutlaka Cehennem'den çıkarılıp Cennet'e alınacaklarını söylemiştir (Bkz. Buharî'nin Ebû Saîd-i Hudrî'den rivâyeti için bkz. Diyânet Yayınları. Sahih-i Buharî Muhtasarı... Cilt İ. sh. 36-37, hadîs no. 21; ayrıca bkz. Cilt IV. sh. 270-1)

Bu yukarıdaki örneklere eklenebilecek daha niceleri var. Eğer bunlara, akılı dışlayan şeyler olarak görüyor ve "Hayır bunlara inanmıyorum" diyor iseniz, Müslümanlık sınavında kalmış sayılırsınız. Yok eğer bunlara gözü kapalı inanıyor iseniz, bu takdirde "iyi" bir Müslüman olduğunuzu kanıtlamış olursunuz. Ancak şunu bilmelisiniz ki, her hususta olduğu gibi, "suç" ile "cezâ" ilişkileri bakımından da "şeriatçılık" ile "Akılcılık" arasında çatışma vardır. Bu çatışmayı çözüme bağlamadan, yâni bu ikisi arasında seçim yapmadan, ve daha açıkçası akılcı düşünceyi, her konuda olduğu gibi, bu konuda

da şariat'ın önüne almadan İslâm ülkeleri, müspet hukuk ve ahlâk anlayışına erişemeyecekler, uygar nitelikte toplum yaşamlarına ulaşamayacaklar, kendilerini yöneten sınıflar tarafından sömürölmekten, sefâlet ve felâketlere süröklenden kurtulamayacaklardır.

Soru 17 -

"Siz hiç Tanrı'nın, uygunsuz bir dil kullanarak insanlara hitap ettiğini, örneğin 'alçak zorbalar', 'soysuzlar', 'kahrolasıcılar', 'sapıklar'", 'yabani eşekler', 'susamış develer', 'dilini sarkıtıp soluyan köpekler', 'reziller', 'beyinsizler', 'kof kütükler', 'Kahrolası insan' vb., şeklinde konuştuğunu düşünebilir misiniz?"

Eğer bu soruya cevap olarak siz: "Hayır düşünemem, çünkü Tanrı'nın dili nezhî'tir; yüce olduğu kabul edilen bir Tanrı, kendi yarattığı kul'larına, velev ki bu kul'lar kötü davranış içerisinde bulunsunlar, küfür etmez; çünkü bu şekilde konuşmak, onun yüceliğıyle bağdaşmaz; O iyilik saçan bir dil ile konuşur" dersiniz, Müslümanlık sınavından sıfır alırsınız. Şu nedenle ki bu yanıtınızla Kur'ân'ı inkâr etmiş olmaktadır; çünkü Kur'ân'da Tanrı'nın bu yukardaki sözcüklerle konuştuğu yazılıdır. Bir iki örnekle yetinelim:

Vâkiâ Sûresi'nde Tanrı'nın şöyle konuştuğu yazılı:

"Sonra siz ey sapıklar, yalancılar! elbette bir ağaçtan, zakkum ağacından yiyeceksiniz... üstüne de kaynar sudan içeceksiniz; susamış develerin suya saldırısı gibi içeceksiniz; işte cezâ gününde onlara sunulacak ziyâfet budur..." (Bkz. Vâkia Sûresi, âyet 51-56)

A'raf sûresinde Tanrı'nın kullandığı dil şöyle:

"Ey Muhammed! Onlara, şeytanın peşine taktığı ve kendisine verdiğimiz âyet'lerden sıyrılarak azgınlardan olan kişinin olayını anlat. Dileseydik onu âyet'lerimizle üstün kılardık; fakat o dünyâya meylettii ve hevesine uydu. Durumu... dilini sarkıtıp soluyan köpeğin durumu gibidir..." (Bkz., A'raf sûresi, âyet 175-176)

Dikkat ediniz bu sözlere: Muhammed'in Tanrısı, hem bir yandan "Dileseydik onu âyet'lerimizle üstün kılardık" diyor, ve hem de kılmayıp bu kişiyi dilini sarkıtıp soluyan köpeğe benzetiyor! Olacak şey midir bu.

Kâlem sûresinde Tanrı, Kur'ân'i eleştiren, ve Muhammed'i alaya alan bir kimse hakkında şöyle demektedir:

"Ey Muhammed! Diliyle iğneleyen, kovuculuk eden.. çok yemin eden alçak zorbaya, bütün bunaların dışında bir de soysuzlukla damgalanmış kimseye.. aldırış etmeyesin... Onun havada olan burnunu yakında yere sürteceğiz..." (Bkz. Kâlem sûresi, âyet 8-15)

Öte yandan Muhammed'in Tanrısı, insanların yeteri kadar kendisine baş eğmemelerinden şikâyetçidir.

Bu kızgınlık içerisinde insan denilen yarattığı küçümser: onu en aşağı, en bayağı malzeme ile yarattığını söyler; hem de yeminler ederek; örneğin:

"Andolsun ki, Biz insanı çamur sülâlesinden yarattık" (Mü'minün sûresi, âyet 12) der. Ya da insan'ın kötü huylu olduğunu anlatmak üzere:

"Andolsun ki insan, pek ve açık bir nankördür" der ve ekler:

"Kahrolası insan ne de nankördür" (Bkz. Zühruf sûresi, 15; Abese sûresi 17-23; İsrâ sûresi 67, vb...)

Ama bunları söylerken insanları, iyi ya da kötü yola sokanın kendisi olduğuna dair söylediklerini unuttur.

Örnekleri çoğaltmak kolay; çoğalttıkça şaşkınlığınızın artacağından kuşku etmeyiniz [Bu konuda daha geniş açıklama için benim "Kur'ân'ın Eleştirisi" adlı kitabıma bakınız].

Soru 18 -

"Siz hiç Tanrı'nın, bütün insanları Müslüman yapmak varken yapmak istemediğini ve çünkü - 'Ben cehennemi insanlarla dolduracağıma dair kendi kendime and içtim'- dediğini, ve bu and'ını tutmak için cehennem'e yığınla insan attığını ve sonra cehennem'e hitaben: -'Ey Cehennem! Doydun mu?'- diye sorduğunu ve buna karşılık cehennem'in: -'Hayır doymadım! Daha var mı?'- diye karşılık verdiğini düşünebilir misiniz?"

Eğer böyle bir soru karşısında kalkıp da: "Hayır düşünemem! çünkü bütün insanları doğru yola sokup Müslüman yapmak olasılığına sahip bir Tanrı'nın böyle yapmayıp, hani sanki gaddarlıktan haz duymış gibi, insanları Cehennem ateşinde yakmak üzere yeminler ettiğini, kendi kendisine söz verdiğini düşünmek, Tanrı'ya hakâret etmek olur" şeklindeki bir mantığa yönelecek olursanız Müslümanlık sınavından sınıfta kalmış olursunuz. Çünkü Kur'ân'da, Tanrı'nın, Cehennemi insanlarla doldurmak üzere and içtiği, ve bu nedenle insanlardan bir çoğunu Cehennem için yarattığı anlatılmakta. Örneğin Secde sûresi'nde Tanrı'nın şöyle dediği yazılı:

"Biz dileseydik, herkesi doğru yola eristirirdik. Fakat: -Andolsun ki, Cehennemi cinlerle ve insanlarla dolduracağım- diye kesin bir söz çıkmıştır benden..." (Bkz. Secde sûresi, âyet 13).

Bu doğrultuda olmak üzere Hûd sûresi'nde şu var:

"Rabbin dileseydi bütün insanları bir tek millet yapardı. (Fakat) Onlar anlaşmazlığa düşecekler. Ancak Tanrı'nın merhamet ettikleri müstesnadır. Zaten Rabbin onları bunun için yarattı. Rabbinin: - 'Andolsun ki Cehennemi tümüyle insanlarla ve cinlerle dolduracağım'- sözü yerini buldu... " (Bkz. Hûd sûresi, âyet 118-119)

A'raf sûresi'nde de şu var:

"Andolsun ki, cin ve insanlardan birçoğunu Cehennem için yarattık..." (Bkz. A'raf sûresi, âyet 179)

Görülüyor ki Muhammed'in Tanrısı, bütün insanları dosdoğru yola sokup bir tek millet yapma olasılığına sahip olduğunu söyleyerek övünüyor, fakat her ne hikmetse böyle yapmak istemediğini bildiriyor. İnsanlardan birçoğunu sırf Cehennem'e atmak için yarattığını itiraf ediyor. Sebep olarak da Cehennem'i insanlarla dolduracağına dair kendi kendine yeminler etmiş olduğunu öne sürüyor. Ve bu yeminini yerine getirmek maksadıyla, insanlardan bir kısmını kâfir kılıyor (çünkü insanların Müslüman ya da kâfir olmaları Tanrı'nın iznine ve keyfine bağlı. Örneğin bkz. En'âm 125) Böylece Cehennem'e malzeme hazırlıyor, ve Cehennemi insanlarla doldurmaya çalışıyor. Ne var ki, o her şeyi bilir olduğunu söylemesine rağmen, Cehennem'in, ne büyüklükte olduğunu, ve dolup dolmadığını bilemiyor Tanrı; öğrenmek üzere Cehenneme soruyor:

"Ey cehennem! doldun mu?"

Ve Cehennem, dolmadığını anlatmak üzere Tanrı'ya yanıt veriyor:

"Hayır dolmadım! Daha var mı?"

Şimdi, pek muhtemelen, bu söylediklerimin yalan, ya da abartma olduğunu sanıyor ve bana inanmıyorsunuzdur. İnanabilmeniz için Kur'ân'daki âyet'leri görmeniz gerekir. Geliniz birlikte, Kaf sûresi'ndeki şu âyet'i okuyalım:

"O gün Cehenneme: -'Doldun mu?'- diyeceğiz. O,-'Daha çok var mı?'- diyecek" (Bkz. Kaf sûresi, âyet 30)

Evet Muhammed'in Tanrısı böyle konuşmakta! Konuşurken de Cehennemin ne büyüklükte olduğunu bilmediğini ortaya vurmakta. Çünkü bilmiş olsa, Cehennem'e "Doldun mu?" diye sormayacaktı. Söylemeye gerek yok ki Tanrı, Cehennemin ne büyüklükte olduğunu bilmediğine göre, Cehennem kendisine: "Henüz dolmadım. Daha var mı?" diyerek arsızlık ettiği süre boyunca, insanları kâfir yapıp Cehennem'e yollayacak, ve böylece kendi kendine vermiş olduğu sözü yerine getirmeye çalışacaktır. Bununla beraber Muhammed'in söylediklerinden anlıyoruz ki Tanrı, bir an gelip "ayağını koyacak"

(her nereye koyacaksa), ve işte o zaman Cehennem "daha var mı?" demek arsızlığından vaz geçecek ve: "Yetişir artık, yetişir artık" diyecektir [Bu konuda bkz. Elmalılı H. Yazır, Hak Dîni, Kur'ân Dili, Bedir Yayın Evi İstanbul, 1993, Cilt 6, sh. 4518-9]

Görüyorsunuz ki Kur'ân'daki Tanrı, muziplik olsun diye, bazı kişileri alaya alarak cennet'e sokarken (Bkz. Sahih-i... II, 843) çoğu kişileri de cehennem'e atmakla meşguldür. Denilebilir ki cehenneme atma meşguliyeti daha ağır basmaktadır, çünkü yukarıda değindiğimiz gibi, kendi kendisine: "Ben cehennemi kâfirlerle dolduracağım" diye söz vermiştir. Bu nedenle ikide bir cehenneme "Doldun mu?" diye sormakta ve cehennem de ona "Daha var mı?" diye yanıt vermektedir. Öyle anlaşıyor ki Tanrı bu konuşmayı, özellikle kıyâmet günü Yahudi ve Hristiyan olanlarla hesaplaşmak maksadıyla yapmaktadır (Bkz. Diyânet Yayınları. Sahih-i Buharhi Muhtasarı... cilt 2, 825-6; Ayrıca bkz. Kaf sûresi, âyet 30). Ne var ki onları "kâfir" yapan da kendisidir.

Öte yandan Muhammed'in Tanrısı, ara sıra bazı kişileri alaya alarak Cennete sokmak gibi muzipliklerden de geri kalmaz. (Bkz. Diyânet Yayınları Sahih-i Buharî Muhtasarı..., cilt 2, sh. 843). Yine bunun gibi, 80 bin Müslüman kişiyi hiç hesap vermeden sırât'tan geçirdiği de olur (Kıyâmet günü sırat'tan geçiş için bkz. Sahih-i Buharî Muhtasarı... 2, sh. 820-830)

Bütün bunlar gösteriyor ki Muhammed'in Tanrısı, her ne kadar kendisini "rahim", "afedici"... vs olarak tanımlamakla beraber, kâfir yaptıklarını cehenneme atmaktan büyük bir zevk almaktadır. Bunun böyle olduğunu, biraz daha iyi anlayabilmeniz için sırat köprüsünden geçiş ve cehennem ateşlerine atılış konusunda Kur'ân'da yer alan, ya da Muhammed'in Kur'ân olmayarak yerleştirdiği şeriât verilerine göz atmanız gerekir. Orada anlatılanları öğrenmek sûretiyle Müslümanlık sınavına daha da iyi hazırlanmış olursunuz.

Soru 19 -

"Size Cehennem'in, Cum'a günleri hariç, haftanın her günü parlatıldığını, ve parlatılırken yer yüzünün ışıdığını, ve bu nedenle bu günlerde güneşin zevâl'de bulunduğu zamanlar namaz'ı tehir etmek gerektiğini söyleseler inanır mısınız? Yine bunun gibi, sıcak ve soğuk mevsimlerin oluşmasının Cehennem'in kaynaması ile ilgili olduğuna inanır mısınız?"

Eğer bu sorulara "Evet, bunlara inanıyorum" diyerek yanıt verecek olursanız, siz iyi bir müslüman olarak doğruca Cennete gideceksinizdir. Yok eğer: "Hayır bütün bunlar aklı dışlayan, müspet ilimle uyuşmayan şeylerdir" diyecek olursanız, Müslümanlık sınavından sıfır alırsınız. Çünkü Muhammed, bütün bunları, Tanrı'dan geldiğini söylediği buyruklara dayatmıştır. Örneğin Cehennem'in Cuma günleri parlatılmadığını, bunun dışında her gün, güneş zevâl vaktinde (en yüksek noktasında) iken, parlatıldığını söylemiştir. Güyâ Tanrı, her Cum'a günü altıyüz bin kişiyi Cehennem ateşinden azad etmektedir. [Bkz. İmam Gazâlî, Kimyâ-yi Saâdet, Bedir Yayınevi, İstanbul 1979, sh 107)

Cehennemin kaynamasının ve bu nedenle Tanrı'ya: "Ben kendi kendimi yiyorum" diye yakınmasının, ve yeryüzünde sıcak/soğuk mevsimlerin bu yüzden oluşmasının hikâyesine gelince! Muhammed'in söylemesi şöyle:

"Sıcak şiddetlendiği vakitte salât (-i Zühru) (namaz kılmayı) serinliğe bırakınız. Zirâ sıcaklığın şiddeti Cehennem'in kaynamasındandır. Nar (-i Cehennem) Rabbine (şikâyetle bulundu, ve): -'Yâ Rab, beni ben yiyorum. (izin ver)'- dedi. Allâhu Teâlâ da iki def'a nefes almasına izin verdi. Nefesin biri kışın, diğeri yazın. En çok ma'rûz olduğumuz sıcak ile sizi en ziyâde üşüten zemherir (işte budur)"

[Buharî'nin Ebû Hüreyre'den rivâyeti için, Diyânet yayınlarından bkz. Sahih-i Buharî Muhtasarı ... cilt 2, sh. 476 H. 321]

Görülüyor ki Muhammed, mevsimlerin oluşumunu, Cehennem'in kaynaması ile açıklığa vurmuştur. Güyâ Cehennem şiddetli bir şekilde kaynadığı zamanlar sıcak mevsim olur. Fakat böyle zamanlarda Cehennem kendisini nefes alamayacak kadar sıkıntıda hisseder; kendi kendisini yiyerek eritiyormuş gibi olur ve bu nedenle Tanrı'dan, nefes almak için izin ister. Tanrı da ona iki kez nefes alması için

izin verir. Bu izin sayesinde Cehennem iki kez nefes alır; ve işte nefes aldığı zaman yeryüzünde soğuk mevsim başlar!

Hemen ekleyelim ki, başta Diyânet olmak üzere din adamlarımız, bu yukarıdakine benzer şeyleri "ilim" diye insanlarımıza belletmektedirler. Her ne kadar Cehennem'in kaynamasıyla yeryüzünde sıcak mevsimlerin oluşunun, ya da Cehennem'in Tanrı'ya şikâyetinde bulunup nefes almak istemesinin "kinâye ve mecâz" kabilinden şeyler olabileceğini kabul etmekle beraber, bunların gerçek olmasının da akla aykırı düşmediğini bildirirler. Örneğin Diyânet'in açıklaması şöyle:

"Yeryüzünde şiddet-i harâretin Cehennem'in kaynamasından olması kinâye ve mecaz kabilinden olduğu gibi nâr'ın şikâyetine nefes alması da mecâzîdir. Maahâza bunların hakikat olmasına da hiçbir mânî-i akıl yoktur".

Bunu söylerlerken kendilerine Kur'ân'ın İsrâ sûresi'nin 44.âyetini destek edinirler, ki bu âyet'e göre güyâ canlı ve cansız her şey Tanrı'yı övgü ile yüceltir ve Tanrı onların dediklerini işitir [Bkz. Diyânet yayınlarından: Sahih-i Buharî Muhtasarı..., Cilt 2, sh. 477-8]

Soru 20 -

"Size deseler: -'Tanrı dilediğine hidayet verir, onu doğru yola sokar, ya da dilediğinin gönlünü açar, onu Müslüman kılar, dilediğini de hidayetinden yoksun kılar saptırır, ya da gönlünü kapatıp kâfir kılar. Dilediğini putlara taptırtır, dilediğini puta tapmaktan uzak kılar. Doğru yola soktuklarını, yâni Müslüman yaptıklarını Cennet'e atar, kâfir yaptıklarını ya da puta taptırdıklarını Cehennem ateşinde yakar!'- . Bu şekilde konuşanlara karşı ne dersiniz?"

Eğer bu söylenenleri akılcı düşünce kıstasına vurup: "Hayır olmaz böyle şey. Yüce olduğu kabul edilen bir Tanrı, insanları hem kâfir ya da putatapar yapıp hem de Cehennem'e atmış olamaz. Böyle yapacak olursa hem adâlet ilkelerini çiğnemiş, ve hem de çelişkili şekilde konuşmuş olur" dersiniz Müslümanlık sınavından sıfır alırsınız. Ama akıllı bir kenara atıp, yukarıdaki sözlerin doğru olduğunu söyleyecek olursanız Cennet'in en güzel köşelerine layık bir Müslüman olduğunuzu ortaya vurmuş olursunuz. Çünkü İslâm şeriâtı, Muhammed'in Tanrı'sının keyfiliğini, çelişkiliğini, adâlet ilkelerini çiğnemişliğini kanıtlayan buyruklarla doludur. Nice örneklerden biri olarak En'âm sûresi'nin şu âyeti'ni okuyalım:

"Allah, kimi doğru yola iletmek isterse onun kalbini İslâm'a açar; kimi de saptırmak isterse... kalbini iyice daraltır (onu inanmayanlardan yapar). Allah inanmayanların üstüne işte böyle murdarlık verir (onu cezalandırır) (Bz. En'âm sûresi, âyet 125).

Görülüyor ki Muhammed'in Tanrısı, dilediğini kâfir yapıyor, ve kâfir yaptığını da cezalandırıyor! Daha başka bir deyimle insanlar, kendi istek ve iradeleriyle doğru yolu bulmuş olmuyorlar. Onları Müslüman ya da kâfir yapan Tanrı'dır. Hattâ Muhammed bile kendi istek ve iradesiyle doğru yola girmiş değildir. Onu doğru yola ileten Tanrı'dır. Kur'ân'da şöyle yazılı:

"(Ey Muhammed!) Eğer seni sebatkâr kılmasaydık, gerçekten, nerdeyse onlara (müşriklere/puta tapanlara) birazcık meylerdecektin. O zaman, hiç şüphesiz, sana hayatın ve ölümün sıkıntılarını kat kat tattırırdık; sonra bize karşı kendin için bir yardımcı da bulamazdın..." (Bkz. İsrâ Sûresi, hayet 74-75).

Bir başka örnek şöyle:

"Allah kime hidayet verirse (doğru yola sokarsa), işte doğru yolu bulan odur; kimi de hidayetden uzak tutarsa, artık onlara Allah'tan başka dostlar bulamazsın. Kıyamet gününde onları kör, dilsiz ve sağır bir halde yüzükoyun hasrederiz. Onların varacağı ve kalacağı yer Cehennemdir ki ateşi yavaşıladıkça onun ateşini arttırırız! Cezaları işte budur! Çünkü onlar âyetlerimizi inkâr etmişler(dir)..."(Bkz., İsrâ sûresi, âyet 97).

Yine görülüyor ki Tanrı, dilediğini hidâyet'e erdiriyor, doğru yola sokuyor, ve cennetlik kılıyor; dilediğini de hidayet'ten uzak tutuyor, yâni saptırıyor ve saptılar diye onları Kıyamet gününde kör, dilsiz, sağır bir halde cehennem ateşine atıyor!

Yine bunun gibi kişileri "müşrik" (putperest) yapan da Tanrı. Nitekim Kur'ân'da şöyle yazılı:

"(Ey Muhammed!) Puta tapanlardan (müşrik'lerden) yüz çevir. Allah isteseydi puta tapmazlardı..." (Bkz. En'âm sûresi, âyet 106-107).

Yâni Tanrı, dilediğini puta tapan'lardan yapıyor ve sona da Muhammed'e "onlardan yüz çevir" diye buyuruyor. Bununla da kalmıyor fakat müşriklerin öldürölmeleri için şöyle diyor:

"...Müşrikleri (puta tapanları) bulduğunuz yerde öldürün..." (Bkz. Tevbe sûresi, âyet 5).

Yâni Muhammed'in Tanrısı, hem insanları günahkâr kılmakta, hem de günahkâr kıldıklarını cezalandırmakta, hani sanki suçluluk onlara ait imiş gibi! Olacak şey midir bu? Şimdi soracaksınızdır: "Neden Tanrı çelişkili bir dil ile ve adâlet duygularını çiğner şekilde konuşur!" . Bunun çeşitli nedenleri var ve bu nedenlerin hepsi de Muhammed'in günlük çıkarlarıyla ilgilidir. Örneğin kişileri Müslüman yapmak isteyip de yapamadığı zamanlar, sorumluluğu Tanrı'ya atmak sûretiyle kendisini temize çıkarma yolunu bulmuştur. Konuyu diğör birçok yayınlarımızda (örneğin "Kur'ân'in Eleştirisi" adli kitabımızda) ele aldığımız için burada fazla durmayacağız.

Soru 21 -

"Dilediğini imanlı ve dilediğini de imansız yapan Tanrı'nın, kâfir yaptığı kişileri şeytan ile dost kıldığını kabul edebilir misiniz?"

Eğer bu soruya: "Hayır kabul edemem; çünkü Yüce bir Tanrı insanları saptırıp şeytanlarla dost kılmaz" şeklinde yanıt verecek olursanız Müslümanlık sınavından iyi not alamazsınız, çünkü Muhammed'in söylemesine göre Tanrı, kâfir kıldığı kimseleri bir de şeytanlarla dost yaptığını bildirmekle övünmüştür.

Gerçekten de biraz önce gördüğümüz gibi Muhammed'in Tanrısı, dilediğini gönlünü açıp Müslüman yapıyor ve dilediğinin de gönlünü kapayıp saptırıyor, yâni kâfirlerden kılıyor; kâfir kıldıklarını da Cehennem'e atıyor (örneğin bkz. En'am 39, 125; Zümer 22, 23; Şura 8, vb...). Fakat yine Muhammed'den öğrenmekteyiz ki Tanrı bir de iman sahibi kılmadıklarını şeytanlarla dost kılmaktan hoşlanmaktadır. Nitekim şöyle konuşmuştur:

"...Şüphesiz Biz şeytanları, inanmayanların dostları kıldık..." (Bkz. A'raf sûresi, âyet 27).

Yâni Tanrı, insanları saptırıp şeytanlarla dost kılmayı kendisine mutluluk vesilesi ediniyor. Fakat bunları söyleyen Tanrı, hani sanki bu söylediklerini unutmuş gibi, bir de şeytanlarla dost olmanın insanlara ait bir şey olduğunu söyler, örneğin şöyle der:

"Cemaatin bir kısmını hidayete (doğru yola) erdiren O'dur (Tanrı'dır). Ötekiler ise delâleti (sapıklığı) hak ettiler. Onlar Allah'ı bırakarak şeytanları canîğەر dost edindiler. Böyle iken kendilerinin doğru yolda olduklarını sanıyorlar" (Bkz. A'raf sûresi, âyet 30)

Dikkat ediniz, biraz yukarda dilediğini doğru yola sokup dilediğini saptırarak şeytanlarla dost kıldığını söyleyen Tanrı, şimdi burada tam tersini söylemektedir. Daha doğrusu bir grup insanı doğru yola soktuğunu açıklarken, bir grup insanın da şeytanları kendilerine dost edindiklerini bildirmektedir!

Soru 22 -

"Size Tanrı'nın, Cennet'teki erkek kul'larına güzel kadınlar, -'memeleri yeni sertleşmiş bakire kızlar', ve ayrıca da -'oğlanlar'- (Gılman'lar, Vildan'lar) tedarik eder olduğunu söyleseler, ne dersiniz?"

Eğer, bunu söyleyen kişiye: "Hayır, Tanrı böyle konuşmuş olamaz, çünkü bu sözler müstehcen nitelikte şeylerdir; bu sözleri Tanrı'ya yamamak, Tanrı'yı edep dışı bir dil ile konuşuyormuş gibi tanımlamak olur ki bu da O'na hakâret sayılmak gerekir" diye yanıt vermeğe kalkarsanız Müslümanlık sınavını geçememiş olursunuz.

Yok eğer bu sözlere inanıp, Cenneti dört gözle bekler olduğunuzu bildirecek olursanız, sınavdan başarı ile çıkmış sayılırsınız. Çünkü Muhammed'in, Kur'ân ya da Kur'ân olmayarak koyduğu buyruklara göre Cennet'ler, emsalsiz güzelliklerle ve nîmetlerle doludur. Orada meyvelerin, bağların, bahçelerin her türü vardır; su ırmakları yanında tadı bozulmadık süt ırmakları, şarap ırmakları, bal ırmakları, gözü kamaştıran saraylar, taht'lar, koltuklar, atlastan giysiler, süsler vb... bulunur. Fakat bütün bunlardan gayri bir de "bakire" ve "memeleri yeni sertleşmiş" kızlar (hûri'ler) vardır ki Cennet'teki erkeklere içki sunarlar; ve Tanrı bu kızları, erkek kullarıyla seviştirir. Örneğin al-Nebe' sûresi'nde Muhammed'in Tanrısı şöyle diyor:

"...Şüphe yok ki çekinenlere (Müslüman kişilere) bir kurtuluş, bir kutluluk ve murâda eriş yeri var; bahçeler, üzümler ve memeleri yeni sertleşmiş yaşıt kızlar; ve dopdolu kadeh. Ne boş bir söz duyarlar orda, ne birbirlerini yalanlama. Rabbinden fazlasıyla bir lütuf ve ihsan..." [Bkz. al Nebe' sûresi, âyet 31-36].

Vâkia sûresi'nde Tanrı'nın, güzel gözlü ve yepyeni bir yapıda huriler yarattığı, hepsini de "kız oğlan kız" yaptığı, ve bu güzel kızları, "erkeklerine düşkün ve yaşıt" kıldığı yazılı:

"(Mü'minler) Dikensiz sedir ağaçları, iç içe salkımları sarkmış muz ağaçları, uzayıp gitmiş gölgeler altında akıp çağlayan sular, alabildiğine çok, bitmemiş ve engelsiz meyveler arasında, yüksek döşekler üzerinde olacaklar. Biz o güzel gözlü kadınları (hurileri) yepyeni bir yapıda yarattık ve hepsini de kız oğlan kız yaptık. Hepsi erkeğine düşkün ve hepsi yaşıt..." (Vâkia sûresi, âyet 28-37)

Muhammed'in Tanrısı, bu güzel kızları, sevgili erkek kul'ları ile seviştirmek istediğini bildirmek üzere şöyle der:

"... -'Yiyin, için! Doyun kolaylıkla. Yaptıklarınızın (yâni bana ve Muhammed'e boyun eğmiş olmanızın) karşılığı olarak. Dizi, dizi tahtlara yaslanarak'- denecek onlara. Biz onları, iri (güzel) gözlü hurilerle evlendireceğiz. (Cennette) onlara, iştahlarının çektiği meyve ve etlerden dilediklerince vereceğiz. Ve onlar orada, kadeh tokuşturacaklar; içinde boş ve günah olmayan biçimiyle..." (Tûr sûresi, âyet 19-20, 23-24)

Fakat Muhammed'in Tanrısı, Cennet'teki erkek kullarına sadece güzel ve bakire kızlar tedarik etmeyi yeterli bulmaz; bir de onların hizmetine "Gılman'lar", "Vildan'lar" yâni genç/taze oğlanlar verir; bu oğlanların "Sedeflerinde saklı inci gibi " olduklarını söyler; şöyle der:

"... Ve onlara, gılman (oğlanlar) hizmet sunacak; (bu oğlanlar) Sedeflerinde saklı inci gibidirler ..." [Bir başka çeviri şöyle: "Hizmetlerine verilmiş (kabuğunda) saklı inci gibi gençler etraflarında dönüp dolaşırlar (Bkz. Tûr sûresi, âyet 24)]

Bu konuda da verilebilecek örnekler pek çok; bunları diğer birçok yayınlarımızda ele aldığımız için burada fazla durmayacağız. [Cennet tanımı ile ilgili Kur'ân ve Hadîs hükümleri için benim "Seriât ve Kadın" ve "Kur'ân'ın Eleştirisi" adlı kitaplarıma bakınız. Ayrıca bkz. Turan Dursun, Kur'ân Ansiklopedisi, cilt 4, sh. 69 ve d. ; İmam Nevevî, age, Cilt 3, sh. 464 ve d.]

Söylemeye gerek yoktur ki Tanrı'yı, erkek kul'larına "memeleri yeni sertleşmiş bakire güzel kızlar" ve "Sedeflerinde saklı inci gibi oğlanlar" tedarik eder biçimde tanımlayan hükümleri, Tanrısal nitelikte

kabul etmek güçtür. Tanrı fikrine saygılı hiç kimsenin bunları benimsemesine olanak yoktur. Ne var ki İslâm şeriatının, Tanrı'dan ve Muhammed'den gelme olduğunu bildirdiği bu tür din hükümlerini benimsemediğiniz an, Tanrı'yı ve Muhammed'i inkâr etmiş sayılır, ve kuşkusuz Müslümanlık sınavından sıfır almak yanında bir de dinsizlikle damgalanırsınız, ki bu takdirde yaşamınız tehlikeye girebilir.

Soru 23 -

"Size deseler: -'Öldükten sonra Kabr'e giren kişi'ye Tanrı, aklını ve şuurunu iâde eder; bu sayede kişi mezarda iken dahi Muhammed'i övebilir!'- . Bunu söyleyene ne dersiniz?"

Eğer akılcı düşüncenin insanı iseniz, hiç kuşkusuz bunu söyleyeni alaya alır ve muhtemelen onu gericilikle, yobazlıkla suçlarsınız. Fakat hemen belirteyim ki bunu yaptığınız takdirde Müslümanlık sınavından yine sıfır almış olur, üstelik İslâm'a inanmamakla damgalanırsınız. Çünkü yukarıdaki sözleri söyleyen Muhammed'dir. Şöyle ki:

"Muhammed'e Göre Muhammed" adli kitabımda uzun uzadıya açıkladığım gibi Muhammed, övünmeyi ve başkaları tarafından övülmeyi aşırı şekilde seven bir kimseydi. Her vesileyle kendisini, bütün insanların ve gelmiş geçmiş bütün peygamberlerin en yücesi, ve Allah katında en değerlisi olarak gösterirdi; örneğin:

"Gözünüzü açın! Ben Allah'ın sevgilisiyim. Allah nezdinde gelmiş ve gelecek bütün insanların en şereflişi, en yücesi benim!" derdi. Ya da:

"Ben Âdemoğullarının seyyidiyim (efendisiyim)..." derdi. Ya da kendisini bütün peygamberlerin en yücesi olarak göstermek üzere:

"Ben Resûllerin (Tanrı elçilerinin) önderiyim. Ben Nebi'lerin (Peygamberlerin) kemâlini simgeleyen son nebiyim; Kıyâmet günü ilk şefaât edecek olan ve şefaâti ilk kabul edilecek olan da benim!" derdi. Övünmekte o kerte ileri giderdi ki, Tanrı'yı bile, melekleriyle birlikte kendisine salâvat getirirmiş gibi tanımlamaktan geri kalmaz, insanların da kendisine salâvat getirmelerini isterdi. Örneğin Kur'ân'a koyduğu âyet'le Tanrı'nın şöyle konuştuğunu söylemiştir:

"Şüphe yok ki Allah ve melekleri, salâvat getirirler Peygamber (Muhammed'e); Ey inanlar! Siz de ona salavat getirin, tam teslim olarak da selam verin" (Bkz. Ahzâb sûresi, âyet 56)

[Bu konuda verilecek diğer örnekler için benim "Muhammed'e Göre Muhammed" adli kitabıma bakınız.

İnsanların kendisini yüceltmelerini, kendisine övgü yağdırmalarını, ve bu işi ömürleri boyunca yapmalarını Muhammed yeterli bulmazdı; isterdi ki mezarda dahi bu övgülerine devam etsinler. Ebû Bekr'in kızı Ayşe'nin, ve kız kardeşi olan Esmâ binti Ebî Bekr'in bu konudaki rivâyetleri, bunun ilginç örneklerinden biridir.

Olay şu:

Günlerden bir gün güneş tutulur ve halk korku ve telaşa kapılır. Başta Muhammed olmak üzere herkes, Tanrı'ya sığınmak üzere, namaza durur. Namaza duranlar arasında Muhammed'in eşlerinden Ayşe de vardır. Ayşe'nin kızkardeşi Esmâ, o sırada evde işiyle meşgul olduğu için halkın telâşını farkedememiştir. Fakat evden çıkıp da halkın namaza durmuş olduğunu görünce Ayşe'nin yanına giderek: "Bu halka ne oluyor (Neden korkuyorlar)" diye sorar. Namaz kılmakta olan Ayşe kendisine güneş tutulduğunu anlatmak için gök yüzüne doğru başı ile işârette bulunur ve "Subhâna'llâh!" der. Esmâ pek bir şey anlamaz ve tekrar sorar: "Bu bir âyet(-i azâb veya tekarrub-i Kıyâmet) mi" (yâni "Bu bir azâb işâreti mi, ya da Kıyâmet'in yaklaşması mı") diye sorar. Ayşe başıyla "Evet" diye cevap verir. Bunun üzerine Esmâ da namaza durur. Namazdan sonra Muhammed, halkı karşısına alıp:

"Cennet ve Cehennem'e kadar (evvelce) bana gösterilmemiş hiçbir şey kalmadı ki, bu makamda görmüş olmayayım" diyerek konuşmağa başlar. Konuşmasında Tanrı'nın kendisine vahiy indirdiğini ve bu vahye göre insanların, ölümden sonra kabre (mezar'a) girdiklerinde sınava çekileceklerini, ve sınav sırasında kendilerine:

"Bu adam (yâni Muhammed) hakkındaki ilmin nedir" diye sorulacağını; bu soruya Müslüman kişinin:

"O (Zât-i Şerîf) Muhammed'dir. O (Zât-i Şerîf) Allah'ın Resulüdür. Bize kanıtlanmış âyetlerle doğru yolu gösterdi. Biz de onun çağrısına uyarak izinden yürüdük. O (Zât-ı Şerîf) Muhammed'dir" diyeceğini; bu sözlerin üç kez tekrar edileceğini, ve ondan sonra o kimseye:

"Öyle ise yat da rahâtına bak. O (Zât-i Şerîf'in) peygamberliğine kesin olarak inandığın hususunda şüphe kalmadı" denileceğini; fakat eğer o kişi "münafık" ise (yâni sadece dış görünüşü ile Müslüman olan, fakat iç yönü ile Müslüman olmayan bir kimse ise), bu soruya karşı:

"Ben ne bileyim. İşittim, öteki beriki bir şeyler söylüyorlardı. Ben de söyledim" cevabını vereceğini belirtir. [Bkz. Sahih-i Buharî Muhtasarı..., (Diyânet Yayınları) cilt 1, sh. 76, 88-89]

Daha başka bir deyimle Muhammed, mezara girmiş ölü vucûd'ların, kendisi için: "Allah'ın Resûlu bir Zât-ı Şerîf" diye konuştuklarını söylemeyi, övünme vesilesi yapmıştır. Ne var ki mezardaki ölünün bu şekilde konuşabilmesi için akıl ve şuur sahibi olması gerekmekte. Söylemeye gerek yoktur ki bunu sağlamak, Tanrı'nın sevgili elçisi Muhammed için, çok kolaydır. Nitekim Ömer b. Hattâb, bir gün kendisine kabir halinden ve kabir sorunlarından söz edip:

"(Mezarda iken) Aklımız başımıza iâde edilecek mi?" diye sorunca, Muhammed şöyle yanıt verir:

"Evet, bugünkü hey'etinizde akıl ve şuurunuz iâde olunacaktır... " [Bkz. Sahih-i Buharî Muhtasarı..., (Diyânet Yayınları), cilt 4, sh. 504]

Ama bunu söylerken ölülerin kabirde işitmez olduklarına dair Kur'ân'a koyduğu âyet'i (ki Fâtır sûresi'nin, 22. âyeti'dir) göz ardı etmiş olur.

Söylemeye gerek yoktur ki, bütün bunlar böyle iken, yukarıdaki soruya "Hayır." diye yanıt verecek olursanız, Müslümanlık sınavından sıfır almış olacaksınız.

Soru 24 -

"Tanrı'nın insanları, vahşet niteliğindeki cezâ'lara çarptıracağına, örneğin el ve ayakları çaprazlama doğratmak, gözleri oyduktmak, ya da kafaları kılıçla doğratmak, ya da astırtmak, vb... gibi uygulamalara mahkûm kılacağına inanır mısınız?"

İnsanî duygularla dolu bir kişi iseniz, kuşkusuz ki böyle bir soruyu şaşkınlıkla karşılayacak ve muhtemelen: "Hayır inanmam! Vahşet niteliğinde sayılmak gereken bu tür cezâların, Tanrı'dan geldiğini kabul edemem!" diyeceksinizdir. Çünkü, her ne kadar suç işleyenleri cezalandırmanın doğal olduğunu kabul ediyor iseniz de, uygulanacak cezanın vahşet niteliğini taşımaması, ve ayrıca da suç ile cezâ arasında denkleşme bulunması gerektiğini düşünmektesinizdir. Ve yine çünkü "Rahîm" (merhametli) olduğu söylenen bir Tanrı'nın, insanlara gaddarlık örneği teşkil etmesini isteyememektesinizdir. Ne var ki bu düşüncenizi ortaya vurduğunuz takdirde müslümanlık sınavında başarısız kalmış olacaksınız. Çünkü Muhammed, bu tür cezâların Tanrı buyruğu olduğunu bildirmiş, ve Kur'ân'a bu doğrultuda âyet'ler koymuştur. Bu âyet'lerden biri, hırsızlıkla ilgili olarak şöyle:

"Hırsızlık eden erkek ve kadının, yaptıklarına karşılık bir cezâ ve Allah'ın bir ibret olmak üzere, ellerini kesin. Allah izzet ve merhamet sahibidir" (K. Mâide sûresi, âyet 38)

Bu âyet'de geçen "hırsızlık" sözcüğü (ki "sirkat" sözcüğünün karşılığıdır), başkasının malını gizlice, yâni onun haberi olmadan almak anlamına geliyor. Dikkat edileceği gibi âyette sadece "hırsızlık" denmiş fakat çalınan şeyin miktar ve değeri, ve ne de hangi maksatla çalındığı hususu belirlenmemiştir. Her ne kadar Kur'ân yorumcularından bazıları, çalınan şeyin "az çok mergüb denebilecek bir nisaba bağlı olması" gerektiğini söylemekte iseler de, İbn-i Abbas, İbn Zubeyr ve Haseni Basri gibi kaynaklar böyle bir kıstasa gerek olmadığını, ve çalınan şeyin az ya da çok olduğunun, el kesme cezâsının uygulanmasında etkili bulunmadığını bildirmişlerdir [Bu konuda bkz. Elmalılı H. Yazır, Hak Dîni, Kur'ân Dili, (Bedir Yayınmevi, İstanbul, 1993, Cilt 2, sh. 1672)...]. Fakat her ne olursa olsun, söylemeye gerek yoktur ki hırsızlık yapanın ellerini, bileklerini kesmek gibi bir cezâ insaf dışı ve vicdan sızlatıcı bir cezâ'dır. Üstelik de cezâ hukuku anlayışına aykırı, suç ile cezâ arasındaki dengeyi göz önünde tutmayan bir uygulamadır, ki hırsızlık yapan kişi'yi yeniden suç işlemeye zorlamaktan başka bir işe yaramaz. Çünkü elleri kesilen bir insan, artık çalışamayacağı, ve aç kalacağı için, yeniden hırsızlık yapmaktan başka çare bulamayacaktır.

Yine Muhammed'in, Tanrı'dan gelmedir diye Kur'ân'a koyduğu bir âyet şöyle:

"Allah ve Resulüne karşı savaşanların, ve yer yüzünde fesad çıkaranların cezâsı ancak (acımadan) öldürülmeleri, ya asılmaları, yahut el ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi, yahut da bulundukları yerden sürülmeleridir. Bu onların dünyâda rüsvalığıdır. Onlar için ahirette de büyük azab vardır" (K. Mâide sûresi, âyet 34)

Dikkat edileceği gibi burada, Tanrı'ya ve Muhammed'e karşı savaşanların ve yeryüzünde fesat çıkaranların ne gibi cezalara çarptırılacakları bildiriliyor ki bunlar "acımadan öldürmek", "asmak", "el ve ayakları çaprazlama olarak kesmek" ya da "bulundukları yerden sürülmek" gibi dört

uygulamadan oluşuyor. Her biri teker teker uygulanabileceği gibi, birlikte de uygulanabilir. Örneğin hem cinâyet işleyen (yâni "katil yapan") ve hem de aynı zamanda mal çalan kişilerin, biri sağdan, biri de soldan olmak üzere, birer elleriyle birer ayakları kesilir ve sonra bunlar ölüme terk edilir. Bu âyet'in Kur'ân'a girmesiyle ilgili olarak İslâm kaynakları çeşitli sebepler öne sürerler. İkrime ve Haseni Basrî gibi kaynaklara göre yukarıdaki âyet'ler "müşrik'ler" (puta tapanlar) hakkındadır. İbn-i Abbas gibi kaynaklara göre bu âyet, Yahudi ya da Hristiyan (yâni Kendilerine Kitap verilmiş olan) kavimlerden birinin Muhammed'le barış antlaşması yaptıktan sonra, antlaşma hükümlerine aykırı olarak yol kesip yeryüzünde fesat çıkarmaları nedeniyle inmiştir! Bir başka rivâyete göre, Hilâl İbn-i Üveymiri kavminin İslâm aleyhtarı davranışları nedeniyle inmiştir: Güya Benî Kinane kavminden bir kısım halk, Müslüman olmak kastıyla gelirken Hilâl'in kavmine uğramış, ve bu kavmin adamları onların yollarını kesmişler ve kendilerini de öldürmüşlerdir. Ve nihâyet bir başka rivâyete göre de bu âyet, Muhammed'in çobanını öldüren ve develerini çalıp götüreren kimseler vesilesiyle konmuştur, ki özeti şöyle: Hicret'in 6.yılında Ükle ve Üreyne kabilelerinden bazı kimseler, Medîne'ye gelerek Muhammed'e sığınır. İslâm dinine girdiklerini söylerler, ve hasta ve aç olduklarını belirterek yardım isterler. Muhammed kendilerini, develerinin bulunduğu yere gönderir, ve bakılıp iyileşmelerini sağlar. Bir süre sonra bu kişiler iyileşirler; ve iyileşir iyileşmez Müslümanlığı terk ederler, ve Muhammed'in çobanını öldürüp develerini götürürler. Haberi alınca Muhammed, gazab'a gelir ve hemen adamlarını gönderip bu kişileri yakalatır. Her birinin ellerini ve ayaklarının çaprazlama kesilmesini, ve ayrıca da gözlerinin oyulmasını emreder. Ve sonra onları bu halde iken kızgın güneşin altında ölüme terk eder. [Bu konuda benim "Muhammed'e Göre Muhammed" ve, "Kur'ân'ın Eleştirisi 3" adlı kitaplarıma, ve ayrıca Elmalılı H Yazır'ın "Hak Dîni, Kur'ân' Dili" adlı yapıtına (Cilt 2, sh. 1661 ve d.) bakınız]

Bunu yaparken Muhammed, gerekçe olarak Kur'ân'a koyduğu yukarıdaki âyet'i (yâni Mâide sûresi'nin 34. âyeti'ni) kullanır. Ve işte bundan dolayıdır ki Müslüman kişiler, bu âyet'i ve Muhammed'in bu davranışını "hak" ve "adâlet" örneği olarak yüceltirler. Eğer siz, bunu bu şekilde kabul edebiliyor iseniz, iyi bir Müslüman olmakla övünebilirsiniz! Yok eğer aklınız ve vicdanınız, vahşet niteliğindeki bu tür cezâ'lara "Hayır" diyor ise, Müslümanlık sınavından sınıfta kalmış olursunuz!

Soru 25 -

"Tanrı'nın, melekleriyle birlikte Muhammed'e salâvat getirdiğine (duâ edip namaz kıldığına) inanır mısınız?"

"Salâvat" sözcüğü, geniş içeriğiyle, duâ etmek, namaz kılmak, gibi anlamlara gelir. Bir bakıma namaz yolu ile ibadet etmektir, ki Müslümanlar bu yoldan, "Esirgeyen" ve "Merhamet eden" Tanrı'nın yardımını sağlamağa çalışırlar. Bazı kaynaklara göre salavat, beş vakit namaz ile diğer namazların tümünü kapsar. "Salavat"ta bulunan müslüman kişi, bu işi Tanrı'yı en kutsal şekilde yüceltmek, ve Tanrı'ya eş ya da ortak koymadığını kanıtlamak, ve alçak gönüllüğünü ortaya vurmak için yapar.

Kur'ân, bunun böyle olduğunu belirleyen âyet'lerle doludur. Şimdi bu böyle olduğuna göre, yukardaki soruyu siz, muhtemelen şöyle yanıtlayacaksınız:

"Hayır, Tanrı'nın, melekleriyle birlikte Muhammed'e salavat getirdiğine (duâ edip namaz kıldığına) inanaman; çünkü böyle bir şey Tanrı fikrini küçültmek, Muhammed'i Tanrı'nın üstünde görmek olur"

Ancak böyle demekle, müslümanlık sınavından yine sıfır almış olacaksınızdır, çünkü Kur'ân'da:

"Şüphe yok ki, Allah ve melekleri, salavat getirirler Peygamber (Muhammed'e); ey iman edenler siz de ona salavat getirin; tam teslim olarak da selam verin" (K. Ahzâb sûresi, âyet 56) diye âyet bulunmakta. Bu nasıl olur diye soracak olursanız yanıtı kısaca şöyle:

Her vesileyle tekrarladığımız gibi, Tanrı'yı yüceltici âyet'leri Kur'ân'a koyan Muhammed'dir. İstemıştır ki Tanrı sınırsız şekilde yüceltilsin, ve yüceltilirken, onun "elçisi" olarak kendisi de yüceltilmiş olsun. Çünkü Muhammed, övünmesini ve başkaları tarafından övülmesini çok seven bir kimsedir. Örneğin, kendisini Allah'ın "en sevgilisi", "Müslümanların ilki", "gelmiş geçmiş bütün peygamberlerin en üstünü", "bütün insanların en yücesi, en şerefli", "Ademoğullarının Seyyidi" şeklinde göstermiş, kendisine baş eğenlerin Tanrı'ya baş eğmiş sayılacaklarını, kendisine inanıp saygı gösteren ve salat getirenlerin tüm günahlardan sıyrılıp Cennete ulaşacaklarını, ve buna benzer daha nice şeyler söylemiştir. Fakat bununla yetinmemiş ve bir de Tanrı'yı, yukarda belirttiğimiz gibi, melekleriyle birlikte kendisine salâvat getirir şekilde tanımlamıştır [Bu konuda daha geniş bilgi için benim "Muhammed'e Göre Muhammed" adlı kitabıma bakınız].

Görüyorsunuz ki, yukarıdaki soruyu: "Hayır, Tanrı'nın, melekleriyle birlikte Muhammed'e salavat getirdiğine (duâ edip namaz kıldığına) inanamam.. " dediğiniz takdirde Müslümanlık iddiâ'niz geçersiz kalacaktır.

Soru 26 -

"Tanrı'nın yanlış ya da çelişkili kararlar verdiğine, ya da insanlardan akıl alarak iş gördüğüne inanır mısınız?"

Eğer bu soruya: "Hayır inanmam; çünkü Tanrı her şeyi bilen'dir, her şeyi önceden hesap eden ve görendir; asla yanılmaz, ve insanlardan akıl almaz" şeklinde bir yanıt verecek olursanız, Müslümanlık sınavı'ndan yine sınıfta kaldınız demektir. Çünkü, başta Kur'ân olmak üzere İslâm kaynaklarını incelediğimiz zaman görmekteyiz ki Muhammed'in Tanrı'sı, çoğu zaman birbirini tutmaz ve çelişkili ya da yalan/yanlış kararlar vermek yanında, insanlardan akıl alarak da iş görmektedir. Bu konuya da çeşitli yayınlarımda değinmiş olmakla beraber, yukarıdaki soru vesilesiyle burada kısa bir özetlemede bulunmak yararlı olacaktır. Sadece bir kaç örnek vermekle yetineceğim.

Muhammed'in Tanrı'sının, her hangi bir konuda enine boyuna düşünmeden, hesap etmeden, ve kötü sonuçlar yaratacağını bilmeden kararlar verip, sonra bu kararlarını, kulları'nın uyarısı üzerine değiştirmiş olmasına verilecek nice örneklerden biri, Kur'ân'da, İsrâ sûresi'nde geçen "Mirâc Olayı" ile ilgilidir, ki "Muhammed'in gök gezisi" olarak da bilinir. İsrâ sûresi'ne şöyle yazılı:

"Bir gece, kendisine âyetlerimizden bir kısmını gösterelim diye (Muhammed) kulunu Mescid'i

Harâm'dan çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götüren Allah, noksan sıfatlardan münezzehtir. O, gerçekten işitendir, görendir" (K. İsrâ sûresi, âyet 1).

"Miraç" sözcüğü, genellikle Kur'ân'daki "Göğe dayalı merdiven" deyimiyle karşılanmakta (Bkz. Zühurf sûresi, âyet 33). Güyâ Muhammed, bir gece Mekke'deki "Mescid-i Haram"dan kalkıp Kudüs'teki "Mescid-i Aksa"ya gitmiş ve sonra "gök merdiveni" ile gök'lerin yedinci katına çıkmış, ve Tanrı ile buluşup ondan bir takım buyruklar almıştır ki bunların arasında namaz vakitleriyle ilgili olanı vardır. "Gök gezisi" olarak da bilinen bu hikâye, 1400 yıl boyunca Müslümanlar için kutsal bir anlam taşımıştır; özeti şöyle:

Bir gün Tanrı, Muhammed'i yanına çağırıp âyet'lerinden bir kısmını göstermek ister! Bunun üzerine Muhammed, Burak adındaki atına binerek Mekke'deki Kâ'be'den hareketle Kudüs'deki Mescid-i Aksâ'ya gider ve oradan Cebrail ile birlikte gök katlarını çıkmağa başlar. Yedi kat'dan oluşan gök katlarından her birinde, eski dönem "peygamber'lerinden" biri oturmaktadır (Örneğin İbrahim, Musa, İsa. vb.... gibi). Muhammed'in söylemesine göre bütün bu peygamberler, Tanrı tarafından Müslümanlıkla emrolunmuşlardır. Her kat'dan geçerken onlarla selamlaşır ve nihâyet Tanrı'nın bulunduğu kata gelir. Tanrı kendisine, günde elli vakit namaz kılınması için buyrukta bulunur. Nasıl bir gerekçeye dayalı olarak günde elli vakit namazı uygun bulmuştur, bilemiyoruz. Yalnız bildiğimiz şu ki günde elli vakit namaz kılınmasını içeren emir, uygulanması mümkün olmayan bir emirdir. Çünkü eğer insanlar, günde elli vakit namaz kılmağa kalkışacak olurlarsa, ne çalışmağa, ne uyumağa, ne yemek yemeğe, ne eğlenmeğe ve ne de çiftleşip nesil üretmeğe vakit bulabileceklerdir. Bunun böyle olduğunu en basit bir hesaplama ortaya vurmaya kolay: örneğin her bir namaz (hazırlık, abdest almak, vs... dahil), en azından 20 dakika tutmuş olsa, günün aşağı yukarı 17 saatini bu işe ayırmamız gerekecektir. Geriye 7 saatlik bir boş zaman kalıyor ki, uyku uyumağa bile yetmez. Şimdi sormak gerekiyor: "Nasıl olur da Tanrı, bunu hesap edemez!" . Ne var ki, sadece Tanrı değil, fakat Muhammed de, elli vakit namaz emrinin, uygulanması imkânsız bir emir olduğunu düşünmez. Emri alır almaz, büyük bir sevinç izhar eder, ve Tanrı'nın bu sözlerini kendi kavmine müjdelemek üzere hemen gök katlarını inmeğe başlar. Her bir kat'ta rastladığı peygamberlerle selamlaşır, Tanrı ile görüşmüş olduğunu anlatır. Fakat Musa'nın bulunduğu kat'a geldiği zaman, Musa kendisine Tanrı'dan ne emirler aldığını sorar. Elli vakit namaz emri verildiğini öğrenince Muhammed'e şöyle der: "Senin kavmin günde elli vakit namaz kılamaz. Geri dön ve Tanrı'dan bu emri değiştirmesini, namaz vakitlerinin sayısını azaltmasını iste". Musa'nın bu şekilde konuşması üzerine Muhammed, hiç tereddüt etmeden gök katlarını tırmanarak Tanrı'nın yanına döner ve namaz vakitlerinden indirme yapmasını Tanrı'dan ister. Tanrı onun isteğini kabul ederek 10 vakit namaz indiriminde bulunur ve Müslümanlara günde 40 vakit namaz kılınmasını emrettiğini bildirir. Aslında 40 vakit namaz da az sayılmaz; ama her ne hikmetse Tanrı böyle karar vermiştir. Tanrı'nın bu kararını Muhammed, yine sevinçle karşılar ve gök katlarını inmeğe başlar. Ne var ki Musa'nın katına geldiğinde, Musa kendisine günde 40 vakit namazın da çok olduğunu, ve tekrar Tanrı katına dönüp indirim sağlamasını söyler. Musa'nın dediğine uyarak Muhammed, tekrar katları çıkıp Tanrı'nın yanına gelir ve O'ndan indirim yapmasını diler. Tanrı 10 namaz daha indirimde bulunarak günde 30 vakit namaz kılınmasını emreder. Muhammed bunu uygun bulur, ve gök katlarını inerek Musa'nın yanına gelir. Fakat Musa bunun da çok olduğunu söyler ve geri dönüp Tanrı'dan indirim istemesini tavsiye eder. Muhammed, yine Tanrı katına dönerek indirim ister. Ve işte bu şekilde, Tanrı ile Musa arasında mekik dokuya dokuya, (ve her seferinde Musa'dan aldığı tavsiyeye uyarak) Muhammed, nihâyet Tanrı'dan namaz sayısının günde beş vakit olması gerektiğine dair karar alır. Ancak Musa bunun dahi çok olduğunu

söyleyince Muhammed: "Hayır artık Tanrı'nın yanına çıkıp daha fazla indirim istemeğe yüzüm tutmaz" der, ve doğruca kavminin yanına gelerek emri bildirir [Bu Miraç olayı için bkz. Sahih-i Buharî Muhtasarı... (Diyânet yayınları, Cilt 10, sh. 65-72)...

İslâm kaynaklarının Muhammed lehine iftiharla kaydettikleri bu olay'dan anlaşılıyor ki Tanrı, namaz vakitlerinin saptanması konusunda çok isabetsiz bir karar vermiştir, ve Muhammed bu kararın isabetsizliğinin farkına varmamıştır. İsabetsizliğin farkına varan sadece Musa'dır. Daha başka bir deyimle Musa, Tanrı'dan da, Muhammed'den de daha isabetli düşünmüştür. Ve Tanrı, Musa'nın aklına uyarak iş görmüştür. Söylemeye gerek yoktur ki burada söz konusu olan Tanrı, Muhammed'in kendi hayalinde canlandığı bir Tanrı'dır.

Ve işte eğer siz, böyle bir Tanrı tanıtımına inanıyor iseniz, Müslümanlık sınavını geçmiş sayılırsınız. Ama kalkıp da: "Hayır, Tanrı böylesine isabetsiz karar vermiş olamaz; hele insanlardan akıl alarak iş görmesi söz konusu olamaz; zira Tanrı'yı ve Muhammed'i bu durumda kılmak, her ikisini de Musa'ya nazaran daha az akıllı saymak olur" şeklinde bir şeyler dersanız, bu takdirde Müslümanlık sınavından sıfır alırsınız.

Kur'ân'ı incelerken görüyoruz ki, o her şeyi bildiğini söyleyen, ve kendisini "âlim" olarak tanıtan Tanrı, bilinmesi gereken çoğu şeylerden habersizdir. Bunun nice örneklerinden biri Muhammed'in okur/yazar olup olmamasıyla ilgili. Gerçekten de Kur'ân'da Tanrı'nın Muhammed'e şöyle hitap ettiği yazılı:

"(Ey Muammed!) Yaratan Rabbinin adıyla oku! İnsanı bir alaktan yarattı. Oku... " (K. Alak sûresi, âyet 1)

Yâni Tanrı, Cebrail aracılığıyla Muhammed'e vahiy gönderirken, onun okuma bildiğini düşünerek: "Oku" diye emrediyor. Fakat Muhammed:

"Ben okuma bilmem" diye karşılık verir. Fakat buna rağmen Tanrı emrinde ısrar eder ve:

"Oku! Kalemle öğreten, insana bilmediğini bildiren Rabbin en büyük keremdir" (K. Alak sûresi, âyet 35) der. Muhammed, yine aynı şeyi söyler ve okuma bilmediğini tekrarlar. Tanrı yine ısrar eder, ve bu üçüncü kez Muhammed'den:

"Ben okumak bilmem"

Şeklinde karşılığı alınca, ısrarından vazgeçer. Anlar ki Muhammed, gerçekten okumasızdır. Bunun üzerine Tanrı, okuma işini üstlendiğini ve bu işi Cebrail aracılığıyla yapacağını anlatarak şöyle der:

"(Ey Muhammed!) Doğrusu o vahyolunanı senin kalbine yerleştirmek ve onu sana okutturmak Bize düşer. Biz onu Cebrail'e okuttuğumuz zaman, onun okumasını dinle. Sonra onu açıklamak bize düşer" (K. Kiyâmet sûresi, âyet 17-19)

Ve bu söylediğini pekiştirmek için şunu ekler:

"Ey Muhammed! Cebrâil Kur'ân'ı okurken, unutmamak için acele edip onunla beraber söyleme, yalnız dinle..." (K. Kiyâmet sûresi, âyet 16)

Ve sonra Tanrı, Muhammed'in okuma-yazma bilmez olduğunu herkese bildirmek üzere şöyle konuşur:

"...bunu okuyup-yazması olmayan Peygamber Muhammed'e uyanlara yazacağız..." (K. A'raf sûresi., âyet 156-157)

Ayrıca da Muhammed'e hitaben şöyle der:

"Ey Muhammed... Sen daha önce bir kitaptan okumuş ve elinle de onu yazmış değildin. Öyle olsaydı, bâtil söze uyanlar şüpheye düşerlerdi..." (K. Ankebût sûresi, âyet 49)

Görülüyor ki Tanrı, Muhammed'in okuma bildiğini sanarak ona vahiy'lerini gönderiyor ve "Oku" diye emrediyor; fakat okumasız olduğunu anlayınca okuma işini kendisi üstleniyor! Pek güzel ama, nerede kaldı Tanrı'nın "âlimliği", nerede kaldı Tanrı'nın her gizli ve bilinmeyen şeyleri bilirliği!

Bu yukardaki örnek, Kur'ân sûre'lerinin, İslâmcı'ların belirledikleri iniş sırasına göre açıklanmıştır. Eğer konuyu, Sûre'lerin Kur'ân'daki sırasına göre ele alacak olursak, bu kez Tanrı'yı güç durumda bırakan bir başka sonuçla karşılaşmış oluruz ki, o da şöyle:

Muhammed'in okumasız olduğunu belirleyen âyet'ler, Kur'ân'daki Sûre'lerin sırasına göre şu düzeyde:

A'raf sûresi, (7ci Sûre)

Ankebut sûresi (29.cu Sûre)

Kıyâmet sûresi (75ci Sûre)

Alak Sûresi (96.cı Sûre)

Kur'ân'ın 7. sûresi olan A'raf sûresi'nde Tanrı, Muhammed'in "ümme" (yâni okumasız) olduğunu bildirmekte:

"Yanlarındaki Tevrat ve İncil'de yazılı buldukları o ... ummî peygambere (Muhammed'e) uyanlar var ya..." (K. A'raf sûresi, âyet, 157)

"(Ey Muhammed!) de ki: ... 'öyle ise Allah'a ve ummî peygamber olan Resulüne (Muhammed'e)... iman edin' ..." (K. A'raf sûresi, âyet 158)

Görüldüğü gibi, Tanrı burada Muhammed'i okumasız bir kimse olarak tanıtmakta. Ayrıca da, onu okumasız bıraktığını anlatmak maksadıyla 29. sûre olan Ankebut sûresi'nde, şöyle konuşmakta:

"(Ey Muhammed!) Sen bundan önce ne bir yazı okur, ne de elinle onu yazardın. Öyle olsaydı bâtila uyanlar kuşku duyardı..." (K. Ankebut sûresi, âyet 48)

Yâni Tanrı Muhammed'i okumasız bırakmıştır, çünkü okuma/yazma bilir kılmış olsa, çevresindekiler yanlış kanıya kapılıp onun başka kitaplardan (örneğin Tevrat'tan, İncil'den) çalma yaparak Kurân'ı hazırladığını sanabilirlermiş!

Fakat Tanrı bunu söylemekle kalmaz bir de, 75. sûre olan Kıyâmet sûresi'nde, âyet'leri kendi ağzıyla Muhammed'e okuduğunu bildirmek üzere şöyle der:

"(Ey Muhammed!) ... şüphesiz (Kur'ân'ı senin kalbine yerleştirmek) ve onu okumak bize ait'tir..." (K. Kıyâmet sûresi, âyet 16-17)

Görülüyor ki Tanrı, Kur'ân'ın yukarda belirttiğimiz 7ci, 29cu ve 75ci sûre'lerinde Muhammed'i okumasız imiş gibi tanımlamakta. Böylece onu, başka kitapları okuyup bu kitaplara göre konuşmadığını anlatmağa çalışmakta. Ne var ki, Muhammed'in okumasız olduğunu söyleyen bu aynı Tanrı, bu söylediklerini unutmuşçasına, Kur'ân'ın 96cı süresi olan Alak sûresi'nde, Muhammed'e "Oku" diye emreder:

"(Ey Muhammed!) Yaratan Rabbinin adıyla oku! İnsanı bir alaktan yarattı. Oku... " (K. Alak sûresi, âyet 1)

Evet ama, hani ya Muhammed okuma bilmezdi! Okuma bilmeyen bir kimseye "Oku" diye emredilir mi! Görülüyor ki, hangi açıdan bakarsak bakalım (yâni konu ile ilgili âyet'leri ister Sûre'lerin iniş sırasına göre, ya da ister Kur'ândaki sırayı göz önünde tutarak okuyalım) Tanrı, Muhammed'in okuma bilir ya da bilmez oluşu konusunda, ya habersizdir ya da kurnazlık peşindedir. [Bu konuda daha geniş açıklama için "Kur'ân'ın Eleştirisi 2", ve "Toplumsal Geriliklerimizin Sorumluları: Din Adamları" adlı kitaplarıma bakınız].

İslâm kaynaklarının bildirmesine göre Tanrı bir çok hususlarda, insanlardan akıl alarak iş görmüştür, ki bu kişilerin başında Ömer b. Hattâb gelmekte. Guyâ bir çok âyet'leri onun isteğine uyarak indirmiştir. Ömer'in bizzat kendi söylemesine göre Tanrı, özellikle üç konuda kendisinin isteklerinin âyet şekline dönüştürmüştür. Bunlardan biri, Kâ'be'deki Makam-ı İbrahim denen yerin namazgâh ve duâ yeri olarak kabul edilmesidir. Bir diğeri kadınların örtünmesi konusundadır. Üçüncüsü de Muhammed'in karılarının kıskançlık göstermeleriyle ilgilidir. Bunları kısaca özetleyelim:

Bakara sûresi'nin 125. âyet'inde, kâ'be'deki İbrahim makamı ile ilgili şu var:

"Biz Beyt'i (Kâbe'yi) insanlara toplanma mahalli ve güvenli bir yer kıldık. Siz de İbrahim'in makamından bir namaz yeri edinin (orada namaz kılın)..." (K. Bakara sûresi, âyet 125)

Güyâ Ömer b. Hattab, ikide bir Muhammed'e gelip, Kâ'be'deki Makam-ı İbrahim denen yerin ibâdet yeri olması isteğinde bulunmuş, ve onun bu isteğini duyan Allah, bu isteğe uyarak Kur'ân'ın Bakara sûresi'nin yukardaki 125. âyet'ini indirmiş imiş!

Kur'ân'ın Ahzâb sûresi'nde, kadınların örtünmeleriyle ilgili olarak şöyle bir âyet var ki "Hicab âyet'i" diye de bilinir:

"Ey Peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve müminlerin kadınlarına (bir ihtiyaç için dışarı çıktıkları zaman) dış örtülerini üstlerine almalarını şöyle. Onların tanınmaması ve incinmemesi için en elverişli olan budur..." (K. Ahzâb Sûresi, âyet, 59; ayrıca 33cü âyet'e bakınız)

İslâm kaynaklarının bildirmesine göre Tanrı bu âyet'i Ömer b. Hattâb'ın uyarısı ve isteği üzerine

indirmiştir. Güyâ Ömer, son derece kıskanç olduğu için, kadınların tanınmayacak şekilde örtünmeksizin evden çıkmalarını istemezmiş. Bu nedenle bir gün Muhammed'e:

"Yâ Resûlâ'llâh, emretsen de (eşlerin) hicab içine girseler. Çünkü senin yanına iyi-kötü insanlar girip çıkıyor" şeklinde bir şeyler söylemiş. Bunu duyan Tanrı, hemen yukarıdaki Hicâb âyet'ini indirivermiş. Söylendiğine göre Hicâb âyet'i, Hicret'in 5ci yılında inmiştir (kimine göre 3cü ya da 4cü yılında), ki Muhammed'in "Peygamber" olarak kendini tanıtmaya başlamasından 15 yıl sonraya isabet etmekte. Yâni Tanrı, 15 yıl boyunca kadınların örtünerek sokağa çıkmaları konusunda hiç bir şey düşünemiyor, ve bu işi Ömer'in hatırlatması üzerine yapıyor! [Bu hususlar için bkz. Diyânet yayınları: Sahih-i Buharî Muhtasarı... , cilt 2, sh. 346 ve d.; Hadis no.261; ayrıca bk. Cilt 11 sh. 48, 398].

Kur'ân'ın Tahrîm sûresi'nde, Muhammed'e karşı kıskançlık göstermek üzere anlaşılan eşlerin Tanrı tarafından uyarılmalarıyla ilgili şöyle bir âyet var:

"Eğer O (Muhammed) sizi boşarsa Rabbi ona, sizden daha iyi... sebatla itaat eden, tevbe eden ... dul ve bâkire eşler verebilir" (K. 66 Tahrîm sûresi, âyet 5)

Kaynakların bildirmesine göre Tanrı, bu âyeti de, Ömer b. Hattab'ın uyarısı üzerine düşünmüş ve indirmiştir. Olay şu:

Muhammed, her sabah namazını kıldırdıktan sonra, sırayla eşlerinin odalarına gider, onlarla cinsî münasebette bulunurmuş. Günlerden bir gün Hafsa'nın (ki Ömer b. Hattab'ın kızı'dır) yanına geldiğinde, Hafsa ona bal şerbeti içirmiş, bu yüzden Muhammed onun odasında biraz fazlaca kalmağa başlar. Bu iş bir kaç gün böyle devam edince Ayşe kıskançlığa kapılıp işkillenir, ve Hadira adındaki cariyesine: "Resûlu'llâh Hafsa'nın odasına girdiği vakit sen de git. Bak ne yapıyor! bana haber ver" der. Cariye Hadira, ertesi gün olan bitenleri görüp Ayşe'ye haber verir; bunun üzerine Ayşe, Muhammed'in diğer eşleriyle birlikte Muhammed'e bir oyun oynamak ister. Ve onlara şöyle der: "Resûlu'llâh yanınıza geldiği zaman kendisine: -'Sende magâfir kokusu duyuyorum' - deyiniz" der.

"Magafir" denen şey, Urfüt denilen Arabistan meselerinin bal gibi tatlı fakat kokusu hoş olmayan bir cins zamlı imiş. Muhammed ise, üzerinde fena bir koku bulunmasından hoşlanmazmış. Ve işte, eşlerinin yanına girdiğinde, onların:

"Sende magâfir kokusu duyuyorum" demelerinden rahatsız olmuş. Ve hele Ayşe'nin odasında ve onunla cinsî münasebette bulunurken ondan:

"Yâ Reûlu'llâh, senden magafir kokusu duyuyorum. Yoksa yedin mi!" sözlerini duyunca:

"Hayır, Hafsa bana bal şerbeti içirdi" diyerek cevap verir. Ayşe bunu duyunca:

"Demek, o balın arıları Urfüt otlamış" diye karşılık verir. Muhammed de ona, artık bir daha bal şerbeti içmeyeceğine dâir yemin eder:

"Vallâhi bir daha ağzıma koymam" der. Ne var ki Tanrı buna râzı olmaz. Yâni Muhammed'in, sırf Ayşe'yi ve diğer eşlerini hoşnud etmek için bal şerbeti içmekten vazgeçmesini istemez; ve hemen şu

âyet'i indirir:

"Ey Peygamber! Eşlerinin rızasını gözeterek Allah'ın sana helâl kıldığı şeyi niçin kendine haram ediyorsun...." (K. 66 Tahrîm sûresi, âyet 1)

Fakat bu arada Ömer b. Hattâb, olan bitenleri öğrenince fena halde öfkelenir ve Muhammed'in eşlerine, yaptıkları için kötü bir şey olduğunu hatırlatır ve şöyle der:

"Ne bilirsiniz! Eğer (o) sizi tatlik edecek (boşayacak) olursa, Rabbi belki size bedel ona sizden daha hayırlı evzâc (eşler) verir".

Anlaşılan o ki Tanrı bütün bu olan bitenleri izlemiş ve Ömer'in söylediklerini çok uygun ve yerinde bulmuştur. Nitekim, Ömer'in söylediklerini hemen vahy şekline dönüştürür ve Tahrîm sûresi'nin 5ci âyet'ini indirir ki, biraz önce belirttiğimiz gibi şöyledir:

"Eğer O (Muhammed) sizi boşarsa Rabbi ona, sizden daha iyi... sebatla itaat eden, tevbe eden ... dul ve bâkire eşler verebilir" (K. 66 Tahrîm sûresi, âyet 5)

[Bütün bu hususlar için benim "Şeriât ve Kadın", "Kur'ân'ın Eleştirisi" adlı kitaplarıma bakınız. Ayrıca bkz. Sahih-i Buharî Muhtasarı... , cilt 2, sh. 346 ve d.; Hadis no.261]

Yine İslâm kaynaklarından öğrenmekteyiz ki Tanrı, sadece yukardaki hususlarda değil fakat daha bir çok konulardan Ömer b. Hattâb' ın fikrinden yararlanmış olarak iş görmüştür. Örneğin Tirmizî gibi kaynaklar, Kur'ân'daki pek çok âyetlerin Ömer'in uyarısına uygun olarak indiğini söylerler, ve İbn-i Ömer'in şu sözlerini anımsatırlar:

"Hiçbir mes'ele tehattüs etmemiştir ki, nâs bir türlü, Ömer de bir türlü re'ye bulunmuş olsunlar da Kur'ân, Ömer'in dediğine uygun olarak nâzil olmuş olmasın" [Bkz. Diyânet Yayınları, Sahih-i Buharî Muhtasarı... , cilt 2, sh. 349]

[Bu sözlerin Türkçesi Şöyle: "Halk ile Ömer'in görüş ayrılığına düştükleri hiçbir sorun yoktur ki Kur'ân'a, Ömer'in görüşüne ve dediğine uygun âyet'ler şeklinde girmemiş olsun"]

Fakat hemen ekleyelim ki Muhammed'in Tanrı'sı, sadece Ömer'in isteklerine ve aklına uyararak değil fakat başkalarından da esinlenerek iş görmüştür. Yer darlığı nedeniyle bunları burada değil fakat "Muhammed'in Tanrı Anlayışı" adlı kitabımda ele alacağım. Fakat burada kısaca belirtmek isterim ki, Tanrı sözleri olarak tanıtılan kitap, akıl ve mantık dışılıklardan gayri, önemli sayılmak gereken bir çok yanlışları da içermektedir. Örneğin İsa'nın anası Meryem ile, Musa ve Harun'un kızkardeşleri olan Meryem birbirleriyle karıştırılmış ve sanki aynı kişi imiş gibi tanıtılmıştır; oysa bu iki Meryem'in 1700 yıl ara ile yaşadıkları kabul edilir. Yine bunun gibi Acem hükümdarlarından Ahasveros 'un veziri olan Haman, Mısır Firavun'larından birinin veziri olarak tanıtılmıştır. Öte yandan Ay, güneşin uydusu ve dolayısıyla güneşe nazaran ikinci derecede bir değeri olduğu halde, Kur'ân'da "Münir" (yâni "Nurlandırıcı") yâni güneşe üstün gösterilmiştir. Bunlara benzer diğer yanlışlar konusunda benim "Kur'ân'ın Eleştirisi 3" adlı kitabıma bakınız.

Soru 27 -

"İslâm dini'nin Tanrı katında tek gerçek din olduğunu, İslâm'dan gayri geçerli din olmadığını, Yahudiliğin ya da Hristiyanlığın 'saptırılmış' ('tahrif' edilmiş) dinler olduğunu öngören buyrukları hoşgörü anlayışıyla bağdaştırır mısınız?"

Eğer bu soruya "Hayır! Böyle bir iddiâyı hoşgörü ilkeleriyle bağdaştıramam" derseniz, İslâm'a ters düşmüş olur ve dolayısıyla Müslümanlık sınavından kötü not alırsınız. Çünkü Muhammed'in söylemesine göre İslâm dini, Tanrı'nın yarattığı tek din'dir, ve Tanrı bu dini, kendi katında gerçek ve geçerli olmak üzere yarattığını bildirmek üzere:

"Bugün size dininizi bütünledim.. din olarak sizin için İslâmiyet'i beğendim" (K. Mâide sûresi, âyet 3; ayrıca bkz. Nûr sûresi, âyet 55) demiş ve şunu eklemiştir:

"Kuşkusuz Tanrı katında 'din' sadece İslâm'dır" (K. Al-i İmrân sûresi, âyet 19-20)

Daha başka bir deyimle İslâm dini, Tanrı'nın benimsediği tek gerçek din'dir. Diğer dinlerden hiç biri gerçek din değildir, ve hiç birinin Tanrı katında yeri yoktur. Bundan dolayıdır ki Tanrı guyâ bütün insanların dünyaya müslüman olarak geldiklerini anlatmak üzere Muhammed'e şunu ilhâm etmiştir:

"Her doğan çocuk muhakkak İslâm fitratı üzerine doğar: sonra anasıyla babası onu Yahudi ya da Nasrânî (Hristiyan) ya da Mecûsî yaparlar... Allah'ın yarattığı bu İslâm ve tevhid seçiyesini (Tanrı birliği fikrini) şirk ile (Tanrı'ya eş koşmakla) değiştirmek uygun değildir. Bu İslâm ve tevhid dini, en doğru bir din'dir"

Güyâ Tanrı, İslâm'dan gayri gerçek din olmadığını anlatmak üzere:

"Tanrı katında din, kuşkusuz, yalnızca İslâm'dır...." [K. Al-i İmrân, âyet 19] derken, İslâm'ı koruması altına aldığını da anımsatmıştır. Güyâ Tanrı katında doğruluk kılavuzu olan tek din İslâm'dır, ve Tanrı bu dini, bütün dinlere üstün olmak üzere göndermiş ve şöyle demiştir:

"Bütün dinlerden üstün kılmak üzere Peygamberini Kur'ân ve hak din (İslâm dini) ile gönderen O'dur (Tanrı'dır)" (Fetih sûresi, âyet 28)

"Tanrı O'dur ki, Peygamberi'ni doğruluk kılavuzu ve hak din olarak gönderdi: 'dinlerin tümüne üstün kılsın' diye..." (Tevbe sûresi, âyet 9; ayrıca bkz. En'âm sûresi 161; Yunus sûresi 105).

Ve yine Muhammed'in söylemesine göre Tanrı, yeryüzünde tek din olarak İslâm kalana kadar kâfirlerle savaşmak gerektiğini bildirmiş, şöyle demiştir:

"Ve savaşın onlarla! Ayrılık-kargaşa (fitne) ortadan kalkana ve din tümüyle yalnızca Tanrı'nın dini olarak kalana (yâni İslâm'dan başkası kalmayana) dek..." (Bkz. Enfâl sûresi , âyet 39; ayrıca bkz. Bakara 193).

Yine Muhammed'in söylemesine göre Yahudi'lik ve Hristiyan'lık, İslâm'ın "saptırılmış" ("tahrif"

edilmiş) şeklİdir. Güyâ Tanrı Yahudi'lere ve Hıristiyan'lara, İslâm dinini vermek üzere Müslüman peygamberler göndermiştir. Güyâ İbrahim, ilk olarak Müslümanlıkla emrolunmuş olan peygamberdir. Güyâ İbrahim'den bu yana bütün peygamberler (Musa, Davud, Süleyman, vb... ve İsa) hep Müslüman olarak gönderilmişlerdir. Güyâ Tanrı onlara, İslâmî kuralları içeren Kitap'lar (Tevrat ve İncil) vermiştir. Güya Yahudi'ler ve Hıristiyan'lar, kendilerine gönderilen peygamberleri alaya almışlar ve kendilerine indirilen kitap'ları değiştirmişler, bu nedenle kâfir olmuşlardır [Bu konuda benim "İslâm'a Göre Diğer Dinler", ve "Kur'an'daki kitaplılar" adlı kitaplarıma bakınız].

Ve yine Muhammed'in söylemesine göre, bundan dolayıdır İslâm'dan başka bir din aramak doğru değildir, sapıklıktır, ve her kim başka bir dine yönelirse kaybedenlerden olacak, Cehennemi boylayacaktır.

"... İslâm'dan başka dinlere rağbet edenler tam bir ziyan içindedirler..." (Al-i İmrân 85)

Görülüyor ki bu konuda Müslümanlık sınavını kazanabilmek için, İslâm'dan gayri gerçek bir din olmadığına, ve başka bir dine yönelenlerin kâfir sayılacaklarına inanmanız gerekmektedir.

Soru 28 -

"İslâm'dan gayri din ve inançta olanları (örneğin Yahudileri ve Hristiyanları) aşağılayan, hâkir gören, cehennemlik bilen şeriât buyruklarını hoşgörü anlayışıyla bağdaştırabilir misiniz?"

T.C. Devleti'nin Diyânet İşleri Başkanı Mehmet Nuri Yılmaz Efendi'ye soruyorlar: "Edison gibi insanlığa büyük hizmetler etmiş kişilerin ahiretteki durumu ne olacaktır?"

Böyle bir soru size sorulmuş olsa ne derdiniz? Söylemeye gerek yok ki, çağdaş zihniyete yönelik ve bu sayede insanları din, inanç vs... gibi ayrılıklara bakmadan, sadece "insan" varlığı niteliğiyle değerlendirebilecek seviyeye erişmiş bir kimse olarak, muhtemelen şu tür bir karşılık verirdiniz:

"İnsanlığa hizmette bulunan (hattâ bulunmasa bile ahlâkılık, dürüstlük, insanseverlik ve yardımseverlik örneği) her insanın gideceği yer cennet olmalıdır (eğer cennet diye bir yer var ise!)"

Evet böyle derdiniz, çünkü "Yüce" olduğunu kabul ettiğiniz bir Tanrı'nın, kendi yarattığı insanları, amel'lerinin (eylem'lerinin) imana dayalı olmasına göre değil, fakat erdemlilik ve insanlığa yararlılık kıstasına göre değerlendirmesinin doğal olduğunu düşünürdünüz. Ve yine düşünürdünüz ki, insanlığa hizmette bulunmuş, ve erdemlilik (fazilet) örneği kimseleri, İslâm'dan gayri bir inanca bağlıdırlar diye cehennemlik saymak demek, "Tanrı" fikrini zedelemek olur, ve bu da ancak "imancı'lığı", akılcılığın üstünde görenlerin harcıdır; oysa çağdaş uygarlık, herkesin bildiği gibi, akılcılığın üstünlüğü sayesinde elde edilebilmiştir ve akılcı düşünceye sahip bir insan, din ve inanç farkına göre insanları değerler terazisine vurmaz.

Şimdi geliniz birlikte, Diyânet İşleri Başkanı'nın, Hristiyan asıllı Edison'un öbür dünyadaki durumu konusundaki soruya verdiği cevabı okuyalım:

"Bu grup mucit kişiler hizmetlerinin karşılığını dünyada itibar, şöhret ve imkânlar görerek zaten alıyorlar. Ahiret yurdunda ebedi mutluluk ise müminler için vadedilmiştir. Ancak bütün kabiliyetlerine rağmen, gerçek dine ve tevhid inancına erişemeyen mucit ve zeki kişilerin durumu üzüntü vericidir... " (Bkz. "Hürriyet Gazetesi"nin 10 Mayıs 1998 tarihli nüshasının 9. sayfasında yer alan "İslamiyet diyor ki..." başlıklı söyleşi).

Evet bu sözler, hoşgörü'den, insanîlik'ten, erdemlilik'ten (fazilet'ten) vs... söz eden, ve halkımızı din verileriyle eğitmekle övünen bir kimsenin ağzından çıkmakta. Görülüyor ki Diyânet Başkanı, Edison'un insanlığa büyük hizmette bulunduğunu kabul etmekle beraber, Müslüman olmayarak öldüğü için onun "ahiret yurdu'na" alınmadığını (yâni cehenneme atıldığını), bildirmekte, ve İslâm'a erişemeyen "mucid ve zeki" kişilerin durumlarının (cennet'e giremeyecekleri için) "üzüntü verici" bulunduğunu eklemekte. Hemen ekleyelim ki bu gerici zihniyet sadece ona değil, tüm İslâmcılara özgü bir şeydir.

Ne var ki, bu sözleri cami imamlarından biri söylemiş olsa, belki göz ardı etmek mümkündür diye düşünebilirsiniz. Fakat konuşan kişi, laik T. C. Devleti'nin, Anayasal kuruluşlarından birinin başkanı; tutum ve davranışlarıyla ve konuşmalarıyla, bir bakıma devleti sorumluluk altına sokabilecek bir

kimse.

Hemen belirteyim ki, Diyânet Başkanı'nın, yukarda, "gerçek din" deyimiyle anlatmak istediği şey "müslümanlık"tır; "mümin'ler" deyimiyle anlatmak istediği şey de "müslümanlar"dır. Çünkü başında bulunduğu kuruluş, halkımıza islâmî buyrukları belletir. Biraz önce değindiğimiz gibi, bu buyruklar arasında: "...İslâm'dan gayri bir dine yönelenler sapıktırlar" şeklindeki hükümlerden tutunuz da, Yahudi ve Hristiyan dinleri'nin "gerçek din" sayılmadığına, çünkü Yahudi'lerin ve Hristiyan'ların, daha önce kendilerine verilmiş olan kitap'ları (Tevrat'ı ve İncil'i) tahrif ettiklerine, kendilerine gönderilen peygamberleri alaya aldıklarına, ya da bir kısmını öldürmeye teşebbüs edip, bir kısmını da (örneğin Uzayr'i ya da İsa'yı) Tanrı'nın oğlu olarak kabul etmekle "kâfir"ligi seçtiklerine, Muhammed'i ve Kur'ân'ı inkâr etmekle cehennem ateşini tercih ettiklerine, ve kurtuluşa çıkabilmelerinin ancak İslâm'a girmekle mümkün olduğuna, bunu yapmadıkları takdirde "cizye", (yâni "kafa parası") vermelerine kadar onlara savaş açmak gerektiğine, "cizye" denen şeyin "müslümanlığı kabul etmemelerinin cezası" anlamına geldiğine, ve onları dost edinmenin "kâfirlik" sayılacağına dâir, ve bu doğrultuda daha nice hükümler vardır. Böyle olduğu içindir ki, başta Diyânet Başkanı olmak üzere tüm molla'larımız, şimdi kendilerinin de yararlandıkları uygarlığı yaratan (ve sadece bilimsel bakımdan değil fakat ahlâkiyat bakımından da emsalsiz ve rakipsiz) nice bilgin ve düşünürleri, sırf "Müslüman" değil'lerdir diye, cehennemlik bilirler, ve insanlarımızı da farklı din ve inançtakilere karşı "Cihad" duygularıyla yetiştirirler.

Ve işte bu hamurla yoğrulmuş yurttaşlarımızın pek çoğunun bilinçaltında yatan şey "kâfir'lere" karşı bitmeyen bir düşmanlıktır ve bu düşmanlık, İslâmcı'ların çabalarıyla her gün biraz daha bu ülkeyi çağ dışılıklara itmektedir. Bundan dolayıdır ki insanlarımız, ekmek parası kazanmak ve biraz daha rahat yaşamak üzere gittikleri Batı ülkelerinde, o ülkelerin gelenek, zihniyet ve kültürlerine varıncaya kadar ne varsa, her şeylerine karşı yabancılıktan ve düşmanlıktan kurtulamazlar. "Kâfir"lere karşı böylesine sınırsız düşmanlık duygularıyla oluşturulmakta bulunan bir toplumun, Avrupa Birliği'ne girmesi nasıl mümkün olur, bilinmez! Fakat şu muhakkak ki halkımızı akılcı eğitimle yoğurup insanlar arası sevgi ve hoşgörü anlayışına ulaştırmadıkça, devamlı şekilde ve sınırsız bir süratle gelişmekte olan uygarlığa ayak uydurmamız mümkün olamayacaktır.

Tekrarlamak pahasına da olsa şu hususları anımsatmam yararlı olacaktır:

İslâm şeriâtı, Müslüman olmayanları hâkir gören, küçülten, cehennemlik bilen buyruklarla doludur. "Kur'ân'ın Eleştirisi" (üç cilt), "İslâm'a Göre Diğer Din'ler" ve "Kur'ân'daki Kitaplı'lar" adlı kitablarımda bunları sergilemeye çalıştım. Özet olarak bâzılarını belirtmek isterim:

Nisâ sûresi'nde, Kur'ân'a inanmayanların, kâfirlerin, Cehennemi boylayacaklarına dâir şu var:

"Ayetlerimize inanmayanları Cehennem ateşine atacağız. Orada derilerinin her yanıp döküldüğünde, başka derilerle değiştireceğiz. Azabı (işkenceyi) daha iyi tatsınlar diye..." (K. Nisâ sûresi, âyet 56)

Hicr sûresi'nde, Cehennem'in yedi kapısı olduğu ve her bir kapının kâfirlerden belli bir kesime âid bulunduğu yazılı:

"Ve kuşkusuz cehennem, onların hepsinin toplanacağı bir yerdir. O cehennemin yedi kapısı vardır. Her bir kapının onlardan bir kesime düşen bir bölümü bulunur" (K. Hicr sûresi, âyet 43-44)

Ayet'i yorumlayanlara göre bu bölümlerden birincisine "inanırların günahkârları" alınacaktır. İkinci bölüme Hıristiyan'lar, üçüncü bölüme Yahudi'ler, dördüncü bölüme Sabiiler, Beşinci bölüme Mecûsî'ler (ateşe tapanlar), altıncı bölüme puta tapanlar, yedinci bölüme de münafıklar gireceklerdir [Bu konuda Turan Dursun'un "Kur'ân Ansiklopedisi", (Cilt 4 sh. 49 ve d...) adlı kitabına bakınız]

Al-i İmran sûresi'nde Yahudilerle Hıristiyan'ların alınlarına zillet damgası vurulduğu, ve Müslüman olmaları halinde bu zillet'ten kurtulabilecekleri yazılı:

"Onlar (Yahudiler ve Hıristiyanlar) nerede bulunurlarsa bulunsunlar, alınlarına vurulan zillet damgasından kurtulacakları yoktur. Meğerki Allah'ın dinine ve Müslümanların yoluna girmiş olsunlar" (Al-i İmrân sûresi, âyet 112).

Yine Kur'ân'da, Yahudi'lere daha önce İbrahim, Musa, Davud, vb..., ve Hıristiyan'lara İsa gibi, müslümanlıkla emrolunmuş peygamberler gönderildiği, onlar aracılığıyla Kitap'lar (Tevat, İncil) indirildiği, bu kitaplarla kendilerine İslâmî buyruklar bildirildiği, fakat onların Tanrı âyet'lerini inkâr ettikleri, peygamberleri yalanladıkları, ayrılıklara düştükleri ve eğer İslâm olacak olurlarsa doğru yolu bulmuş olacakları anlatılmakta (Örneğin Bkz. Al-i İmrân sûresi, âyet 19-20; 65-78; Bakara 131-2, vb...)

Yine Kur'ân'da Yahudilerin ve Hıristiyanların yalana kulak verdikleri, durmadan haram yedikleri, kendilerine bildirilen Tanrı buyruklarına uymadıkları Muhammed'e baş eğmeyerek Tanrı'ya karşı geldikleri yazılı (Örneğin, bkz. Maide sûresi, âyet, 44-47)

Yine Muhammed'in söylemesine göre:

Yahudiler ve Hıristiyanlar, Tanrı'nın indirdiği din birliğini bozmuşlar, bu nedenle cehennemlik olmuşlardır; kurtuluşa çıkabilmek için Muhammed'i "Peygamber" bilip Kur'ân'a uymaları gerekir (Bkz. Enbiya 92-93, 107; En'âm 159; Mü'minün 53)

Ve güyâ Kıyâmet günü Allah, her müslüman'a bir Yahudi'yi ya da bir Hıristiyan'ı Cehennem fidyesi olarak verecektir;

Ve güyâ Yahudiler Havra'da, ve Hıristiyanlar Kilise'de Allah'a eş tutarak ibadet ettikleri için Tanrı'nın azabına uğramışlardır (örneğin bkz. Çin sûresi, âyet 18)

Ve güyâ Tanrı, Cehennem'deki "Muhafız Melekler" sayısını 19 olarak saptamıştır ki Yahudiler ve Hıristiyanlar Kur'ân'ın Tanrı sözleri olduğuna inansınlar diye (K. Müddessir sûresi, âyet 30-31)

Ve güyâ Tanrı yasaklarına baş eğmeyen Yahudileri Tanrı "maymun" şekline dönüştürmüştür (Bkz. Bakara 65-66; A'raf 16, 166)

Ve güyâ Tanrı, Yahudileri lânetlemek üzere:

"Bunlar (Yahudiler) Allah'ın lânetlediği kimselerdir. Allah'ın rahmetinden uzaklaştırdığı (lânetli) kimseye gerçek bir yardımcı bulamazsın..." (K. Nisâ sûresi, âyet 51-52; ayrıca bkz. âyet 46) demiştir!

Ve güyâ Yahudiler, "Allah'ın eli bağlıdır" diyerek fitne çıkarmışlar ve bu nedenle Tanrı'nın

lânetlemesine uğramışlardır (K. Maide sûresi, âyet 64)

Ve güyâ Yahudiler, kendilerine verilen Kitab'ı değişikliğe sokmak sûretiyle sapıklığı seçmişler ve can yakıcı azabı, kendi eylemleriyle satın almışlardır (Bakara 174-176; Al-i İmrân 23-26; A'raf 175-177)

Ve güyâ Yahudiler, kendilerine gönderilen peygamberleri yalanlayıp öldürmüşler, Muhammed'i de öldürmek istemişler, bu nedenle Tanrı onları lanetlemiştir (Bakara 83,87, 90,92; Al-i İmrân 112)

Ve güyâ Yahudiler Allah'ın gazabına ve hışmına uğradıkları için, miskinliğe mahkum kılınmışlardır; İslâm olmadıkları süre boyunca kendilerine vurulan zillet damgasından kurtulamayacaklardır (Al-i İmrân 112);

Ve güyâ Yahudiler Müslümanları yoldan çıkarmak isteyen kimselerdir ve sapıklığı seçmişlerdir. (Nisâ 44-45)

Ve güyâ Hıristiyanlar, yeni doğan çocukları vaftiz etmekle kâfirliği seçmişlerdir. (Bakara sûresi, 138)

Eğer bu yukarıdaki (ve benzerî) buyruklara inanıyor iseniz, iyi bir Müslüman olduğunuzu kanıtlamış olursunuz. Yok eğer: "Hayır bu tür hükümlerin hoşgörüsü ile ilgisi yoktur, bunlar Müslüman olmayanları (özellikle Yahudileri ve Hıristiyanları) aşağılamak için uydurulmuş şeylerdir", dersiniz, kendinizi Müslümanlıktan uzak kılmış, ve dolayısıyla sınavda sıfır almış olursunuz!

Soru 29 -

"Müslüman kişi olarak, din ve inanç farkı gözetmeden, tüm insanlar arası kardeşliğe ve sevgiye inanıyor musunuz?"

Eğer bu soruya: "Evet inanırım" şeklinde yanıt verecek olursanız, yine kâfirlerden sayılıp, Müslümanlık sınavından kötü not almış olacaksınız. Çünkü İslâm'da tüm insanlar arası kardeşliği ve sevgiyi öngören hiç bir buyruk yoktur. Aksine insan'ın insana sevgisini yok eden buyruklar vardır. Şu bakımdan ki, bir kere İslâm, sadece Müslümanlar arası kardeşliğe, ve Müslümanlar arası sevgiye yer verir. Müslüman olmayanları "kâfir" olarak hor görür, onlara, hem bu dünya'da, ve hem de gelecek dünya'da azâb hazırlar. Biraz yukarda belirttiğimiz gibi, bu dünya yaşamı boyunca onlara, genelde ölüm azâbını layık bulur. Bununla beraber bu uygulama, onların "Müşrik" ya da "Kitap verilmiş" olmalarına göre biraz farklıdır. Müşrik'ler, Tanrı'ya eş koşanlardır (Putâ tapanlardır), ki her nerede bulunurlarsa mutlaka öldürülmeleri gerekir (Örneğin bkz. Tevbe sûresi, âyet 5). "Kendilerine Kitap verilmiş" olanlar ise (ki bunların Yahudi'ler, Hıristiyan'lar ve Sabii'ler olduğu bildiriliyor Kur'ân'da), ya İslâm'ı kabul etmek ya da, eğer kabul etmeyecek olurlarsa, "Cizye" (kafa parası) vermek zorunluluğundadırlar. Bunu da yapmayacak olurlarsa, üstlerine saldırılması ve öldürülmesi gereken kimselerdir (Bkz. Tevbe sûresi, âyet 29).

Muhammed'in Tanrısı, "Müşrik'ler" ve "Kitaplılar" dışında, bir de "Münafık'lar" diye bir ayrım yapar ki, bunlar İslâm'ı içtenlikle değil, fakat sadece dış görünüşleriyle benimsemiş olanlardır [Bu konuda benim "İslâm'a Göre Diğer Din'ler" adlı kitabıma bakınız].

Muhammed'in söylemesine göre "insanlar arası kardeşlik" sadece müslümanlar arasında var olabilir. Örneğin Kur'ân'da:

"... Mü'min'ler ancak kardeşirler..." (K. Hucurat sûresi, âyet 10) diye yazılıdır. Ve güyâ Tanrı Muhammed'e:

"...Mü'minler için (şefkat) kanadını indir" (K. Hicr sûresi, âyet 88) diye buyurmuştur. Bu doğrultuda olmak üzere Muhammed, Müslüman kişilerin birbirlerine karşı, bir binanın taşları gibi, destek olmalarını istemiş, şöyle demiştir:

"Mü'min, mü'min için parçaları birbirini destekleyen bir bina gibidir" demiş, ve bu söylediklerini biraz daha açıklığa kavuşturmak üzere parmaklarını birbirine geçirerek kenetlemiştir [Bkz. İmam Nevevî, age. Cilt 1, sh. 255]. Müslümanların birbirlerini hor görmemelerini birbirlerine karşı kötülük beslememelerini, birbirlerini incitmemelerini, birbirlerinin canına ve malına ve ırzına göz koymamalarını bildirmek üzere de buyruklar bırakmıştır ki, bir iki örnek şöyle:

"Müslüman (kişinin) Müslüman kardeşini hakir görmesi kişiye şer olarak kâfidir"

"Her Müslümanın (canı, malı, ırzı) diğer Müslümana haramdır..." [Bkz. Müslim'in ve Buharî'nin Ebû Hüreyre'den rivâyetleri olan bu Hadîs'ler için bkz. İmam Nevevî, age, Cilt 3, sh. 207, ve 210)

Muhammed, sadece can, mal ya da ırz bakımından değil, fakat Müslümanların birbirleriyle dargınlaşmamaları, birbirlerine arka çevirmemelerini, karşılıklı kin tutmamalarını, hasetleşmemelerini, ve dargın iseler bu dargınlığı üç günden fazla uzatmamalarını emretmiştir. Örneğin bir Müslümanın diğer bir Müslümana "Kâfir" ya da "Allah'ın düşmanı" demesini günah saymıştır; buna karşılık Müslüman olmayanlara "kâfir" ya da "Allah'ın düşmanı" denmesini uygun bulmuştur.

"Kim bir kimseyi 'kâfir' diye çağırırsa veya 'Allah düşmanı' derse, (ve) bu şahıs dediği gibi değilse, sözü kendi aleyhine döner";

"Bir kimse (Müslüman) kardeşine -'Ey kâfir-' derse, bu sözle ikisinden biri, küfre döner. Eğer dediği gibi ise doğrudur. Ancak doğru değilse, o söz kendi aleyhine döner" [Bu gibi hadîs'ler Buharî'nin "Kitab'ül-Edeb", ve Müslim'in "Kitab'ül-İmân" adlı yapıtlarında bulunmakta]

Müslümanların birbirleriyle küsüşmemelerini ve küsüşenleri barıştırmalarını anlatmak üzere, Hucurat sûresi'nin yukarda değindiğimiz 10.cu âyet'ine şunu eklemiştir:

"Mü'minler ancak kardeşirler. O halde iki kardeşinizin arasını (bulup) barıştırınız" (K. Hucurat 10)

Müslüman kişiler arasındaki dargınlıkların üç günden fazla sürmemesi için ayrıca hüküm getirmiştir ki bunlardan bir kaçı şöyle:

"Hiçbir Müslümana, kardeşini üç günden fazla terk etmesi helâl olmaz. Kim üç günden fazla dargın olarak ölürse cehenneme gider"

"(Müslüman) kardeşiyle bir sene dargın duran kimse, sanki kanını dökmüş gibidir" [Buharî, Müslim, Ebû Dâvud, Ahmed b. Hanbel gibi kaynaklardan gelme bu gibi hadîs'ler için bkz. İmam Nevevî, age, Cilt 3, sh. 323 ve d.)

Görülüyor ki Muhammed, kişiler arası iyi ilişkileri sadece Müslümanlar arası ilişkiler bakımından öngörmüştür. Buna karşılık Müslümanları, Müslüman olmayanlara karşı düşman, sert ve saldırgan kılmak için ne mümkünse her şeyi düşünmüştür.

Soru 30 -

"Müslüman olmayanlarla (örneğin Yahudilerle, ya da Hristiyanlarla, vb...) dost'luk ve arkadaşlık kurmamayı, onlarla karşılaştıkça selam vermemeyi, ve onları yolun kenarına zorlamayı emreden hükümleri "insanlar arası kardeşlik ve sevgi" ilkeleriyle bağdaştırabilir misiniz?"

Eğer kendinize dost ve arkadaş edinirken, kişinin dinsel inançlarına değil fakat insanîliğine, akılcılığına, ve fikişel ve ahlaksal anlayışına önem veriyor iseniz bu soruya elbette ki: "Hayır bağdaştıramam!" diye yanıt vereceksinizdir. Çünkü uygar ve aydın bir kimse olarak siz, insanlar arası ilişkilerde din ve inanç farkına bakmazsınız; sizin için önemli olan şey, karşınızdakinin insanîliğidir, akılcılığıdır, ahlakılığıdır. Ama ne var ki, yukarıdaki soruya "Hayır bağdaştıramam!" diye yanıt verdiğiniz takdirde Müslümanlık sınavından yine sınıfta kalmış olacaksınız, çünkü Muhammed, Müslümanların, Müslüman olmayanları dost edinmemeleri, ve onları hakir görmeleri için her şeyi düşünmüştür. Bu maksatla Kur'ân'a koyduğu âyet'lerden biri şöyle:

"Ey Müslümanlar, Yahudileri ve Hristiyanları dost olarak benimsemeyin; onlar birbirlerinin dostudur. Sizden kim onlarla dost olursa, o da onlardandır" (K. Mâide sûresi, âyet 51; ayıca bkz. Al-i İmrân sûresi, âyet28; Nisâ sûresi âyet 144).

Dikkat edileceği gibi, Yahudilerle ve Hristiyanlarla dost olan Müslümanlar, "onlardan" sayılmakta, yâni "kâfir" olarak damgalanmaktalar! Bununla beraber Muhammed, bazı hallerde (daha doğrusu kâfirlerle zarar gelebilecek hallerde), Müslümanlara, onlarla dost imiş gibi görünmeyi, yâni iki yüzlü davranmayı salık vermiştir. Bu maksatla Kur'ân'a koyduğu âyet şöyle:

"Mü'minler, mü'minleri bırakıp da kâfirleri dost edinmesin. Kim bunu yaparsa artık onun Allah nezdinde hiçbir değeri yoktur. Ancak kâfirlerden gelebilecek bir tehlikeden sakınmanız başkadır. ..." (K. Al-i İmrân sûresi, âyet 28)

Müslümanların, kâfirlerle olan günlük ilişkileri konusunda Muhammed'in buyruğu şudur ki Müslüman kişiler, Yahudi'lerle, ya da Hristiyanlarla karşılaştıkları zaman onlara selâm vermemelidirler; daha

doğrusu selâm vermeye ilk başlayan olmamaladırlar. Eğer sokakta giderken onlara rastarlarsa yol vermeyip, onları yolun kenarına çekilmeğe zorlamalıdırlar. Şöyle demiştir:

"Yahudi ve Hristiyanlara selâm vermeye başlayan ilk siz olmayın. Yolda onlardan biriyle göz göze gelince, onları yolun kenarına zorlayınız.." [Buharî, Müslim ve Tirmizî gibi kaynaklardaki bu hadîs için bkz. İmam Nevevî, age. Cilt 2, sh. 229]

Söylemeye gerek yoktur ki, bu tür buyrukları insanlar arası sevgi ve kardeşlik ilkeleriyle bağdaştırmak olası değildir. Ve işte eğer siz bu buyruklara karşı iseniz, bu takdirde Müslüman değil fakat kâfirlerdensinizdir.

Soru 31 -

"Yahudi'lere ve Hristiyan'lara karşı, Müslüman olmalarına kadar savaşmak, Müslüman olmadıkları takdirde onları "cizye" (kafa parası) vermeğe zorlamak, ve bu ikisinden birini yapmadıkları takdirde onları öldürmek gerektiğine dâir buyrukları uygun bulur musunuz?"

Sanmam ki aydın bir kişinin aklından, bu tür buyrukları hoşgörü ve insanlık anlayışıyla bağdaştırabilecek bir düşünce geçmiş olsun. Ne var ki "Bu buyruklar akla, vicdana ve ahlaka ters düşer" şeklindeki bir düşünceyi savunduğunuz an, Müslümanlık sınavından sıfır alacak, ve ayrıca da İslâm şeriatına göre kafir sayılacaksınız. Çünkü bu doğrultudaki buyruklar Kur'ân'da yer alan buyruklardandır ve bunlara "Hayır" demek, Tanrı'yı ve Muhammed'i inkâr etmek demektir. Şöyle ki:

Biraz önce değindiğimiz gibi, Kur'ân'da, Tevbe sûresi'nin 29. âyeti'nde, Hristiyan'lardan ve Yahudi'lerden İslâm'ı kabul etmeyenlere karşı savaşılmak ve onları cizye (kafa parası) vermeğe zorlamak gerektiği hakkında şu buyruk var:

"Ey mü'minler! Kendilerine Kitap verilip de Allah'a ve âhiret gününe inanmayan, Allah'ın ve resûlünün haram kıldığı şeyleri haram tanımayan ve hak dîni (yâni İslâm'ı), din edinmeyen şu kimseler (Yehûd ve Nasârâ yok mu? İşte onlar) kendi elleriyle Cizye (getirip) zelîlâne verinceye kadar onlara karşı cihâd ediniz" (K. Tevbe sûresi, âyet 29).

Görülüyor ki Yahudi'ler ve Hristiyan'lar, İslâm şerâtı'nı din olarak kabul etmedikleri takdirde kendi elleriyle ve "zelîlâne" (aşağılanmış) şekilde kafa parası vermelidirler; aksi takdirde onlara karşı cihâd açmak gerekir. Diyânet'in açıklamasına göre söz konusu "Cizye" (kafa parası), hem onların "İslâm diyârında oturmalarının karşılığı olan bir vergidir", ve hem de: "...Müslümanlıktan imtinâlarının cezâsıdır..." [Yâni, "Müslüman olmamalarının ceremesidir"].

Ve yine Diyânet'in açıklamasına göre "cizye"nin ödenme şekli, Yahudi'lere ve Hristiyan'lara, müslümanlıktan kaçınmış olmalarının kötülüğünü anımsatacak niteliktedir, çünkü bu parayı bizzat kendileri getirip aşağılanmış olarak ödemek zorunludur. Diyânet'in açıklaması aynen şöyle:

"...bu vergiyi deruhde eden muâhidlerin vergilerini bizâtihi kendileri getirip zelîlâne bir vez'le

vermelerinin şart kılınmış olması da bunu tey' id etmektedir ki, müâhidlere her vergi verdikçe Müslümanlıktan imtinâlarının fenâlığı ihtâr edilmiş olacaktır" (Bütün bu hususlar için, Diyânet'in "Sahih-i Buharî Muhtasarı..." adlı yayınlarının 8.ci cildinin 449-451 sayfalarına bakınız).

Burada geçen "müâhidler" deyimini ile Yahudiler ve Hristiyanlar kast edilmiştir. Tekrar belirtelim ki, bu aynı Diyânet yayınlarında:

"Yalnız Allah'ın dini (İşlâm) kalana kadar (kâfirlerle) savaşın!" (Bakara 193), ya da:

"Kim İslâmiyet'ten başka bir dine yönelirse, onunki kabul edilmeyecektir. O âhirette de kaybedenlerdendir" (İmrân 85) diye hükümler var. Ya da:

"Ey Müslümanlar! Yahudileri ve Hristiyanları dost olarak benimsemeyin! Sizden kim onlara dost olursa, o da onlardandır!" (Mâide 51) şeklinde hükümler var. Ya da: "...Müşrikleri nerede bulursanız öldürün..." diye buyruklar var. Ya da hattâ ana-baba-çocuklar arasında (İslâm'dan gayri bir inanca bağlı olmak bakımından) düşmanlıklar yaratan buyruklar var (Tevbe 23).

Bütün bunlar "İslâmî veriler" olarak ortada iken, yukarıdaki soruya ki "Bu buyruklar akla, vicdana ve ahlaka ters düşer" şeklinde yanıt verecek olursanız, hiç Müslümanlık sınavında başarı kazanabilir misiniz?

Soru 32 -

"Şu ya da bu şekilde İslâm'dan çıkanların öldürölmelerini uygun bulur musunuz? Örneğın: - '...Her kim dinini (ki Müslümanlıktır) değıştirse onu hemen öldürünüz'- , ya da '-Dinini değıştiren ve cemâatten ayrılan kimsenin (kanının dökölmesi câizdir)'- şeklindeki buyrukları insanlıkla, hoşgörü anlayışıyla ve insanlar arası kardeşlik ilkeleriyle bağdaştırır mısınız?"

Söylemeye gerek yoktur ki, eğer akılcı bir eğitimden geçmiş iseniz, bu soruya "Hayır bağdaştıramam!" diye yanıt vereceksinizdir. Fakat bunu yapacak olursanız, Müslümanlık sınavını kaybetmek bir yana, fakat Müslümanların saldırılarına uğrayarak yaşamınızı bile yitirmeniz mümkündür. Çünkü yukarıdaki buyruklar Muhammed'in ağzından çıkmış şeylerdir, ve siz bu buyrukları kabul etmemekle Muhammed'e karşı gelmiş olmakta, ve aslında kendinizi Tanrı'ya baş kaldırmış duruma sokmaktasınız. Çünkü Kur'ân'da, Muhammed'e baş eğmenin Tanrı'ya baş eğmek demek olduğu, ve Tanrı'ya ve Elçisine karşı gelenlerin, hem yeryüzünde ve hem de gelecek dünyada çok büyük azaba uğrayacakları yazılıdır.

Ve fakat eğer bu yukarıdaki soruyu "Evet bağdaştırırım, çünkü bunlar Muhammed'in ağzından çıkmış şeylerdir" diyecek olursanız, iyi bir Müslüman olarak övünebilirsiniz. Şöyle ki:

Başta Diyânet yetkilileri olmak üzere din adamlarımız ve genel olarak İslâmcılarımız, İslâm'in, "şiddet ve terör yoluyla insanlara fiili saldırıda bulunmayı yasakladığını", "sevgiyi, kardeşliği emrettiğini" vb..., söylerler ve bu tür sözleriyle "barış" ve "hoşgörü" zihniyetinin temsilciliğini

yaparmış gibi görünürler. Ne var ki bunu yaparken, insanlarımızı, İslâm'dan gayri din ve inançtan olanlara, ya da İslâm'ı eleştirenlere karşı düşman kılan, bağnaz ruhla yetiştirmeğe yeterli bulunan şeriât verilerini göz ardı ederler. Yıllardan beri bu verileri sergilemekle meşgulüm. Bu vesileyle konuyu burada tekrar ele almakta yarar bulmaktayım. Kuşkusuz ki söylenmek gereken şeylerin tümünü burada, dar bir yazı çerçevesine sığdırmam olası değil. Fakat kısaca fikir edinmek üzere bir iki örnek vermeliyim.

Bilindiği gibi "terör" sözcüğü, korku yaratmak, dehşet salmak, ölüm saçmak gibi anlamlara gelir. Şimdi geliniz hep birlikte, Diyânet'in yayınladığı "Sahih-i Buharî Muhtasarı Tecrid-i Şarîh Tercemesi" adlı seri'nin 8ci cildi'nin 388. sayfasında, İslâm'ı terk edenlerin öldürülmeleri gerektiğine dâir Muhammed'in şu buyruğunu okuyalım:

"... Her kim dinini (ki Müslümanlıktır) değiştirirse onu hemen öldürünüz".

Bu buyruk:

"Dinini değiştiren ve cemâatten ayrılan kimsenin (kanının dökülmesi câizdir)" şeklindeki bir başka buyrukla bağlantılıdır. Diyânet'in aynı yayınlarının 10cu cildi'nin 349cu sayfasında, yukardaki buyruğun uygulanmasıyla ilgili örneklerden biri bulunmaktadır ki, Muhammed tarafından Yemen'e vali olarak gönderilen Muâz İbn-i Cebel'in, İslâm'dan çıkan bir kişi hakkında: "Bu mürted öldürülmedikçe devamden inmem!" diye konuştuğunu içermekte. Onun bu konuşması üzerine o kişinin öldürüldüğü, bunun üzerine Muâz'ın devesinden indiği bildirilmekte!

Yine Diyanet yayınlarında:

"Allah ve peygamberleriyle savaşanların ve yeryüzünde bozgunculuğa uğrayanların cezâsı öldürülmek, veya asılmak, yahut çapraz olarak el ve ayakları kesilmek ya da yerlerinden sürülmektir. Bu onlara dünyâda bir rezilliktir. Onlara âhirette de büyük azâb vardır..." (K. Mâide sûresi, âyet, 33) şeklinde buyruklar bulunmakta. Burada "suç" diye anlatılmak istenen şey, sadece silahlı eşkiyalık gibi toplum ve devlet düzenini bozan davranışlar değil, fakat şeriât'ı şu veya bu şekilde eleştirici davranışları da kapsamakta. Bundan dolayıdır ki bugün, İslâm ülkelerinde, Muhammed'i ya da İslâm'ı eleştirmeğe kalkışanlar, ya da laikliği savunanlar, ya da "şeriât çağımızda uygulanamaz" diyenler "mürted" (din'den çıktılar) diye öldürülmüşlerdir; öldürülmektedirler. Ülkemizin en değerli aydınları da, bu yukarıdaki buyrukların kurbanı olmuşlardır.

Ve ne vicdan sızlatıcı bir şeydir ki bu tür buyruklar, Diyânet İşleri Başkanlığı başta olmak üzere, din adamlarımız tarafından insanlarımızı belletilmektedir. 1400 yıl önce bu buyrukları yerleştirmiş olan Muhammed, kendisi de aynı şekilde iş görürdü: örneğin kendisini eleştirenleri, ya da İslâm'ı terk edenleri, "Tanrı'yı ve Muhammed'i inkâr ettiler" gerekçesiyle insafsızca öldürtürdü. Onun o zamanlar yaptığını, bugün aynen tekrar edenleri biz şimdi "mürteci" ya da "Kara yobaz" ya da "terörist" olarak tanımlamaktayız!

Soru 33 -

"Din ve İnanç farklılığı nedeniyle Ana/baba/kardeşler ve çocuklar arası düşmanlık saçan, ve örneğin: -'Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ediyorsa babalarınızı ve kardeşlerinizi (bile) veli edinmeyin. Sizden kim onları dost edinirse, işte onlar zalimlerin kendileridir'- şeklinde olan buyrukları hoşgörü ilkeleriyle, ya da insan sevgisiyle bağdaştırabilir, ya da Tanrı'dan gelme olarak kabul edebilir misiniz?"

Farz edelim ki ana'nız, ya da baba'nız, ya da eşi'niz ya da çocuklarınız sizden farklı dinsel inançlara yönelmişlerdir. Diyelim ki Evren'in Tanrı tarafından yaratılmış olduğuna inanmayıp Darwin kuramını benimsiyorlardır! Ya da Tanrı'nın varlığı konusunda kuşkuları (tereddütleri) vardır; Ya da dinlerin insanları birbirlerine düşman yaptığını savunmaktadırlar. Ya da Hristiyanlığı, ya da Yahudiliği ya da Budizm'i vb., seçmişlerdir. Fakat her ne olursa olsun insanlık sevgisiyle dolu kimselerdir. Ve sizi, (inancınız ne olursa olsun) bağrılarına basmışlardır. Bu kimseleri, farklı bir imana ya da inanca bağlıdırlar diye Cehennemlik sayar mısınız? Kendinize yabancı tutar mısınız? Onlar için Tanrı'dan "mağfîret" (bağışlama) dileğinde bulunmayı günah sayar mısınız?

Söylemeye gerek yoktur ki, eğer akılcı düşünceye sahip, ve insan sevgisiyle dolu, ve hoşgörülü bir kimse iseniz, bu (ve benzeri) sorulara "Hayır!" diyerek yanıt vereceksinizdir. Çünkü sizin için önemli olan şey, kişinin dinsel inançları değil fakat insanlık değeridir. Ne var ki bu tür bir yanıt sizin Müslümanlık sınavından sıfır almanıza, üstelik "kâfir" ve "zalim" sayılmanıza yeterlidir. Çünkü İslâmî anlayış:

"Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ediyorsa babalarınızı ve kardeşlerinizi (bile) veli edinmeyin. Sizden kim onları dost edinirse, işte onlar zalimlerin kendileridir" (K. Tevbe sûresi, âyet 23) şeklindeki âyet'ler ve bu tür âyet'leri getiren Muhammed'in "hadîs" ve "sünnet" şeklinde bıraktığı ve kendinden verdiği örnekler üzerine oturtulmuştur. Diğer bir çok yayınlarımızda değindiğimiz gibi Muhammed, kendisini bu dünya'ya getiren anası Amine için Tanrı'dan mağfîret dilememiş, ve daha doğrusu:

"Anneme mağfîret dilemek (duâ etmek) için Tanrı'dan izin istedim, Tanrı bana bu izni vermedi" şeklinde konuşmuş, babası Abdullah'ın Cehennem ateşinde kavrulduğunu söylemiş, ve kendisini küçük yaşından itibaren çocuğu gibi yetiştiren, koruyan ve ölümlerden kurtaran amcası Ebû Tâlib'i de Cehennemlik bilmiştir. Bu olumsuz tutumuna sebep olan şey, anası'nın, babası'nın ve amcası'nın İslâm imanında ölmemiş olmalarıdır. Kaynakların bildirmesine göre Amine, "müşrik" (putperest) ya da "Yahudi" olarak ölmüştür; ölümü tarihinde Muhammed 6 yaşında idi. Muhammed'in babası Abdullah, Arap "müşrik'lerdendi" ve olduğu zaman Muhammed yeni dünyaya gelmişti. Daha başka bir deyimle Muhammed'in anası ve babası, her ikisi de, daha henüz ortada İslâmiyet diye bir şey yok iken ölmüşlerdir, çünkü Muhammed, kırk yaşında iken kendisini "Peygamber" olarak ilân etmiş ve İslâm'ı yaymaya başlamıştır. Şu hâle göre Amine ile Abdullah'ın Müslüman olarak ölmeleri mümkün değildi. Yâni, İslâm imanında ölmemiş olmaları nedeniyle, kendilerine hiçbir suç ya da sorumluluk yüklenemezdi. Ama buna rağmen Muhammed onları, İslâm olarak ölmediler diye, mağfîret dilenilmeyecek kimseler olarak görmüştür. Amcası Ebû Tâlib'e gelince: Ebû Tâlib, Kureyş'in ileri gelenlerinden biri olup son derece iyi kalpli, hoşgörülü, yardımsever ve çevresi tarafından sevilen ve sayılan bir kimse idi. Öylesine hoşgörülü idi ki, farklı din ve inanca bağlı olanlara karşı sevgi kanatlarını açmıştı. Örneğin kendisi puta tapanlardan olmakla beraber Muhammed'in, müşriklere (puta tapanlara) karşı düşmanlık beslemesine aldırış etmez ve onu müşriklerin saldırılarından

korurdu. Bu işi ölünceye kadar yapmıştır. Öte yandan, Ebû Tâlib'in Ali, Câ'fer, Akıl ve Tâlib adında dört çocuğu vardı ve bu dört çocuktan ikisi (Ali ile Ca'fer) Müslümanlığı seçmiş, diğer ikisi (Akıl ile Tâlib) putperest olarak kalmayı tercih etmişlerdi (Bkz. Sahih-i Buharî Muhtasarı... Cilt VI, sh. 101, Hadîs no. 785, ve Cilt X, sh. 308). Böyle olduğu halde Ebû Tâlib, çocukları arasında ayırım yapmamış, hepsini de bağrına basmıştır. Kendi bağlı bulunduğu dinsel inancın dışında kalanlara sevgi ve şefkât göstermekten geri kalmamıştır. Müslümanlığı seçen oğulları'nın (Ali ile Ca'fer'in) ve Muhammed'in inançlarına saygı göstermiştir. Söylendiğine göre Muhammed, Mekke döneminde iken Ebû Talib'in koruması sayesinde ki yaşamını sürdürebilmiştir. Ne var ki kendisine babalık eden, kendisini ölümlerden koruyan Ebû Tâlib'i, İslâm'dan gayri bir inançta oldu diye, Cehennemlik bilmiştir. Ve müslüman kişilerin de kendisi gibi yapmaları için, yâni Müslüman imanında ölmeyen ana, babaları ve yakınları hakkında mağfiret dilememeleri için:

"Kâfir olarak ölen Cehennemliktir, ona şefaatin ve Tanrı'ya en yakın olanların akrabası olmanın faydası yoktur" demiştir [Müslim'in e's-Sahih'indeki "İmân" bölümüne bakınız]. Kur'ân'a da şunu koymuştur:

"... Ey insanlar! Rabbinize karşı gelmekten sakının. Babanın oğlu, oğlun da babası için bir şey ödeyemeyeceği günden korkun..." (K. Lokman sûresi, âyet 33)

Yâni Muhammed'in söylemesine göre güyâ Tanrı bildirmiştir ki Müslüman kişi, kâfir olan çocuklarına ahirette şefaatte bulunamayacağı gibi, Müslüman imanında bulunan çocuklar da, kâfir olarak ölmüş babalarına (ya da analarına) şefaatte bulunamayacaklardır. Bu doğrultuda olmak üzere Kur'ân'a ayrıca şu tür âyet'ler koymuştur:

"(Kâfir olarak olup) cehennem ehli oldukları onlara açıkça belli olduktan sonra, akraba dahi olsalar (Allah'a) ortak koşanlar için af dilemek ne peygambere yaraşır ne de insanlara" (Tevbe sûresi, âyet 113).

İslâm kaynaklarının açıklamalarına göre, bu, ve biraz yukarda belirttiğimiz Tevbe sûresi'nin 23. âyet'leri, Muhammed'in anası Amine'nin, ya da amcası Ebû Tâlib'in ölümleri üzerine "inmişti!". Hemen ekleyelim ki Muhammed, Müslüman olmayarak ölen ana'ya, ya da baba'ya ya da eş'lere, ya da kardeşlere vb... "mağfiret" dilemeyi yasaklamakla kalmamış ve fakat onlara karşı bu yer yüzü yaşamları boyunca da tam bir düşmanlık yaratmıştır. Bu maksatla koyduğu âyet'lerden biri şöyle:

"Ey iman edenler! ... İçinizden onlara sevgi gösteren kimse şüphesiz doğru yoldan sapmıştır... Yakınlarınız, çocuklarınız size Kıyâmet gününde bir fayda veremezler. Allah, onlarla sizi ayırır..." (K. Mümtahine sûresi, âyet 1-3)

Burada geçen "onlara" sözcüğü, "ana/baba/çocuklar ve yakınlar" anlamındadır. Bundan dolayıdır ki Muhammed zamanında, Müslüman kişiler, Müslüman olmayan karılarını boşamışlar, çocuklarını evlatlıktan çıkarmışlar, ya da birbirlerine karşı savaşıp boğazlamışlardır. Hemen anımsatalım ki Muhammed bu düşmanlığı, daha ilk başlarda, yâni kendisini "Peygamber" olarak ilân ettiği an'dan itibaren yerleştirmeye başlamış, Medine'ye hicret ettikten sonra iyice pekiştirmiştir.

Söylemeye gerek yoktur bu tür buyrukları, ve bu olumsuz zihniyeti "Hoşgörü" anlayışıyla, insan sevgisi'yle (ve hele ana/baba/kardeş/çocuklar/yakın akrabalar arası ilişkiler ile) bağdaştırmak olası

değildir. Ne var ki bunu söylediğiniz an siz, Müslümanlık iddiasında bulunamazsınız, çünkü İslâm'ın bu temel ilkelerine ters düşmüş olursunuz. [Bu konuda benim "Kur'ân'ın Eleştirisi", "Muhammed'e Göre Muhammed", "Şeriât ve Kadın" adlı kitaplarıma bakınız].

Soru 34 -

"Kadınların dînen ve aklen dûn (eksik) yaratıldıklarını, kötülük, fitne ve uğursuzluk kaynağı olduklarını, eşek ve köpek cinsi hayvanlar gibi namazı bozanlardan sayıldıklarını ve daha buna benzer aşağılıklara layık kılındıklarını kabul edebilir misiniz? Bu doğrultudaki din buyruklarını Tanrı'dan gelmiş olarak benimseyebilir misiniz?"

Söylemeye gerek yoktur ki, eğer insan şahsiyetinin haysiyetine saygılı ve hele kadının "uygarlaştırıcı" etkinliğine, ve özellikle erkek sınıfını hayvanlıktan uzaklaştırıcı niteliklerine inanmış bir kimse iseniz, yukarıdaki soruyu tiksintiyle karşılayacak, ve muhtemelen Tevfik Fikret'in şu mısralarıyla karşılamak isteyeceksinizdir:

"Elbet alçalmak olmamalı payı kadınlığın,

Elbet melekliğin umudu olmamalı zulûm, kötülük,

Elbet düşkün olursa kadın, alçalır insanlık,

Elbet bugün hep onlara düşen yığın yığın Tasalar, üzüntüler, çileler, iğneler... "

(Osmanlı'cadan Türkçe'ye çevirilmiş şeklidir)

Ne var ki, kadını yüceltici nitelikteki bir görüşü savunduğunuz an, Müslümanlık sınavından sıfır almak bir yana, ve fakat bir de İslâmcıların ölüm saçan saldırılarına hedef olursunuz. Sıfır almanızın nedeni, İslâm şeriâtı'nın kadın'ları aşağılatan, haysiyetsiz durumlara sokan, zavallı bir yaratık kılan buyruklarından habersiz kalmanızdır. Bu konuda fikir edinmek ister iseniz, Muhammed'in Kur'ân olarak ve Kur'ân olmayarak koyduğu buyruklara şöyle bir göz atmanız yeterlidir. "Şeriât ve Kadın" adlı kitabımda bu buyruklar, açıklamalarıyla birlikte yer almıştır; Ne acı bir gerçektir ki insanlarımız, kadını aşağılatan bu din verileriyle eğitilmektedirler. Burada bunlardan bir kaç örneği sergilemekle yetineceğim.

İslâm kaynaklarını ve bu arada Diyânet İşleri Başkanlığının yayınlarını karıştıracak olursanız, dikkatinizi ilk çekecek şey, muhtemelen şu buyruk olacaktır.

"Kadınlar dînen ve aklen dûn (eksik) yaratılmışlardır...!".

Bu sözler Muhammed'in ağzından çıkmıştır. İslâm kaynaklarının bildirmesine göre Muhammed, bir gün kadınların yanından geçerken şöyle der:

"Ey kadınlar sadaka verin; zira bana Cehennem gösterildi, çoğu sizler idiniz."

Hiç beklenmedik böyle bir ağız saldırısı karşısında kadınlar şaşırıp kalırlar, ve sorarlar:

"Neden dolayı biz Cehennemlerin çoğunluğunu oluşturuyoruz? ".

Muhammed cevap, verir:

"Çünkü siz, ötekine berikine çokça lânet edersiniz, kocalarınıza nankörlük gösterirsiniz. Ben akıl ve din sahibi kimselerin aklını sizin kadar eksik akıllı ve eksik dinli kimselerin çelebildiğini görmedim!".

Bu ağır hakârete maruz kalan kadıncağızlar neden dolayı ve ne bakımdan aklen/dînen eksik olduklarını sorarlar. Muhammed cevap verir; bir kere aklen eksik olduklarını anlatmak üzere şöyle der:

"Tanrı iki kadının şahadetini (tanıklığını) bir erkeğin şahadetine denk saymıştır; yâni kadının şahadeti (tanıklığı) erkeğin tanıklığının yarısıdır. İşte bu aklınızın eksikliğindendir".

Ve bunun böyle olduğunu kanıtlamak için Bakara sûresi'nin 282. âyeti'ni onlara okur. Dînen eksik olduklarını açıklamak üzere de şöyle der:

"Kadın hayız gördüğü zaman (yâni ay başı halindeyken) namaz kılmaz, ve oruç tutmaz değil mi? İşte dînen eksik olmasının nedeni budur".

Görülüyor ki Muhammed'in Tanrı'sı, sırf kadınları aşağılamak maksadiyle onları eksik akıllı ve eksik dinli kılmış, üstelik bir de onları Cehennemliklerin çoğunluğu yapmıştır. Söylemeye gerek yoktur ki Tanrı'nın "Yüce" ve "adîl" olduğuna inanan kimseler için Muhammed'in bu yukarda söylediklerini benimsemek ve örneğin: "Evet kadınlar aklen ve dînen eksik yaratılmışlardır" şeklindeki İslâmî buyruğu savunmak mümkün değildir.

Fakat iş bununla bitmiyor; çünkü Muhammed, aklen ve dînen eksik yaratıklar olarak tanımladığı kadınları, biraz daha aşağılatmak üzere daha nice şeyler söylemiştir ki bunları, çok kısa bir şekilde şöyle özetleyebiliriz. Muhammed'in söylemesine göre Allah erkekleri kadınlara üstün tutmuştur (K. Nisâ sûresi, âyet 34; Bakara 228); Miras'ta erkek, kadına oranla iki misli pay alır (K. Nisâ, 11, 176); Karısı'nın itaatsizliğinden ya da inatçılığından kuşku eden erkek, ona dayak atabilir (K. Nisâ 34); Namaz kılan Müslüman kişi'nin önünden eşek, köpek, domuz ya da kadın geçecek olursa, namaz bozulmuş olur (meğerki o kişi sûtire kullanmış olsun. "Sûtire", namaz kılan kişi'nin önüne koyduğu her hangi bir şeydir); Uğursuzluk üç şeyde vardır ki bunlar karı, ev ve at'tır; Kadınlar arasında iyi kadın, yüz tâne siyâh karga arasında alaca bir karga'ya benzer; Erkekler kadınlardan daha zararlı bir fitne yoktur; Cehennem'in çoğunluğunu kadınlar oluşturur [Bütün bu hususlarla ilgili kaynaklar ve daha geniş açıklama için benim "Şeriât ve Kadın" adlı kitabıma bakınız]

Ve işte eğer siz, İslâm şeriâtı'nın kadınlar hakkındaki bu aşağılamalarına, bu hakaretlerine katılmıyor iseniz, Müslümanlık sınavını geçememiş olur, ayrıca da "zındıklıkla" damgalanırsınız.

Soru 35 -

"Kadın'ın 'şeytan' niteliğinde ve 'fitne kaynağı', "hilekâr" olduğunu öne süren buyrukların Tanrı'dan geldiğine inanır mısınız?"

Eğer bu soruyu: "Hayır inanmam! çünkü her şeyi dilediği gibi oluşturan bir Tanrı'nın kadınları fitne kaynağı olsunlar diye, ya da şeytan niteliğinde yaratacağını düşünemem" şeklinde yanıt verecek olursanız, Müslümanlık sınavından sıfır alırsınız. Ayrıca da, Muhammed'in sözlerini inkâr etmek gibi bir günâh işlemiş sayılırsınız. Çünkü Muhammed, Kadınların, genellikle kötü, fitneci, hilekâr vs... olduklarını anlatmak için sayısız denecek kadar çok buyruklar getirmiştir. Çeşitli yayınlarımızla bunları inceledik. Bir iki örnekle yetinmek gerekirse:

Muhammed'e göre kadınlar hilekârdırlar, fitne kaynağıdırlar; onu bunu tuzağa sokalar. Bunu anlatmak maksadıyla:

"... Kadınlardan sakının, zirâ Benî İsrail'de ilk fitne kadın yüzünden çıktı" demiş, ve şunu eklemiştir:

"... Benden sonra erkeklere, kadınlardan daha zararlı fitne ve fesad (amili) olarak hiçbir şey bırakmadım"

Bu söylediklerini pekiştirmek üzere Kur'ân'a, kadınların fitne kaynağı olduğuna dâir "Yusuf masalı"nı koymuştur. Masal'a göre, Yusuf, kendisine iyilikte bulunan efendisinin karısı tarafından iftiraya uğrar. Çünkü güya kadın ona aşık olmuştur ve onunla yatmak arzusundadır. Fakat Yusuf efendisine ihânet etmek istemez ve kadının isteklerini geri çevirir. Bunun üzerine kadın onu kocasına fitneler. Fakat kocası gerçeğin ne olduğunu öğrenir ve karısına hitaben şöyle der:

"... Siz Kadınların ... keydiniz (hileniz, fitneniz, tuzağınız) çok büyük(tür)..."

Bunu söyledikten sonra Yusuf'a döner ve:

"Sakın bundan bahsetme" der ve yine karısına hitaben:

"... Sen de kadın günâh(ının bağışlanmasını iste, çünkü) cidden sen büyük günahkârlardan oldun" diye konuşur. Fakat Yusuf, kadınların tuzağından kurtulmak için Tanrı'ya yalvarmak gerektiğini düşünür ve şöyle der:

"... Ya Rabbi! Zindan bana, bunların da'vet ettikleri fi'ilden daha sevimli ve eğer sen benden bu kadınların tuzaklarını bertaraf etmezsen, ben onların sevdasına düşerim ve cahillerden olurum" (K. Yusuf Sûresi, âyet 28, 33)

Ve işte Muhammed, Tevrat'tan esinlenip kendi günlük siyâsetinin gereksinimlerine göre şeklillendirdiği bu masalı kendisine malzeme edinerek şöyle demiştir:

"Şüphesiz ki siz (kadınlar) hissiyatını gizleyip hilâfını izhâr etmekte Yusuf'un karşılaştığı kadınlar gibisiniz" [Bu konuda benim "Şeriât'tan Kıssa'lar 1" ve "Şeriât ve Kadın"adlı kitaplarıma bakınız].

İslâm dünyasının Muhammed'den sonra en önemli siması olarak kabul ettiği İmam Gazalî, Muhammed'in kadınlar hakkındaki değerlemesini göz önünde tutarak kadın sınıfını, çeşitli hayvanların karakterine uygun olarak on farklı tipe ayırmıştır, ki bunlar domuz, maymun, köpek, yılan, katır, akrep, fâre, tilki, güvercin, ve koyun gibi hayvanlardır. Bu örnekleri, kadınların kötülüklerini, genellikle, kocalarına karşı tutum ve davranışları açısından ele almıştır. Örneğin, güyâ karakter itibariyle domuza benzeyen kadınlar oburdurlar, midelerini doldurmaktan başka bir şey düşünmezler; din ve iman gibi şeylerle ilgileri yoktur; kocalarının haklarına saygı göstermezler. Karakterce köpeğe benzeyen kadınlar, kocaları konuşurken sözünü kesip suratına bağırarak, hırlayan kadınlardır. Tilkiye benzeyen kadınlar, kocalarını evden gönderip bütün gün yatıp uyuyan kadınlardır. Akrep cinsi kadınlar, dedikoducu, laf toplayan kadınlardır; vb...

Yine Muhammed'in söylenmesine göre şeytan, daima kadınların arkasından gider ve onlara, erkekleri baştan çıkarmak bakımından yardımcı olur. Şöyle diyor Muhammed:

"Kadınlar insanın karşısına şeytan gibi çıkarlar... Size doğru bir kadının geldiğini gördüğünüz zaman bilirsiniz ki size yaklaşan bir şeytandır"

Bu vesileyle erkeklere şu öğütte bulunmuştur:

"Sokakta giderken kadın denilen şeytanı gördüğünüz an derhal eve dönüp karılarınızla sevişin ve kabaran şehvetinizi giderin".

Dikkat edileceği gibi Muhammed, kadın sınıfını aşağılatacağım diye, aslında erkek sınıfını aşağılatmıştır; şu bakımdan ki, yukarıdaki tanıma göre erkekler, hani sanki irâde sahibi olmayan hayvanlardır da kadın gördükleri an şeheviliklerine hakim olamayıp saldırıya geçmekten kendilerini alamazlar.

Muhammed'e göre kadın, erkekler bakımından sadece dünya yaşamı sırasında değil, fakat erkeklerin ölüp de tabuta konuldukları zamanlar dahi, fesat ve hile nedeni olabilecek nitelikte bir yaratıktır. Bundan dolayıdır ki kadınları cenâze nakli işlerinden uzak kılmıştır. Bunun böyle olduğunu anlatmak maksadıyla:

"... Cenâze (tabut'a) konulup erkekler omuzlarına yüklendiklerinde... " diye konuşmuştur. Dikkat edileceği gibi burada, tabut'un sadece erkeklerin omzunda taşınabilmesine işâret etmiş bulunmaktadır. Bundan dolayıdır ki, cenâze nakline katılmanın, katılan kişiye "hayır ve sevab" kazandırdığını bildirmiştir. Her ne kadar bazı yorumcular kadınların zayıf bünyeli, ve erkekler gibi ağır işlere mütehammil olmadıklarını öne sürüp bundan dolayı cenaze nakline katılmamaları gerektiğini öne sürerlerse de doğru değildir. Çünkü asıl neden, Muhammed'in kadınları aklî ve fitrî ve dinsel nitelikler bakımından yetersiz görmesidir. Bundan dolayıdır ki İslâm kaynakları (örneğin Diyânet İşleri Başkanlığı), kadınların cenâze nakline katılmalarını fitne ve fesat saçan bir şey olarak görmüşler, örneğin şöyle demişlerdir:

"... (Kadınların) Hele erkeklerle müştereken (cenaze'yi) nakil ve ihtimâle kalkışmaları mazinne-i fesâddır, mahall-i fitnedir. İşte bu naklî, aklî, fitrî delillerden dolayı kadınların cenâze nakline iştirakleri tecviz edilmemiştir..." [Burada geçen "mazinne-i fesâd" deyimini "Kendisinden fesâd beklenen" anlamındadır. "Mahall-i fitnedir" deyimini ise "fitne'nin yerleşik bulunduğu yer" demektir.

Bu alıntı için bkz. Sahih-i Buharî Muhtasarı... Cilt 4, sh. 450-1].

Ne ilginçtir ki Muhammed, hem bir yandan kadınları cenâze'ye katılmaktan yasaklamıştır ve hem de katılmadıkları için onları terslemiştir. Bununla ilgili bir örnek şöyle: Bir gün Muhammed, birisinin cenâzesine gider; orada bir takım kadınların bulunduğunu görür ve onlara sorar:

"(Ey kadınlar!) Cenâze'yi omuzlar mısınız?"

Kadınlar:

"Hayır omuzlamayız" derler. Muhammed yine sorar:

"Ya ölüyü defneder misiniz?"

Kadınlar:

"Hayır defnetmeyiz" derler. Bunu üzerine Muhammed onlara, âdeta hakâret edercesine:

"Öyle ise nikâbınızla ve hiçbir hayır ve sevâba nâil olmayarak evinize dönünüz." der [Bkz. Diyânet yayınları: Sahih-i Buharî Muhtasarı... Cilt 4, sh. 450].

Soru 36 -

Size: "İslâm şeriâtı'nda 'ırk'lar' ve 'toplum'lar' arası eşitlik diye bir şey yoktur, Arap'ın üstünlüğü ilkesi vardır! İslâm'a göre Tanrı Türk'leri insanlığa felâket getirici ırk olarak tanımlamıştır! " deseler, bu sözlere inanır mısınız?

Eğer bu soruya: "Hayır inanmam! Çünkü İslâm, her hususta olduğu gibi, ırk'lar ve topluluk'lar arasında da eşitlik ilkesine bağlı bir din'dir; Arap'ları Arap olmayanlara üstün tutmaz!" şeklinde karşılık verecek olursanız, Müslümanlık sınavından başarısız çıkmış olursunuz, çünkü İslâm, her hususta olduğu gibi, ırk'lar, toplum'lar ve kişiler bakımından da eşitliğe yer vermeyen, esas itibariyle Arap'ın üstünlüğünü, Arap kavminin yüceliğini öngören bir din'dir. Şöyle ki:

İslâmcı'lar, İslâm'ın ırk farkı gözetmediğini, eşitlik dini olduğunu söylerler; söylerken de Muhammed'in:

"Ben Arap'tanım, ama Arap benden değildir", ya da:

"İnsanlar, bir tarağın dişleri gibi eşittirler. Arap'ın Arap olmayana üstünlüğü yoktur" dediğini öne sürerler. Oysa Muhammed bu sözleri, eşitlik ilkesine bağlı olduğu için değil (çünkü hiç bir konuda eşitlik getirmemiştir), fakat günlük siyâsetinin gereksinimi nedeniyle söylemiştir. Her ne kadar Arap bedevîsini, ya da Kent'li Arap'lardan bazılarını küçümsermiş gibi görünmüş ise de (örneğin bkz. Tevbe sûresi, âyet 98, 107; Fetih sûresi, âyet 16) bunu, Arap'lardan bâzılarının İslâm'a girmemeleri, direnmeleri, ya da kendisiyle birlikte savaşa katılmamaları nedeniyle yapmıştır. Oysa gönlünde ve

kafasında yatan şey, Arap kavminin insanlığın en üstünü ve diğer toplumların "efendisi" olduğudur; bundan dolayıdır ki Arap'ı her bakımdan yüceltmış, "kavm-i necib" " (temiz, saf ve aşıl ırk) olarak nitelendirmiş, ve Arap olmakla her zaman övünmüştür. Muhammed'in söylemesine göre Arap'lar, "üstün ve şerefli" bir soy olan İbrahim "peygamber"in ve onun oğlu İsmail'in soyundan gelmişlerdir.

Ve bu soy içerisinde Kureyş kolu, ve bu kol'a dahil Benî Haşim'in aşireti (ki Muhammed'in mensup bulunduğu aşiret'tir) asâlet ve üstünlük bakımından önde gelmiştir. Bunun böyle olduğunu anlatmak üzere şöyle demiştir:

"Arap'ların en mükemmeli Kureyşlilerdir, ve Kureyşlilerin en mükemmeli de Benî Haşim'dir".

Daha başka bir deyimle Muhammed, Arap kavmini, Arap olmayan kavimlerden üstün görürken, Arap'lar içerisinde dahi derece farkı gözetmiştir. Fakat saplı olduğu temel fikir o'dur ki Arap'lar, tüm olarak diğer kavimlerin üstündedir, ve çünkü Tanrı onları üstün niteliklerle yaratmıştır. Bundan dolayıdır ki, Arap olmayan kavimlerin Arap'ları sevmeleri, Arap'ları yüceltmeleri, Arap'ları saymaları gerektiğini söylemiştir. Bir bakıma Arap'lığı İslâmiyet ile ayniyet haline getirmiş, şöyle eklemiştir:

"Arap'ları sevmek (ve saymak) şu üç nedenle şart'tır: çünkü ben bir Arap'ım; çünkü Kur'ân Arapça inmiştir; çünkü cennet sakinleri Arapça konuşur".

Yâni, Müslüman olabilmek için Arap'ları sevip saymanın koşul olduğunu anlatmak istemiştir. Bu konuda aynen şöyle demiştir:

"Arap'ları sevmek demek iman sahibi olmak demektir; onlardan nefret etmek demek, imansız kalmak demektir. Arap'ları seven, beni seviyor demektir. Kim ki Arap'tan nefret eder, benden nefret ediyor demektir".

Bununla da yetinmemiş, bir de İslâm'ın varlığını Arap'ın varlığına bağlamış, ve İslâm'a dâhil toplumlara şu uyarıda bulunmuştur:

"Arap'ları sevin ve onların yeryüzündeki varlığına destek olun, çünkü onların yaşamı ve varlığı, İslâmiyet bakımından ışık demektir; onların yok olması demek İslâm'ın karanlığa dalması demektir".

Yine Muhammed'in söylemesine göre Arap'lar, esas itibariyle Nuh'un oğlu Sem'in soyundan gelmedirler, ve bu nedenle "El Arabu'l Arba" (yâni "Asâlet sahibi Arap'lar") olarak çağırılırlar. Bununla beraber, Arap asıllı olmamakla beraber daha sonraki bir tarih itibariyle Araplaşmış olup Yemen'de ve Hicaz'da egemenlik kurmuş olan Arap'ları dahi (ki bunlara "El Arabu'l- Musta'ribe" deniyor), Asâlet sahibi Arap'lardan saymıştır. Çünkü Muhammed, Yemen denen bölgeyi "İman'ın yurdu" ve "dinsel kavrayışın" kökeni olarak göstermiş, ve "iman" denen şeyin özellikle Hicaz halkında olduğunu bildirmiştir.

Ve yine şunu bildirmiştir ki, Arap'lara karşı düşmanlık "kâfirlik"tir, "müşrik'lik"tir (Tanrı'ya eş koşmaktır). Şöyle demiştir:

"Arap'lara hakâret eden, Arap'lar hakkında kötü konuşan, Arap'ları aşağılatan kişi müşrik sayılır; zirâ

Arap'ları küçültmek İslâm'ı küçültmek demektir".

Bütün bu hususlar, İslâmî kaynaklara dayalı olarak "Arap Milliyetçiliği ve Türkler"adlı kitabımda açıklanmıştır. Yukarıdaki kısa özetlemeden anlaşılacağı gibi İslâm şeriâtı, ırk'lar ve toplumlar arası eşitlik diye bir şey tanımaz; İslâm şeriâtı, Arap'ın "Kavm'i necip" olduğu inancına dayalıdır. Muhammed'e göre, Arap'tan sonra Acem ırkı gelir. Türk'ler ise Arap'lara ve tüm insanlığa felâket kaynağı olan bir ırk'tır!

Soru 37 -

Size sorsalar: "İslâm'ın Türk'e düşman olduğunu, ve bu düşmanlığı Muhammed'in başlattığını, ve Arap'ın tarihî Türk düşmanlığının bundan kaynaklandığını biliyor musunuz?" Bu soruya nasıl cevap verirdiniz?

Eğer vereceğiniz cevap: "İslâm'da Türk düşmanlığı diye bir şey yoktur" şeklinde olacak ise, sınıfta kaldınız demektir. Çünkü gerek Kur'ân'da, ve gerek Muhammed'in Kur'ân olmayarak yerleştirdiği buyruklarda (Hadis'lerde) Türkler, "korkunç", "tiksinti verici" ve insanlığa felâket getirici bir ırk olarak tanımlanmışlardır. Muhammed'in söylemesine göre Tanrı, güyâ Türklerle savaşmak gerektiğini, ve onlarla öldürüşmedikçe vuruşmadıkça Kıyâmet gününün gelmeyeceğini bildirmiştir. Konu, "Arap Milliyetçiliği ve Türkler" adlı kitabımda, İslâmî kaynaklara dayalı olarak incelenmiştir. Kısaca özeti şöyle:

Biraz yukarda belirttiğim gibi Arap'ları, insanlığın en temiz, en asil kavmi olarak yücelten Muhammed, Arap'tan sonra en değerli toplum olarak Acem'leri seçmiştir. Buna karşılık Türk'leri, "küçük gözlü, basık burunlu, yayvan suratlı, yüzleri kalkan gibi" tiksinti verici ve felâket yaratıcı bir ırk olarak tanıtmış, onlarla öldürüşmedikçe Kıyâmet gününün gelmeyeceğini bildirmiştir. Muhammed'in söylemesine göre Ye'cûc ve Me'cûc, her şeyden önce Arap'lara yönelik bir felâket, bir fitne işâretidir. Şöyle demiştir:

"Yaklaşık bir fitnenin şerrinden vay Arabın hâline! Şu saatte Ye'cûc ve Me'cûc'un seddinden bir menfez açılmıştır"

Yâni Ye'cûc ve Me'cûc denilen kavimlerden gelecek tehlikeyi önlemek üzere kurulan duvar'ın (sed'din) delindiğini söylemiş, ve bunu söylerken baş parmağıyla şahadet parmağını halkalayıp delik açıldığını anlamak istemiş [Buharî'nin Zeyneb Bint-i Cahs'dan rivâyeti olan bu hadîs için bkz. Diyânet yayınları: Sahih-i Buharî Muhtasarı... Cilt 9. sh. 95 Hadîs no. 1372] .

Öte yandan Kur'ân'ın Kehf (âyet 83-101) ve Enbiya (âyet 96) sûre'lerine koyduğu âyet'lerde geçen "Ye'cûc-Me'cûc" deyimini Muhammed, Türk'leri tanımlamak için kullanmıştır. Örneğin Kehf sûresinde şöyle yazılı:

"Dediler ki: Ey Zülkarneyn! Bu memlekette Ye'cûc ve Me'cûc bozgunculuk yapmaktadırlar. Bizimle onlar arasında bir sed yapman için sana vergi verelim mi?..." (Kehf sûresi, âyet 94)

Enbiya sûresinde de şu var:

"Nihâyet Ye'cûc ve Me'cûc (sed'leri) açıldığı ve onlar her tepeden akın ettiği zaman..." (Enbiya Sûresi, âyet 96)

Burada geçen "Zülkarneyn" sözcüğü ile Büyük İskender anlatılmakta; Ye'cûc ve Me'cûc ise Türk'lerdir. Bunun böyle olduğunu sadece Belâzurî ya da Celâleddin es Suyûtî gibi en sağlam kaynaklardan değil, fakat Osmanlı döneminin ünlülerinden Ahmedî'nin "İskendername"sinden, ya da Asım efendi'nin "Okyanus"undan, ya da Ahterî Mustafa efendi'nin "Ahterî Kebîr" inden öğrenmek mümkündür.

Kur'ân'a koyduğu bu âyet'lerden gayri Muhammed, Kur'ân olmayarak koyduğu buyruklarla Türk'leri, en aşağılık, en tiksinti verici ve insanlığa felâket getirici yaratıklar şeklinde tanımlamıştır. Bu tanımlamalardan bir kaç örnek şöyle

"Siz müslümanlar, küçük gözlü, basık burunlu, yüzleri kalkan gibi, derisi üst üste binmiş olan toplumla (Türklerle) öldürüşmedikçe kıyâmet kopmayacaktır!"

"Şu da kıyâmet alâmetlerindendir ki: Kıldan keçe ayakkabı giyen bir toplumla (Türklerle) vuruşup öldürüşeceksiniz. Geniş yüzlü, yüzleri kalkan gibi, üst üste binmiş derili toplumla öldürüşmeniz kıyâmet alâmetlerindendir. Siz Müslümanlar, küçük gözlü, kızıl yüzlü, basık burunlu, yüzleri kalkan gibi, derisi üst üste binmiş olan Türklerle öldürüşmedikçe kıyâmet kopmaz."

"(Siz Müslümanlarla), küçük gözlü toplu, Türk'ler savaşacaktır. Siz onları üç kez önünüze katıp süreceksiniz. (Sonunda) onların tümü kırılacaktır!"

Muhammed'in bu sözlerini, Buharî 'nin "e's-Sahih", "Kitabu'l-Cihad", ya da Müslim'in "e's Sahih / Kitabu'l-Fiten"; ya da Ebû Dâvûd'un, "Sünen", ve "Kitabu'l-Cihâd", ya da Neşei' nin "Sünen/Kitabu'l-Cihâd", ya da Tirmizî, ve İbn Mace gibi temel kaynaklarda bulmak mümkün. Hemen ekleyelim ki Muhammed'in "vahiy" olarak yerleştirdiği bütün İslâmî veriler, yüz yıllar boyunca Arap'ın, tarihî Türk düşmanlığı duygularının malzemesi olmuştur. Bundan dolayıdır ki, İslâm kaynaklarında yer alan Türk'lerle ilgili bölümlerin başlığı genellikle "Kıtalut-Türk" şeklindedir ki "Türk'lerle öldürüşmek" (Türk'lere karşı savaş) anlamına gelir. Bu tür sözler, yüz yıllar boyunca Arap milletinin mutluluğunu sağlamıştır. Bu nedenledir ki Arap'lar, yüzyıllar boyunca Türk'ü "kana susamış", "yabani", "cani ruhlu", "insanlığa felâket getirici", "İslâm uygarlığını yok edici", "fikren yetersiz", vs... gibi aşağılamalarla tanımlamışlardır. Bu düşmanlık 1400 yıl boyunca sürmüş ve halâ da sürmekte ve her vesileyle kendisini belli etmektedir. Bizim kendi molla'larımız da onlardan aşağı kalmayıp yardımcı olmuşlardır; hem de öylesine ki, Muhammed'in Türk'ü küçültücü tanımlamalarıyla âdeta sihirlenmiş olarak içlerinde, Kanunî Süleyman döneminin Divan-ı Humayun katiplerinden Hafız Hamdi Çelebi gibi konuşanlar çıkmıştır. Padişah'a sunduğu bir şiiri'nde Hafız Hamdi Çelebi şöyle der:

"Padişahım! Türk'ü öldür, baban olsa da. O iyilik madeni yüce Peygamber (Muhammed): -'Türkü öldürünüz, kanı helâldir'- demiştir"

Bizim "ünlü" padişahımız Kanunî Süleyman da, sevgili şairi'nin mısralarını terennüm etmekten geri kalmamıştır.

Daha sonraki dönemlerdeki molla'larımız da onlardan aşağı kalmamışlar, ve örneğin Asım Efendi ya da Ahterî Mustafa efendi gibi şeriâtçılar, hep Muhammed'in Türk'ler hakkında söylediği sözleri kutsal bilip Türk'ü hor görmüşlerdir. Çoğu padişahlarımızın Anadolu Türk'lerine karşı besledikleri düşmanlığın kökeni, kuşkusuz ki Muhammed'in Türk'leri aşağılatıcı sözlerinden kaynaklanmıştır. Biraz önce değindiğimiz gibi, geçen yüzyılın ünlülerinden Ahmedî, ya da Asım Efendi, ya da Ahterî Mustafa efendi gibi "bilgin" diye Türk toplumu tarafından baş tacı edilenler, şeriât'ın Türk'ü aşağılatıcı, hâkir kılıcı hükümlerine sarılmakta kusur etmemişlerdir. Çünkü Müslümanlık niteliğini her şeyin üstünde tutmuşlar, Türklüklerini unutmuşlar, Araplaşmışlardır.

Ve işte, eğer siz İslâm şeriatının Türk'ü hor gören, aşağılatan, insanlığa felâket getirici olarak tanımlayan buyruklarını benimsiyor iseniz, iyi bir Müslümansınızdır. Aksi takdirde Müslümanlık sınavına girmeğe hakkınız yok demektir.

Sizleri, İslâmlık konusunda şöyle gelişi güzel bir sınav'dan geçirmek maksadıyla hazırlamış olduğumuz bu küçük kitaptaki soruları, yaşantılarınızın her yönü itibariyle çoğaltmak mümkün fakat sabrınızı taşırmamak için şimdilik, yukarıdaki örneklerle yetinmek yerinde olacaktır.